

Giới thiệu Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau

Tác giả Chương Hiểu vừa cho ra đời tác phẩm Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau, một tác phẩm thuộc thể loại ngôn tình trinh thám rất hấp dẫn, nội dung như sau:

Chương Hiểu theo nhận xét của nhiều người là một cá thể ngoài hành tinh. Mạnh mẽ , độc lập đôi khi cũng rất tàn nhẫn nhưng lại hết sức trẻ con . Còn anh , Ngân Thâm- một pháp y quyền lực , lạnh lùng nhưng ẩn sâu trong trái tim chính là những khoảng trống của một quá khứ đầy đau khổ. Hai con người ấy sẽ ra sao giữa dòng đời oan trái. ?

Cô nói : " Nếu được tôi thà tin rằng anh muốn giết tôi cũng không muốn tin anh bị tâm thần phân liệt . '

"Anh " Vậy cô hãy chấp nhận sự thật đi"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Gặp lại

Sáu giờ sáng,sân bay Y, một cô gái mang đôi giày bata màu đen, mặc một chiếc áo rộng gấp hai thân người, dài quá đầu gối đang vội vã chạy đến và nói không ngừng vào tai một cô gái khác.

- Bác sĩ Chương, cảnh sát Cao đang chờ cô ở hiện trường. Nạn nhân được phát hiện vào lúc

- Khoan đã, trước hết cô là ai? Tại sao lại biết tôi? Và tại sao tôi phải đi theo cô?

Sự lúng túng hiện rõ trên gương mặt của cô gái .

- Xin lỗi bác sĩ Chương, em là Diệp Như, cảnh sát của tổ trọng án X được tổ trưởng Cao cử đến đây để đón chị.

- Ah... Nhưng không phải nói là đầu tuần sau tôi mới đi làm sao?

- Nhưng vụ án này quá là rắc rối chị àh... Cảnh sát Cao nói cần phải có sự giúp đỡ của chị.

- Dừng. Tôi không làm không công đâu đấy....

- Em biết, em biết mà. Chị yên tâm. Diệp Như cười xòa, vừa nói , vừa mở cửa chiếc xe KIA .

Bác Kinh đón Chương Hiểu bằng một con mưa vội vã, mang theo mùi ẩm đất xông vào mũi tạo cho người khác một sự bất ngờ và bức bối khó tả.

- Mưa đầu mùa hả?

- Dạ, hôm qua còn nắng gắt mà sáng nay đã mưa đến như vậy. Bác Kinh thật khó hiểu mà.

- Có lẽ cả đời người cũng không hiểu đâu. Câu nói từ quá khứ vọng về, chiếm cả tâm hồn Chương Hiểu.

Chìm vào suy tư, mấy chốc, chiếc xe đã đến hiện trường vụ án. Càng đến gần hiện trường, mưa càng to, trời càng âm u, sấm sét vang dội như ẩn chứa một sức mạnh ma quái. Bỗng Chương Hiểu rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Biến thái

-Chào bác sĩ Chương. Rất vui được gặp lại em.

- Cảnh sát Cao. Anh hôm nay ngẫu quá. Câu sau cô gần như nói nhỏ vào tai anh.

Cao Trình gần như bật cười những cố gắng kiềm chế.

- Nạn nhân tên Lưu Hồng, 24 tuổi đang làm sinh viên đại học T, buổi tối đi làm thêm ở siêu thị trung tâm. Theo kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, nạn nhân chết từ 10h đến 11h đêm qua. Nguyên nhân chính là do vết cắt ở động mạch cổ mà chết. Nhưng mà....

- Nạn nhân bị xâm phạm tình dục? Câu hỏi nhưng gần như khẳng định của Chương Hiểu thu hút sự chú ý của không ít người.

- Việc này không lạ nhưng mà điều lạ chính là chỗ mà nạn nhân bị xâm phạm. Cao Trình nhìn Chương Hiểu, một sự kỳ hoặc gần như nổi rõ trong mắt anh.

Diệp Như từ xa lại nói

- Ở đâu vậy. Bộ phận sinh dục chắc là không phải rồi ... vậy là miệng, mặt hay là mắt.

- Điều không phải, là đùi.

- Là đùi... Sự kinh hoàng gần như hiện ra trong mắt Diệp Lan. Với một cô gái trẻ mới vào nghề như cô thì đây quả thật là kinh hoàng.

Một lỗ khá to khoét sâu ở đùi trái, quanh đó có thể thấy cả những nguyên bào sợi, những tế bào biểu bì nhô ra.

- Hấn đâm vào đây sao. Diệp Lan chỉ vào chỗ khoét ấy với ánh mắt gần như không tưởng.

- Biến thái.. quá biến thái

- Chương Hiểu, cô thấy sao?

- Hung thủ là một người trẻ từ 20 đến 25 tuổi, trình độ văn hóa thuộc bậc thấp hoặc vừa, chắc là tốt nghiệp phổ thông hoặc là hoặc đã từng học đại học nhưng bị đuổi. Và điều đặc biệt là hắn ta có sở thích khát máu và ham muốn tình dục đặc biệt. Chỉ có máu và sự đau đớn mới đem đến cho hắn khoái cảm tình dục tuyệt đối.

- Tại sao vậy? Cao Trình gần như hỏi ngay lập tức

- Tại sao ư? Muốn biết vậy ngày mai đọc báo cáo đi cảnh sát Cao. Tôi không thích làm một công việc hai lần đâu.

Mọi người gần như sững người trước câu nói ấy và nhìn Chương Hiểu đầy nghi hoặc. Cao Trình sau một hồi sững sờ bỗng bật cười,

- Thật là. Lại giờ chúng rồi

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Em đã quên cậu ta chưa ?

Bước ra khỏi hiện trường vụ án, tâm trạng Chương Hiểu không nặng nề mà phần nào cảm thấy thư thái và cảm ơn. Tại sao ư? Có lẽ chính sự bận rộn ấy sẽ làm cô mệt mỏi và mệt mỏi sẽ không nghĩ, không suy và càng không nhớ.

Con mưa đã ngừng từ bao giờ, Chương Hiểu không gọi taxi, cô đi bộ trên con đường về trung tâm và để cho cảm giác cái se lạnh của buổi tối Bắc Kinh tràn vào lòng, thấm vào từng thớ thịt. Đi được một khoảng, bỗng một chiếc xe rand rover đậu lại bên cạnh, cửa sổ dần hạ xuống

- Có cần anh đẩy hầu em không bác sĩ Chương?

Nụ cười tỏa nắng của Cao Trình làm ấm lòng Chương Hiểu, xua đi cái giá lạnh trong cô.

- Với vóc dáng này muốn chờ chị ư.....Cô đảo mắt, giả vờ xem xét từ trên xuống như đang đánh giá thật vậy

- Còn kém quá xa nhưng hôm nay tâm trạng bà cô đây tốt nên lợi cho anh vậy. Nói xong cô mở cửa xe ra ngồi vào ghế phụ.

Cao Trình bật cười, anh cốc vào đầu cô một cái rồi đau: “Đồ xấu xa. Lớn rồi mà vẫn như con nít vậy”

- Con nít gì chứ! Lấy tay ra. Đừng tưởng bà cô đây dễ bắt nạt. Nói xong Chương Hiểu bỗng phì cười

Cao Trình giang hai tay, ôm chặt Chương Hiểu vào lòng:

-Cuối cùng cũng về rồi Hiếu Hiếu của anh.

Câu nói làm không khí xe bỗng chùng xuống, một cái gì đó lặng lẽ bỗng dâng lên trong lòng Chương Hiếu. Cô không biết nó là gì. Có thể là sự ám áp đã lâu chưa tìm thấy, có thể là cảm giác được ai đó ôm vào lòng, có thể là Bắc Kinh -quê hương cô, có thể là tất cả .

-Về thôi, bác Diệp đang đợi em đó.

Bác Diệp trong lời nói của Cao Trình chính là mẹ cô. Diệp Giao một người phụ nữ mạnh mẽ, gánh vác cả gia đình. Còn ba cô ư. Ông đã chết từ khi cô mới vào đời. Đến bây giờ, ngay cả khi lớn lên cô vẫn chưa biết cha mình là ai, tên gì, ra sao. Lúc nhỏ, cô cũng như các em bé khác khát khao có ba, khát khao một gia đình hạnh phúc. Cô nhớ như in lúc 5 tuổi, cô đã từng la khóc hỏi mẹ:

- Mẹ ơi. Hiếu hiếu không có ba sao? Con là con hoang sao ?

Mẹ Diệp không trả lời. Bà chỉ khóc. Ôm cô và khóc. Lúc ấy cô hoang mang, cô đau lòng, lần đầu tiên trong đời cô đau đến vậy.

- Mẹ ơi. Mẹ đừng khóc nữa. Hiếu hiếu không cần ba , chỉ cần mẹ vui thôi.

Kể từ đó, cô không hỏi, không nhắc đến và cô tưởng mình đã quên đi từ ba ấy. Nhưng mà có quên được không?

Chương Hiếu ghét Bắc Kinh. Nó làm cô hay nhớ về quá khứ, hay nhớ về những kỷ niệm buồn, rất buồn để rồi cảm thấy hoang mang, cảm thấy lạc lõng.

Cô biết mình không mạnh mẽ , nếu có chắc chỉ là vỏ bọc để che đậy một trái tim hoảng sợ, hoảng sợ chìm vào quá khứ và bị nó nhấn chìm.

Đang miên man trong suy nghĩ bỗng Cao Trình hỏi

-Sao , năm năm qua sống tốt không? Có béo lên tí nào không đây?

-Béo lên hả. Anh đừng có mà trù em. Em đây còn phải lấy chồng chứ.

-Em yên tâm nếu không ai lấy em vậy Cao Trình này đành hy sinh vì nhân dân vậy .

Cao Trình nói, ánh mắt anh ánh lên một tình cảm đặc biệt mà Chương Hiếu không thấy. Nó rục rờ nhưng rồi cũng tắt đi rất nhanh như chưa từng xuất hiện.

-Ngạn Thâm , Hiếu Hiếu em đã quên cậu ta chưa? Câu hỏi của Cao Trình làm Chương Hiếu giật mình. Đã bao lâu rồi cô không nghe hai từ đó. Ngạn Thâm...Ngạn ThâmBao nhiêu lần cái tên ấy hiện về trong trái tim cô . Anh nắm tay cô đi trong vườn trường. Anh cùng cô cãi nhau về bộ phim mới của Châu Tinh Trì. Anh cùng cô ngắm sao băngĐã bao lâu rồi. Năm năm sao? Không chính xác là Năm năm chín tháng, 16 ngày. Cô xa anh và hạnh phúc cũng rồi xa cô.

Chương Hiếu cười. Nụ cười mang chút cay đắng nhưng đa phần là khinh thường.

-Đó là ai vậy? Em có quen sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ân mạng liên hoàn

Sau câu nói ấy, không khí yên tĩnh lại trở lại. Chiếc xe lướt qua những con phố , đường về nhà càng gần thì bỗng âm thanh vội vã của tiếng điện thoại phát ra từ chiếc khay bên cạnh vang lên, xé toạc mọi sự lặng im.

“Bước chân nay đã đổi thay khiến chúng ta thật khó bên nhau

Suốt một đời một kiếp này đây, liệu có bao người như tôi và em ...”

Chương Hiếu biết nó. Lúc ấy cô rất thích Bên hồ Baikal và gần như bắt buộc Ngạn Thâm làm nhạc chờ. Nhưng cũng đã lâu rồi cô không dám nghe lại bài hát này. Nó làm cô nhớ đến anh nhớ đến đa diết, nỗi nhớ thấm vào tâm can, ngự trị và nhấn chìm tâm hồn cô, đầy dọa thể xác cô.

Cô không hiểu tại sao Cao Trình lại lấy nó làm nhạc chờ. Cô muốn hỏi nhưng không dám hỏi cũng có thể chính cô đã có cho mình câu trả lời nhưng lại đang né tránh. Chương Hiếu quay sang nhìn Cao Trình, nét mặt anh làm cô sợ, nỗi sợ đột ngột tràn vào đầu óc:

- Chương Hiếu . Cao Trình gọi lớn tên cô . Cô biết, chỉ khi có tình huống đặc biệt anh mới gọi cả họ tên cô.

- Phát hiện một nạn nhân nữ cách hiện trường vụ án cũ 2km cũng bị xâm phạm tình dục.

Chương Hiểu nghe xong, không bắt ngờ, không hốt hoảng chỉ có sự lạnh lùng hiện rõ trên đôi mắt cô, dường như mọi thứ đều nằm trong suy nghĩ của người con gái ấy.

- Xem ra các anh đã gặp phải một sát thủ liên hoàn rồi . Một tên cuồng sát và biến thái.

Một cơn gió lạnh thổi qua tóc Cao Trình dầu anh không mở cửa kính. Nó lan tỏa từ đôi mắt Chương Hiểu ra không gian và xâm chiếm trí óc anh. Cao Trình lái xe nhanh như có thể đến hiện trường vụ án thứ hai. Quả không sai, nó cách hiện trường vụ án đầu tiên chưa đến 2km.

Vừa đến hiện trường, một cảnh sát trẻ tuổi đã đến và báo cáo . Sự hốt hoảng vẫn nổi rõ trong con mắt chàng trai ấy. Giọng nói gần như lạc đi nhưng vẫn cố để nói rõ.

- Báo cáo tổ trưởng Cao nạn nhân là nữ tên là Trương Tâm Du, quốc tịch Trung Quốc, 24 tuổi, sống ở gần đây đang học nghiên cứu sinh. Theo kết quả khám nghiệm sơ bộ, nạn nhân chết do đứt động mạch chủ ở cổ, trên mình không có các dấu vết xô xát khác .

-Giống như vụ án trước?. Cao Trình nhìn viên cảnh sát trẻ.

- Lần này là ở đâu? Chương Hiểu lớn tiếng hỏi. Đôi mắt sắc lạnh của cô làm người cảnh sát giật mình trong giây lát

- Nạn nhân bị móc mắt và bị xâm phạm tình dục ở đó.

Cao Trình dừng bước. Vẻ khó tin hiện ra rõ trên gương mặt anh.

Càng bước đến gần tử thi, Chương Hiểu càng hiểu rõ sự sợ hãi trên gương mặt viên cảnh sát. Máu đỏ chảy cả một vùng thấm vào chiếc áo màu trắng như những đóa hoa bi ngạn lạnh lẽo nở rộ . Nhưng kinh dị nhất chính lại đôi mắt bị móc ra, nhãn cầu vẫn còn nằm ngay bên đầu nạn nhân. Nó nằm im, lạnh lẽo đến đáng sợ. Gần đó có một vài người cảnh sát nữ đang nôn ói dữ dội.

- Như tôi đã nói lúc trước, hung thủ bao gồm những đặc điểm như trẻ tuổi, trình độ thấp hay vừa có khả năng cao là làm công nhân nhà máy hay nhân viên bán thời gian cho các công xưởng. Trong cuộc sống hằng ngày, hẳn bị mất hoặc có chức năng sinh lý kém. Nhiều khả năng bị ảnh hưởng từ nhỏ do biến cố gia đình hay gặp biến cố khi dậy thì từ môi trường học tập. Đặc biệt, hung thủ ngày càng khát máu. Hẳn yêu thích cảm giác máu chảy, từng giọt, từng giọt đến khi chết. Cảm giác ấy đem đến cho hắn khoái cảm mãnh liệt.

Chương Hiểu lên tiếng. Tiếng nói của cô không lớn nhưng trong không gian ghê rợn này lại âm vang một cách lạ kỳ.

- Vậy tại sao là mắt?

- Tâm hồn, hẳn muốn có cả thể xác lẫn tâm hồn nạn nhân. Quả là một kẻ tham lam. Nhưng càng tham lam thì hẳn lại càng cho thấy sự kém cỏi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương Hiểu là ai?

Hơn 7h sáng tại văn phòng trung tâm của sở cảnh sát X, những gương mặt mệt mỏi và không khí căng thẳng đang đè lên tâm trạng của những cảnh sát. Diệp Như vẫn nổi tiếng hoạt bát hôm nay cũng im lặng, chăm chú nhìn những tấm ảnh với tư liệu trong tay.

- Bắt đầu thôi. Cao Trình đi vào, kéo hết rèm sổ lại và nói.

- Trước hết tôi xin giới thiệu Chương Hiểu mọi người đã gặp vào hôm qua. Cô ấy là tiến sĩ tâm lý học chuyên môn tâm lý hành vi, vừa trở về nước sau khi lấy bằng tiến sĩ và làm sàng ở đây. Ngoài ra, cô ấy đã lấy bằng bác sĩ đa khoa trong nước và hiện đang làm giảng viên của đại học P.

Diệp Như nhìn Chương Hiểu với ánh mắt sùng bái. Cô không ngờ người con gái với vẻ ngoài mỏng manh ấy lại tài giỏi như vậy.

- Đúng là nữ thần mà. Tiếng của Diệp Như hơi lớn, thu hút ánh mắt của khá nhiều người trong đó có Chương Hiểu.

- Chào mọi người. Tôi là Chương Hiểu. Tôi sẽ làm việc với mọi người với tư cách là chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm và cũng là người trực tiếp đánh giá trạng thái tâm lý của các bạn thông qua kiểm tra hàng tuần.

- Bây giờ, tôi sẽ đi sâu vào phân tích tâm lý và phác họa chân dung nhân vật trong vụ án của chúng ta. Đầu tiên, hung thủ từ 20 đến 25 tuổi, theo nghiên cứu lâm sàng, đây là độ tuổi mà tính cách và tâm lý con người có sự trưởng thành và biến đổi nhất định. Nếu tuổi dậy thì tâm lý còn non nớt, hay lớn hơn thì khả năng không chế hành vi cao hơn thì 20 đến 25 tuổi là độ tuổi thích hợp nhất cho các vụ án. Nói như vậy không có nghĩa là các độ tuổi khác không có khả năng gây án. Một điều đặc biệt để đưa ra kết luận đó là nạn nhân đều ở 24 tuổi và kết quả khám nghiệm tử thi cũng nói rõ là không có dấu

vết xô xát chứng tỏ nạn nhân biết hoặc ít nhất cũng có thể giao lưu với hung thủ trước đó. Ngoài ra, hung thủ là người phản xã hội rõ rệt thông qua hành vi giết người và tình dục, hẳn muốn phát tiết sự phẫn nộ tích tụ trong lòng mình. Có thể thấy, đây là lần đầu tiên hung thủ gây án, nếu ở độ tuổi lớn hơn, hẳn đã làm việc này từ lâu rồi.

- Vậy còn trình độ văn hóa và nghề nghiệp của hắn thì sao? Diệp Như nhanh miệng hỏi

-Điều này thì dễ thôi. Hiện trường xảy ra vụ án là ở đâu?

-Khu thành cũ. Cao Trình nói. Một ánh sáng lóe lên trong mắt anh.

-Anh hiểu rồi. Khu thành cũ chủ yếu là các công xưởng sản xuất thô sơ người làm ở đó chắc chắn trình độ văn hóa không cao. Bây giờ các nhà máy dù cũ cũng đòi hỏi bằng tốt nghiệp cấp ba nếu không thì chỉ có thể làm bán thời gian thôi.

Chương Hiểu nhìn Cao Trình và nở một nụ cười.

-Coi như không làm mất mặt em

Một câu nói làm cả phòng cười vang, sự căng thẳng gần như được xua tan.

-Nhưng anh cũng có chỗ không hiểu tại sao hắn lại kém sinh lý.

-Hỏi hay lắm! Cuối cùng cũng vào vấn đề chính. Tôi chắc chắn trong quá khứ hắn đã chịu những cú sốc tâm lý khá nặng như cha mẹ ly hôn hay cảnh cha mẹ ngoại tình hay một cảnh gì đó liên quan đến tình dục. Từ đó để lại cho hắn những ấn tượng mạnh và theo nghiên cứu lâm sàng thì những người như vậy sẽ không có hoặc kém về mặt sinh lý. Bởi vậy, cần có một sự tác động mới khiến sự khát khao ấy trỗi dậy.

-Và đó chính là máu. Hắn khát máu. Tiếng nói gần như hét lên của Diệp Lan vang vọng trong phòng. Ai cũng cảm thấy sự ghê rợn và cảm giác sợ hãi đang tiến đến, gần hơn, gần hơn nữa.

-Cao Trình theo anh người phụ nữ hấp dẫn nhất ở bộ phận nào?Chương Hiểu hỏi, xóa đi phần nào sự rùng rợn ấy.

-Ngực

-Eo hay vòng ba

Hàng loạt những câu trả lời nhưng lại rơi vào im lặng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về Chương Hiểu. Cô im lặng, ánh mắt như dẫn dắt như chờ đợi.

-Đều không đúng .

-Là đùi sao? Một cảnh sát trẻ nhỏ giọng nói.

-Đúng vậy. Nói đến đây, Chương Hiểu cười nhẹ, gương mặt như vừa có một cơn gió thoảng qua. Ánh mắt hướng đến viên cảnh sát như khích lệ.

-Đùi còn được gọi là “vùng gọi cảm đặc biệt“. Nhất là đối với các cô gái mặc váy như 2 nạn nhân của chúng ta.Đó là ranh giới giữa mép váy và tất chân, nó không hở hoàn toàn, càng không kín đáo. Chính vì thế, nó thu hút rất nhiều khoái cảm ở nam giới. Đầu tiên hẳn chiếm lấy vùng gọi cảm nhất phụ nữ thể hiện sự thỏa mãn về thể xác. Còn mất ư? Mất như chúng ta vẫn thường hay nói chính là cửa sổ tâm hồn. Sự vui sướng, sợ hãi, kinh hoàng...tất cả đều thể hiện rõ. Hung thủ muốn cả tinh thần hay chính xác hơn hẳn muốn lăng nhục linh hồn nạn nhân.

-Thật là kinh khủng

-Nhưng mà, người phù hợp với điều kiện ấy không ít đâu. Cao Trình lên tiếng

Nét mặt Chương Hiểu bỗng lạnh lùng hẳn, sự buốt giá gần như nổi rõ trong mắt cô:

-Chính vì thế tôi mới nói hắn kém cỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chào mừng em cùng xuống địa ngục

Chương Hiểu nhìn mọi người. Nếu lúc trước ánh mắt cô toát lên vẻ sắc lạnh thì bây giờ nó lại như nhát dao, đâm thẳng về phía hung thủ. Cái nhìn của cô làm Cao Trình giật mình, anh tưởng như mình đã quên ánh mắt này từ lâu lắm rồi nhưng hôm nay nó lại xuất hiện ở cô- người mà anh vốn tưởng như thân thuộc. Anh nhớ lần cuối mình nhìn thấy ánh mắt này là ở Chương Lâm ba cô. Nó khắc sâu vào đầu óc anh, nó ám ảnh anh và rồi..

-Cao Trình. Tiếng gọi của Chương Hiểu làm anh giật mình. Mọi người đang nhìn anh, sao lại có thể để bản thân mình lơ là như vậy được. Cao Trình tự trách mình.

- Xin lỗi. Đang nói đến đâu rồi.

-Hắn kém cỏi vì hắn đã bộc lộ quá rõ bản chất của mình. Ham muốn thực sự của hắn. Khát máu, tình dục chẳng qua là trò trẻ con. Cái mà hắn khao khát thực sự chính là trả thù, là nhìn thấy sự đau đớn, sự hoảng sợ trong tâm hồn người chết để rồi cướp đoạt nó, sở hữu nó và tận hưởng thành quả của mình. Đối với tôi những con người như thế chẳng qua chỉ là những linh hồn tội nghiệp mà thôi.

-Cao Trình, anh khoan vùng tìm kiếm xung quanh hiện trường vụ án từ 10km trở lại, tìm kiếm những người phù hợpnhững đặc điểm trên và nhớ những khu vực nào gần đây có gà hay chó bị mất tích hay chết đột ngột thì đó là kẻ mà ta cần tìm.

- Vì sao?

- Vì hắn cần thời gian để bộc lộ bản chất của mình.

Chương Hiểu ngừng lại. Cô nhìn khắp căn phòng, tiến đến gần Cao Trình hơn, vỗ vào vai anh và nói

-Nhớ chuyển lương tăng ca cho em. Giờ em đi ngủ đây, không được làm phiền dưới mọi hình thức.

Vừa ra khỏi sở cảnh sát, điện thoại di động của Chương Hiểu đã kêu liên tục

-Chương Hiểu đáng chết. Bây giờ chịu về nhà chưa hả? Mẹ đây đã chờ con một ngày rồi đấy. Giọng nói the thé, từ đầu bên kia mang theo chút tức giận, nhưng có gì đó thân thương làm Chương Hiểu bật cười. Nụ cười lan ra cả đáy mắt, làm gương mặt vốn đã cân đối của cô thêm phần rạng ngời khác hẳn với vẻ sắc bén, lạnh lùng lúc trước. Chương Hiểu đẹp, một vẻ đẹp tự nhiên không son phấn, không trang điểm nhưng nét thanh tú trên gương mặt cô vẫn thu hút rất nhiều người cả nam lẫn nữ.

Theo lời bạn học thân nhất của cô Lâm Gia Tuệ nhận xét: Chương Hiểu làm người khác ấn tượng nhất chính là đôi mắt. Nó u buồn nhưng nếu rực sáng sẽ làm người khác rung động, “đắt trời nở hoa”.

Còn theo fan hâm mộ cô Diệp Như thì Chương Hiểu như một nữ thần , sắc xảo và thông minh.

Nhưng Chương Hiểu không nghĩ vậy. Cô thấy mình không đẹp có chăng cũng chỉ là vẻ bề ngoài. Phẫu thuật thẩm mỹ ai cũng như ai thôi.

-Vâng, vâng, Diệp phu nhân, con đang về đây. Ba mươi phút nữa chắc chắn chuông cửa sẽ vang lên. Phu nhân yên tâm.

-Yên tâm sao. Con lừa ai đấy?

-Thật mà, thật mà. Bây giờ mà còn nói nữa là trễ đấy Diệp phu nhân àh.

- Hai mươi chín phút 20 giây nữa mà mẹ không nhìn thấy con thì chờ mà nhạt xác đi nghe chưa.

-Alo...alo...sao không nghe được vậy ta. Con ngắt máy nha Diệp phu nhân.

Thật kinh khủng. Nếu không ngắt máy không biết sẽ ra sao nữa. Thật là đau đầu mà, phải chạy nhanh thôi.

Nụ cười của cô, những biểu cảm đáng yêu của cô đều được một người con trai với dáng đứng thẳng tắp ghi hết vào mắt. Anh nhìn cô đi xa, bàn tay dần nắm chặt lại, từng khớp xương nổi rõ trên mu bàn tay. Anh cười và quay người đi ngược hướng với cô vừa bước và thì thầm

-Chương Hiểu chào mừng em cùng xuống địa ngục.

Câu nói rất nhỏ gần như tan biến ngay lập tức vào không gian. Một chiếc lá rơi xuống nhẹ nhàng đáp đấtnhư báo hiệu một tương lai đầy đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiểu Tuệ Tuệ

Chuông cửa reo lên, một người phụ nữ trung niên từ trong nhà nhanh chóng chạy ra, trên tay còn cầm chiếc xẻng:

-Diệp phu nhân, con gái mẹ về rồi nè!

Một cái cốc vỡ đau trên đầu Chương Hiểu:

-Năm năm xa cách mà sao người phủ phàng quá vậy. Chương Hiểu la ó lên nhưng cũng không quên ôm Diệp Giao vào lòng.

-Con cũng biết năm năm rồi sao. Sao không đi luôn đi, về đây làm gì.

Chương Hiểu nhúc nhúc, bài ca này lại đến nữa rồi. Lần đầu tiên cô đi học đại học, lần thứ hai cô đi trại hè, và đây là lần thứ n. Mỗi lần như thế, Chương Hiểu sợ hơn bao giờ hết. Tại sao ư? Bởi vì đây chỉ là mở đầu.

-Con gái lớn rồi mà đi long nhong vậy. Mau lấy chồng đi. Năm nay con bao nhiêu rồi hả?

-28...Chương Hiểu nói giọng nhỏ xiu như thì thầm.

-Cũng biết là 28 rồi đấy, 1 năm nữa là 29, rồi 1 năm nữa là 30, rồi 10 năm nữa, 20 năm nữa là thành bà cụ già rồi.

Bạn muốn biết cảm giác của Chương Hiểu bây giờ không? Chỉ muốn đập đầu vào gối chết thôi.

-Mẹ àh! Diệp phu nhân ơi, con mới về nhà mà, chưa uống nước nữa là. Chuyện này tính sao nha. Bây giờ con đói rồi. Đói lắm rồi nè. Bụng lép kẹp.

Về mặt Chương Hiểu như con mèo nhỏ tội nghiệp. Đôi mắt còn hơi ướt.

-Thôi đi. Con tưởng qua mặt được mẹ àh. Chỉ biết tham ăn thôi.

Một điều mà Chương Hiểu rất thích về nhà chính là đồ ăn ngon. Diệp phu nhân là người phụ nữ truyền thống đúng chuẩn nhất. Chăm, kỳ, thi, họa không thiếu thứ gì chỉ có điều...như các bạn thấy rồi đấy hơi hung dữ một chút, chút thôi.

Năm năm rồi, Chương Hiểu không về nhà. Cô đưa cho mình rất nhiều lý do nhưng có lẽ chỉ cô biết mọi lý do suy cho cùng cũng là để trốn tránh. Bởi lẽ cô sợ. Thật sự sợ hãi. Cô sợ Bắc Kinh, cô sợ nhà mình, cô sợ căn phòng mà cô gắn bó từ nhỏ. Vì ở nơi đâu trên quê hương này cũng chất chứa rất nhiều ký ức đau thương về tuổi thơ, về người ba mà cô chưa từng biết đến và cả về anh...Ngạn Thâm.

Cô có thể nhìn thấy dáng vẻ người con gái 18 tuổi ngồi trên ghế vừa cười, vừa đọc những dòng chữ của anh. Có gì đâu, chẳng qua là:

-Chương Hiểu, im lặng. Tôi muốn học bài

-Chương Hiểu, tôi không biết sao em có thể đậu trường y với trí tuệ này được.

Cô là vậy đó. Cô của tuổi 18 thanh xuân ngây thơ như thế đó. Nhưng cô biết, dù bây giờ cũng vậy thôi. Cô kém cỏi mà.

“Chỉ có giọng nói tiếng cười của em

Sẽ mãi là điểm tựa cho anh trên muôn dặm đường đời

Mưa xuân sương thu năm tháng trôi vô tình

Biển cạn đá mòn vạn vật hóa hư vô

Chỉ có giọng nói tiếng cười của em

Sẽ mãi là điểm tựa cho anh trên muôn dặm đường đời”

Điện thoại reng, làm Chương Hiểu giật mình. Chỉ mới 2 ngày thôi mà cô không biết đã nghĩ về quá khứ bao nhiêu lần rồi. Thật đáng khinh bỉ.

-Xin chào, tôi là Chương Hiểu.

-Xin chào, tôi là giáo viên của đại học P. Ngày mai, cô Chương có một buổi hẹn với hiệu trưởng, xin hỏi cô có thể đến không?

-Vâng, tôi sẽ đến đúng hẹn. Cảm ơn.

Ngắt điện thoại, tâm trạng Chương Hiểu tốt lên trông thấy.

-Cuộc sống mới bắt đầu rồi. Có gì sợ chứ. Dừng cảm lên Chương Hiểu àh. Cô tự nói với mình như thế.

-Hiểu Hiểu yêu đầu ơi. Cậu đầu rồi mình đến rồi nè.

Chỉ nghe thôi, Chương Hiểu cũng biết là ai rồi. Lâm Gia Tuệ bạn thân từ thuở nhỏ, cùng cô kinh qua bao phong bao, bão táp nơi giảng đường.

-Tiểu Tuệ Tuệ, nhớ mình không? Xem này, béo lên rồi. Chương Hiểu không thương tình bẹo vào má Lâm Gia Tuệ một cái vỡ đau.

-Oái, cậu làm gì vậy. Đau quá. Sao quả đầu, quả đầu.

Lâm Gia Tuệ giờ cả hai tay ra nhìn vô cùng đáng yêu. Nhưng Chương Hiểu vẫn muốn trêu cô ấy thêm một chút.

-Giá trị của mình chỉ có thể thôi sao?

-Đầu có, đầu có. Mình yêu cậu mà nhưng quả cũng rất quan trọng đó.

- Biết rồi, biết rồi. Đây nè.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hành trình của những giọt nước mắt

Chương Hiểu không nhớ rõ đã bao lâu rồi cô chưa đặt chân vào đại học P. Thì ra cuộc đời vốn phù phiếm như thế. Một nơi từng gắn bó sáu năm, nơi chứng kiến những nụ cười cùng vô vàn những đau thương cho một tuổi thanh xuân rực rỡ bây giờ lại xa lạ, xa lạ đến đáng sợ.

Nếu được chọn, Chương Hiểu vẫn muốn sống lại những ngày tháng ấy. Bởi lẽ, nó giúp cô hiểu mình hơn, cảm nhận cuộc sống tốt hơn và hơn hết, ở đây đã ghi dấu cho mỗi tình đầu tiên mà chắc cũng là sâu đậm nhất trong cuộc đời cô. Ngạn Thâm, con người đột ngột xông vào đời cô rồi cũng biến mất một cách nhanh nhất. Có thể, nói thế vẫn chưa đúng bởi lẽ chính cô từ bỏ anh. Từ bỏ người lấy đi tất cả cuộc sống cô. Vì sao ư? Mỗi lần nghĩ đến lý do đó là lòng cô lại đau như cắt. Người ta nói, thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành những vết thương nhưng sao cô vẫn cảm thấy đau, đau lắm “trái gió trở trời” nó lại nhức nhối đau.

-Cô giáo Chương, đây là lịch làm việc cụ thể của cô. Từ thứ 2 đến thứ 4, cô sẽ giảng dạy ở trường, những ngày còn lại sẽ hướng dẫn thực tập sinh lâm sàng.

-Ngày chủ nhật luôn hả?

-Không, chỉ đến buổi chiều thứ bảy thôi.

-Nói trước, tôi không thích làm thêm đâu.

-Vâng, tôi hiểu.

Người đang nói chuyện với cô là thư ký hiệu trưởng Trương Hy. Nếu là hiệu trưởng, cô chưa chắc dám nói những điều ấy vì có lẽ hình ảnh người thầy trong ngày khai giảng năm học vẫn in sâu trong cô, nó làm cô e dè hẳn với con người ấy. Cô biết mình vẫn luôn kỳ quặc như thế.

-Bây giờ, tôi sẽ đưa cô đi tham quan một vòng nhé. Những năm gần đây, đại học P thay đổi không ít. Phía trước là khu giảng đường chính, còn đây là phòng thí nghiệm..

Sự nhiệt tình của Trương Hy làm Chương Hiểu thích thú, cô như thấy lại hình ảnh của chính mình ngày xưa có bao nhiêu tự hào khi giới thiệu cho Lâm Gia Tuệ nghe về trường mình.

-Còn ở kia? Chương Hiểu chỉ về phía dãy phòng mà tập trung rất nhiều sinh viên.

-À. Ở đó đang tổ chức hội thảo chuyên đề thôi. Hay là đến xem đi.

-Cũng được.

-À, Trương Hy này, sau này cứ gọi tôi là Hiểu Hiểu đi, đừng gọi là...Nói đến đây, Chương Hiểu dừng hẳn. Cô như không tin vào mắt mình. Một dáng người thẳng tắp trong chiếc áo sơ mi màu khaki và chiếc quần tây đen đang bước lên bục. Đi đến. Một bước, hai bước và.

-Xin chào các bạn sinh viên, tôi là Trình Ngạn Thâm, rất vui được gặp các bạn.

giọng nói ấy. giọng nói mà Chương hiểu tưởng như chỉ xuất hiện trong những giấc mơ bây giờ đang vang bên tai cô. Là anh, Ngạn Thâm. Ngạn Thâm...Chương Hiểu nhìn anh. Anh đứng đấy, chững chạc và lạnh lùng, uy quyền và xa lạ. Hai con người, hai trái tim vốn cùng nhịp đập nhưng giờ đây anh và cô cách nhau chưa đến 100 bước mà cứ ngỡ như cả nghìn trùng.

Nước mắt cô rơi từng giọt, nó dâng lên từ trái tim, lăn dài trên gò má, trượt qua môi mặn đắng và rồi vỡ tan tành, hóa hư vô. Không biết ai đã từng nói: hành trình của những giọt nước mắt luôn chứa đựng những đắng cay. Và đắng cay này là điều mà cô phải nhận ư?

Chương Hiểu đã từng nghĩ ra hàng trăm trường hợp gặp lại anh nhưng chắc chắn là không phải như thế này. Sao có thể. Nơi mà anh và cô quen nhau,

nơi mà hai người cùng nắm tay trong vườn trường, nơi mà cuộc đời cô sụp đổ...Không. Không. Có cái gì đó nó bóp chặt cổ cô, cô không thể thở được. Chương Hiểu quay đi, cô mặc kệ ánh mắt ngỡ ngàng của Trương Hy, cái nhìn quái lạ của các sinh viên mới đến, cô mặc tất cả. Thứ hiện rõ trong đầu cô lúc này chỉ có chạy trốn. Đến một nơi thật xa, nơi mà cái tên Ngân Thâm không bao giờ hiện diện.

Đang nói, bỗng Trình Ngân Thâm dừng lại, anh nhìn chăm chăm vào nơi mà Chương Hiểu vừa bỏ chạy. Anh nhìn rất lâu, tựa như một thế kỷ trôi qua rồi quay đi. Những giông tố nơi đây mất thoáng vụt qua rồi cũng nhanh chóng thay bằng sự giá lạnh thường trực.

- Xin lỗi, chúng ta tiếp tục. Có nhiều người nhận xét rằng pháp y rất đáng sợ và cũng ít sinh viên chọn pháp y làm mục tiêu theo đuổi. Nhưng các bạn ngồi đây có ai từng hỏi rằng mình muốn là ai khi đóng vai là một bác sĩ hay chưa? ...

Bài thuyết giảng kết thúc bằng ánh mắt hâm mộ của những sinh viên và đương nhiên không thể thiếu những tràng vỗ tay vang dội cả hội trường.

- Trước khi kết thúc, tôi chỉ muốn nói với các bạn một câu. Con người đeo cho mình vô vàn những mặt nạ để sống, chỉ có người chết mới hiểu được bản chất của tâm hồn.

Nói xong, anh cúi chào, trước khi quay đi, anh lặng lẽ nhìn về phía cánh cửa ấy.

- Chương Hiểu, em đã quay lưng với tôi ba lần rồi. Tôi tuyệt đối không để cho lần tiếp theo xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh em sinh đôi

Chạy ra khỏi trường, tâm hồn Chương Hiểu trống rỗng, cô đi, đi mãi cho đến khi tối mịt. Những ngọn đèn đường hắt lên cái bóng hao gầy của người con gái. Nó lơ lửng, nó tĩnh mịch và cô đơn lạ thường. Đó là những gì mà Cao Trình cảm nhận được khi nhìn thấy Chương Hiểu.

Trên đường đi về nhà, ngay ngã tư đường đông đúc, anh bất gặp một hình ảnh quen thuộc. Nó vụt qua tầm mắt và nó khiến trái tim anh nhói đau. Cao Trình lặng lẽ đi theo cô và cùng cô cảm nhận sự cô đơn nhấn chìm cả tâm hồn. Đã có lúc, anh muốn chạy ra khỏi xe và ôm cô vào lòng nhưng anh không làm vậy. Bởi lẽ, anh quá hiểu người con gái này. Cô mãi mãi không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình trước bất kỳ ai đặc biệt là người thân. Cô luôn tỏ ra kiên cường nhưng càng như vậy nó càng khiến những người quanh cô đau đớn. Anh muốn phá vỡ lớp mặt nạ ấy rất dễ như cô sẽ ra sao đây? Cao Trình không dám mạo hiểm hay nói đúng hơn anh sợ mối quan hệ này bị phá vỡ bởi hành động của mình.

Và rồi, anh nhìn thấy cô ngồi xuống một băng đá. Đôi mắt cô nhìn lên bầu trời. Đêm nay không trăng cũng không sao, bầu trời tối đen như một tấm màn khổng lồ. Nó che đậy, nó phủ kín tâm hồn con người. Anh sợ, anh thật sự sợ rồi. Bởi lẽ, anh biết chỉ có người ấy Trình Ngân Thâm mới có thể khiến cho Chương Hiểu đau khổ đến vậy. Anh mãi mãi không quên cái đêm mưa gió ấy, bầu trời cũng tối mịch như thế này, cô run rẩy gọi điện cho anh. giọng cô yếu ớt, dường như cô đang trút hơi thở cuối cùng của mình. Cô nói :

- Cao Trình à. Em mệt quá.

Cô nói nhưng có ai biết được lời nói của cô như con dao đâm sâu vào tim anh. Nó khoét sâu, nó làm trái tim anh rỉ máu. Cảm giác đáng sợ ấy bây giờ lại dâng lên trong anh. Đó là ngày mà Chương Hiểu chia tay Ngân Thâm.

Chuông điện thoại reo, Cao Trình lập tức nhận máy.

- Báo cáo tổ trưởng Cao, đã bắt được nghi phạm nhưng mà là hai nghi phạm và cả hai là... Sự ngập ngừng của Diệp Như làm Cao Trình lo sợ, một dự cảm chẳng lành nổi lên trong anh.

- Là sao? Mau nói đi. Anh sốt ruột.

- Cả hai là anh em sinh đôi ạ.

- Anh em sinh đôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Khoái cảm

Cao Trình ngay lập tức gọi điện cho Chương Hiểu, anh nghĩ bây giờ vẫn chưa thích hợp để phá vỡ bức màn ấy. Anh sẽ giữ lấy nó cho đến khi cô đủ dũng khí. Cao Trình tin mình sẽ chờ được và linh cảm cho anh biết nó cũng sẽ đến sớm thôi.

-Hiểu Hiểu, em đang ở đâu vậy? Đã bắt được nghi phạm rồi nhưng tại anh cần sự giúp đỡ của em

-Em hiểu rồi. Bây giờ em đi ngay.

-ok. Anh chờ em

Cao Trình vẫn ngồi đấy. Anh thấy rõ sự thay đổi trên gương mặt Chương Hiểu. Cô đứng dậy, vội vã bắt taxi và trong phút quay đầu, anh thấy đôi mắt cô ánh lên sự lạnh lẽo, cái giá lạnh mà vài phút trước đây nó thay bằng sự lạc lõng. Đợi cô đi xong, anh nhanh chóng lái xe về sở cảnh sát.

Chương Hiểu đến sở cảnh sát cũng là lúc Cao Trình vừa về đến. Anh và cô cùng vào.

-Dựa theo phác họa mà em cung cấp, cộng với kết quả xét nghiệm ADN trong tinh dịch trong người hai nạn nhân, cảnh sát đã bắt được hai nghi phạm lần lượt là Hà Phong và Hà Phú. Cả hai là anh em song sinh cùng trứng và lượng tinh dịch trên mỗi nạn nhân quá ít nên rất khó trong công tác xác định.

Chương Hiểu biết anh em sinh đôi cùng trứng thông thường sẽ có ADN giống nhau do sự phân chia và tái tổ hợp từ gen cha mẹ nhưng vẫn có thể khác nhau nhưng rất hiếm gặp và khác biệt đó chủ yếu là do trong quá trình lớn lên do đột biến mới tạo thành. Hơn nữa, kết quả xét nghiệm ADN trong tinh dịch phụ thuộc một số yếu tố: số lượng tinh trùng, sức khỏe tinh trùng cùng với kỹ thuật của máy móc. Chính vì thế việc xác định được trong trường hợp này hoàn toàn hợp lý.

-Nghi phạm là người Cao Hùng, đến Bắc Kinh định cư được khoảng ba năm, sống trong khu B, gần chỗ phát hiện hai nạn nhân chưa đến 5km. Đồng thời cả hai cùng làm công nhân ở xưởng sản xuất thép gia công.

Cao Trình nói một mạch, Chương Hiểu không nói gì. Cô im lặng, cái im lặng đến đáng sợ.

-Dù có hoàn hảo đến đâu thì cũng là con người thôi. Anh em sinh đôi sao? Thú vị. giọng cô sắc bén và cũng dễ dàng nhận ra sự thú vị đích thực mà cô nói đến.

Chương Hiểu và Cao Trình bước vào phòng nghe nhìn. Cạnh đó là phòng tra khảo, Diệp Như và một cảnh sát khác đang thẩm vấn Hà Phong.

-Anh tên gì?

-Hà Phong. giọng hần rề rề, khàn đặc.

-Anh là anh trai của Hà Phú sao?

-Các người biết rồi mà.

-Trong thời gian từ 22h đến 1h ngày 18/5 anh đang làm gì và ở đâu?

-Lúc đó hả, tôi đang giết người, đang tận hưởng thú vui tao nhã của mình.

Về mặt méo xẹo, ánh mắt gian ác như chính hần đang thực hiện quá trình ấy. Bỗng ánh mắt hần hung tàn hẳn.

-Cô cảnh sát à. Cô đã giết người bao giờ chưa? Cô có cảm giác gì khi nhìn thấy một người thoi thóp trước khi chết? Máu chảy xuống, một giọt rồi nhiều giọt, rồi đỏ thẫm

Hai tay hần vòng vào nhau, ánh mắt hần toát lên sự sung sướng. Nói xong, hần nhắm mắt lại. Và Chương Hiểu biết hần đang tận hưởng. Tận hưởng cảm giác sung sướng của trò chơi này.

Diệp Như im lặng. Cô rợn người.

-Cô không biết sao? Tôi nghĩ chắc cô cũng không biết đâu. Nó tuyệt hơn cả ma túy, thuốc phiện. Đặc biệt, cái cảm giác ra vào những bộ phận ấy nó sung sướng đến khó tả. Hhahhah

Hần cười, nụ cười man rợ, âm vang trong phòng. Sự um ám của phòng thẩm tra cộng với những hình ảnh kinh dị nơi hiện trường và âm thanh ấy, nó làm Diệp Như hoảng sợ

Chương Hiểu đứng trước tấm kính và quan sát mọi thứ. Ánh mắt cô chăm chú vào từng cử chỉ của hần và bỗng cô bật cười.

-Cao Trình! Đưa hần ra, thẩm vấn Hà Phú đi

-Có cần thay đổi người thẩm tra không? Cao Trình tin cô cũng thấy rõ Diệp Như không phải đối thủ của những tên biến thái này.

-Không cần. Nhưng mà phải hỏi y như vậy. Được chứ? Cô quay đầu nhìn ánh, ánh mắt rõ ràng không phải là nghi vấn mà là ép buộc. Lại lạnh lùng rồi.

-Được. Cao Trình cười

Hà Phú được dẫn vào. Sự điềm tĩnh của hắn làm Chương Hiểu chú ý. Hà Phong và Hà Phú giống nhau như đúc, thông thường anh em sinh đôi cùng trứng có thể giống nhau về hình thể thậm chí là di truyền nhưng tính cách chắc chắn có sai lệch. Dù lớn lên trong cùng hoàn cảnh nhưng cách tiếp xúc và khả năng tư duy, cách nhìn của mỗi người không thể hoàn toàn giống nhau được. Dù đó chỉ là một phần trăm khác biệt thì đối với Chương Hiểu cũng đủ rồi. Đó cũng chính là lí do vì sao cô đứng đây.

-Anh tên gì?

-Hà Phú. Vẫn cái giọng rè rè và khàn đặc ấy.

-Trong khoảng thời gian xảy ra vụ án từ 22h đến 1h ngày 18/5 anh đang làm gì và ở đâu?

-Tôi đang giết người. Nạn nhân đầu tiên và sau đó là người thứ hai.

-Sau đó thì sao?

-Về nhà thôi. Ngủ và ngày mai đi làm

Hắn nói như đó là lẽ dĩ nhiên.

Diệp Lan đi ra khỏi phòng theo ý Cao Trình, để cho Hà Phong và Hà Phú mỗi người ở một phòng khác nhau.

Chương Hiểu vẫn đứng đó. Ánh mắt cô như rada quang sát cả hai nghi phạm. Cả Hà Phong và em trai hắn Hà Phú đều ngồi im và nhìn lên ánh đèn trong phòng. Họ ngồi như vậy một phút, hai phút, một tiếng, hai tiếng. Chương Hiểu cũng nhìn và rồi cô mỉm cười:

-Ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bế tắc

Một cuộc họp được mở ra khẩn cấp, trong các vụ án khác, bắt được nghi phạm chính là một đột phá rất lớn dù số lượng nghi phạm nhiều thì vẫn mang tính định hướng nhất định. Nhưng lần này, khi mà mọi việc gần như sáng tỏ thì bất ngờ tất cả lại đi vào ngõ cụt. Hàng loạt nghi vấn được đặt ra nhưng chứng cứ và thông tin về nghi phạm vẫn chưa đầy đủ.

-Thông tin về gia đình hai anh em Hà Phong và Hà Phú sở cảnh sát Cao Hùng đang tổng hợp và gửi qua cho chúng ta. Chính vì thế, tất cả bây giờ việc mà ta cần làm chính là giải quyết các vấn đề sau. Đầu tiên, vụ án do một người hay là cả hai cùng làm. Nếu là một người thì là ai trong hai người họ. Còn cả hai thì họ cùng làm hay một người chính định, một người làm? Và tại sao họ lại làm vậy?

giọng Cao Trình đồng đặc, mang theo sự uy nghi và nghiêm khắc. Hàng loạt câu hỏi được đặt ra nhưng không ai cho ý kiến gì, ai ai cũng nhìn chăm chăm vào hồ sơ và lời khai của cả hai

-Chương Hiểu, em thấy sao?

Cao Trình quay sang nhìn cô. Chương Hiểu không nhìn vào hồ sơ mà đang chăm chú quang sát ánh đèn trong phòng.

-Em nghiêng về khả năng cả hai cùng có mặt ở hiện trường nhưng có phải cả hai cùng gây án hay không em không biết. Và Cao Trình hình như anh đã quên, chúng ta có hai nạn nhân. Cả hai cùng do một người giết, hay là luân phiên?

Câu hỏi của Chương Hiểu càng làm mọi người bất ngờ. Nhưng ai cũng biết đây là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra nhất là đối với những tên biến thái ấy.

Phòng họp lại rơi vào trạng thái im lặng. Ai cũng đang theo đuổi suy nghĩ của mình. Bỗng một viên cảnh sát trẻ đẩy cửa vào

-Tổ trưởng Cao, đã có hồ sơ về gia đình hai nghi phạm

Cao Trình cầm lấy ngay lập tức. Khi đọc lướt qua, Chương Hiểu thấy lông mày anh nhíu lại rất chặt, rất chặt khiến cô có suy nghĩ: anh ấy có lông mày tương tự khi nào vậy?

-Gia đình nạn nhân là một gia đình thuộc bậc trung lưu. Bố là Hà Tường, làm kỹ sư xây dựng qua đời trong một tai nạn giao thông, còn mẹ là Tường Tinh, là một thư ký, bà ấy chết ngay trên giường do kiệt sức quá độ vì tình dục. Từ đó, hai anh em được mẹ là Tường Kỳ nuôi dưỡng nhưng mà năm 2000, bà ấy bị bắt vì tội bạo hành trẻ em. Sau đó, họ chuyển đến cô nhi viện và khi được 20 tuổi, họ chuyển đến Bắc Kinh

-Gia đình như vậy không biến thái cũng lạ. Diệp Như lắc đầu.

-Mọi người không biết đâu, khi hắn nói về chuyện giết người thì vẻ mặt ấy, đến bây giờ nghĩ lại còn thấy sợ đấy.

Chương Hiểu đọc đi, đọc lại hồ sơ ấy rất lâu. Trên hồ sơ còn có tấm hình hai anh em lúc nhỏ. Đúng là giống nhau như hai giọt nước. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, nó vụt qua rất nhanh nhưng nó khiến Chương Hiểu có một suy nghĩ rất táo bạo.

-Cao Trình, em muốn thăm vấn Hà Phú một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thật giả, giả thật

Chương Hiểu bước vào phòng, cô yêu cầu được đi một mình và tắt hết các máy quay hình.

-Chào anh, tôi là Chương Hiểu. Cô vừa nói, vừa kéo ghế ngồi xuống.

-Anh tên gì?

-Không phải đã hỏi rồi sao, cảnh sát rành rồi lắm hả? giọng đầy vẻ hằn học.

-Rất buồn khi phải nói rằng tôi không phải cảnh sát.

-Trả lời câu hỏi của tôi ?

-Hà Phú. Còn cô là ai?

Chương Hiểu cười, cô gõ gõ tay lên bàn, một tiếng, hai tiếng

-Tôi hả, tôi là một người biến thái giống anh

-Tôi không hiểu cô nói gì. Biến thái sao nhưng tôi nghĩ mình là một người đặc biệt.

-Đúng, anh vô cùng đặc biệt, mà là đặc biệt đáng thương. Ba tuổi người cha mất, nếu tôi đoán không sai, cha anh Hà Tường chính là thần tượng của anh đúng không? Nhưng rồi ba anh đã chết trong tai nạn giao thông, gia đình anh suy sụp. Mẹ anh là người phụ nữ công chức nhưng bà không quan tâm các anh. Hon hết, Tường Tinh là một người phụ nữ không giữ phụ đạo. Mẹ anh dẫn đàn ông về nhà và quan hệ ngay trên chiếc giường của bố anh. Anh nhìn thấy, nhìn thấy hết. Cảnh hai người đó ân ái, sự sung sướng của họ khi đạt cao trào. Ngày này qua tháng nọ từng người, từng người một. Số lượng đàn ông ngày càng tăng và cuối cùng mẹ anh chết ngay trên giường. Tôi biết anh vui lắm đúng không? Anh chắc sẽ không bao giờ vui mừng như thế.

Hai tay Hà Phú nắm chặt lại, sự hung ác nổi rõ trên gương mặt hắn. Ánh mắt lờn lộn lên, Chương Hiểu biết hắn muốn giết cô chỉ một phút nữa thôi.

-Cô cầm miệng cho tôi.

-Xin lỗi nhưng tôi chưa nói xong mà, câu chuyện chưa đến hồi ly kỳ nhất. Sau đó, hai anh em được đưa đến ở chung với mẹ. Nhưng trời tru người diệt, mẹ anh Tường Kỳ cũng thừa hưởng dòng máu xấu xa của gia đình mẹ anh. Bà ấy có sở thích hành hạ trẻ em. Hai anh em anh sống qua từng ngày dưới đòn roi của người phụ nữ xấu xa ấy. Nhưng mọi việc không dừng ở đó, bà ấy còn làm một việc không bằng cảm thú đó chính là ...Bà ấy đã cưỡng dâm các anh. Không chỉ một lần mà chắc là mỗi tháng. Àh, không tôi nghĩ mình đoán sai rồi, là mỗi ngày hay mỗi giờ nhỉ?

-Cô im ngay, cầm miệng lại cho tôi. Cô có tin là tôi giết cô không hả? hắn xông về phía Chương Hiểu, ánh mắt khát máu ấy, sự giận dữ, không mặt móp méo đến phát kinh.

Cao Trình và các đồng nghiệp đứng trong phòng nghe nhìn quang sát mọi thứ. Theo yêu cầu của Chương Hiểu nên tắt hết các máy ghi hình như vì lo sợ cho cô nên Cao Trình đã giấu mờ máy ghi âm. Khi nghe đến hai anh em họ đã từng bị lạm dụng tình dục thì tất cả đều sửng sốt. Nhưng chưa kịp thoát khỏi sự sửng sốt ấy, Cao Trình đã chạy ngay về phòng nghe nhìn. Mở cửa ra, anh thấy Hà Phú đang lao không ngừng về phía Chương Hiểu, đôi tay rướm đầy máu vì cọ xát mạnh với còng tay. Cao Trình không dám tưởng tượng nếu như không có chiếc còng ấy hay như anh đến trễ một chút thì...

Chương Hiểu thấy Hà Phú đã bình tĩnh lại, được đưa về chiếc ghế, hai cảnh sát kiểm chặt hai bên tay.

Cô từ từ đi đến, hai tay chống lên bàn, ánh mắt nhìn thẳng vào Hà Phú và ghé sát gương mặt lại gần hắn ta. Chương Hiểu thấy rõ sự căm hận hiện rõ trong đôi mắt ấy.

-Kích động gì chứ, không phải anh cũng đang diễn trò cho chúng tôi xem sao? HÀ PHONG ời Hà Phong tôi rất buồn phải nói với anh rằng Game over rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nô lệ

Mọi người kinh ngạc nhìn Chương Hiểu, cô im lặng và nhìn vào Hà Phong. Hắn ta ngồi đấy, yên lặng, khuôn mặt giận dữ mới vài phút trước thôi bây giờ lại trầm tĩnh lạ thường và Chương Hiểu biết, cô đang nhìn thấy tính cách thật nhất của hắn

-Sao, câu chuyện tôi kể có đúng không? Để tôi nghĩ xem, chắc là có sai. Sai ở đâu nhỉ? Sai về số người đàn ông của mẹ anh hay là số lần mẹ hành hạ hai anh em anh?

-Nói cho cùng cô cũng chỉ muốn tôi nhận tội thôi đúng không? Nói nhiều như vậy làm gì, không phải tôi đã nhận tội rồi sao

-ok. Vậy anh kể lại quá trình từ tiếp xúc đến giết hai nạn nhân đi. Tôi muốn tham khảo một chút.

-Hai cô gái đó tên gì ta? Tôi cũng không nhớ, chỉ biết rằng đó là ả lăng lợ, tự tìm đến chúng tôi. Càng tiếp xúc, hai ả đó càng thể hiện rõ dã tâm của mình. Cô không biết đâu, họ chủ động dẫn dụ chúng tôi. Haha...đúng là dâm tiện y như người phụ nữ ấy.

-Người phụ nữ nào? Mẹ hay là mẹ anh?

-Mẹ sao. Bà ấy xứng đáng làm mẹ chúng tôi sao. Người phụ nữ như vậy chẳng khác nào gái đứng đường, chỉ có ba tôi khờ mới bị bà ta qua mặt. Cô không biết đâu, lúc đó chúng tôi mới sáu tuổi, cha tôi thì ngày ngày đi làm về cung phụng cho bà ta còn con đàn bà lăng lợ ấy lại dâm loạn, dẫn hết người đàn ông này đến người đàn ông khác về nhà. Khi ba tôi mất, bà ta còn quá đáng hơn. Cô có biết cảm giác khi nhìn thấy mẹ mình và người đàn ông lạ mặt lần qua lần lại trên chiếc giường của bố tôi không? Nó nhục nhã, nó dâm dục tôi mỗi đêm. Rồi sao đó, bà ta chết. Ngay trên giường, lúc đang sung sướng nhất. Đúng là trời có mắt, khuôn mặt bà ấy méo sọm, đôi mắt thì mờ màng, chết mà còn bị người đời nguyên rủa. Nhưng tại sao, tại sao mọi thứ lại đổ lên đầu anh em chúng tôi? Mọi người nhìn chúng tôi, họ chửi mắng, bạn bè trêu ghẹo chúng tôi. Lúc ấy, tôi ước gì có con dao, tôi sẽ đâm chết bọn chúng sẽ khiến chúng mãi mãi im lặng

Đôi mắt hắn mờ hồ, con người như chìm vào quá khứ. Ánh đèn trong phòng tra khảo vốn đã hơi mờ, bây giờ lại giống như gần tắt. Mọi người im lặng, không ai phản ứng gì nhưng nói thật, Chương Hiểu không thấy đồng cảm chút nào. Có chăng, chỉ là sự khinh thường.

-Còn mẹ anh, bà ấy đã bạo hành anh bao lâu?

-Bà ta sao, lúc đầu bà ấy đánh đập chúng tôi, sau đó lại biến chúng tôi thành công cụ tình dục của bà ta. Nhưng mà.....đúng là thú vị khi bà ấy lại chính là công cụ phát tiết của tôi.

-Của anh?

-Đúng vậy, của riêng tôi.

Lần này thì Chương Hiểu cũng rất kinh ngạc, cô không ngờ một đứa bé chỉ khoảng 10-11 tuổi lại có những suy nghĩ và tính sở hữu mạnh mẽ như vậy.

-Sau đó, tại sao bà ta bị bắt giam?

-Vì tôi chán. Một nô lệ dùng lâu sẽ không còn khoái cảm. Tôi không có hứng thú với bà ta chút nào cả dù rằng bà ấy van xin, làm mọi cách như một con thú, một con thú khát tình.

-Vậy nên anh tố cáo bà ta?

-Chuyện đó thì dễ dàng thôi. Tôi nghĩ cô cũng không muốn nghe đâu. Nó chán phèo.

Hắn vừa nói, vừa lắc đầu. giọng nói rề rề, sự tĩnh lặng hiện rõ trên gương mặt. Nếu nhìn vào, dễ dàng nhìn thấy đây là một cuộc trò chuyện, cuộc trò chuyện của Chương Hiểu với Hà Phong, chỉ hai người mà thôi.

-Vậy sau đó, anh tìm ai để làm nô lệ tiếp theo? Dục cảm một khi đã trỗi dậy thì tôi không tin anh nhịn được?

-Cô nghĩ đó là ai? Tôi tin là cô đoán được mà? Sao phải hỏi nhiều vậy?

-Nói thật, tôi cũng không biết nhưng mà tôi nghĩ hình thức tình dục bình thường chắc sẽ không dễ thỏa mãn anh nên chỉ có sự mới lạ của tình yêu đồng giới mới khiến anh ngây ngất. Và thế là anh chọn em trai sinh đôi mình Hà Phú sao?

Chương 14: Đáng thương hay đáng trách?

Chương Hiểu mạnh dạn nói ra suy đoán của mình. Từ ý nghĩ biến mợ mình thành nô lệ tình dục trong nhiều năm chứng tỏ Hà Phong có khả năng bị rối loạn hành vi tình dục nghiêm trọng và khả năng cao đã mắc chứng Paraphilia.***

Chính vì thế, hắn bắt đầu đam mê, say đắm trong hành trình tìm kiếm những phương thức hoạt động tình dục đặc biệt mà người thường hay gọi là biến thái. Đây là một trong những nguyên nhân mà hắn bắt đầu chán ghét mợ mình và không thỏa mãn với cách sinh hoạt tình dục bình thường. Và việc hắn tìm đến tình yêu đồng giới cũng là dễ hiểu. Nhưng nói thật, Chương Hiểu cũng thấy khó tin khi người đó là em trai hắn Hà Phú.

Qua những lần trò chuyện với hắn, Chương Hiểu nhận thấy rõ ràng sự độc tài và ham muốn sở hữu mãnh liệt trong con người hắn. Có lẽ, đó cũng chính là lý do xảy ra hai vụ án mạng.

- Vậy, để tôi đoán chút nha. Nguyên nhân mà anh giết hai nạn nhân đó là do anh nhìn thấy hoặc là cảm thấy họ phản bội anh mà cụ thể là họ dụ dỗ em trai anh. Đúng không?

Nói đến đây, hắn bật cười, nụ cười thể hiện sự chua chát và hình như đầu óc còn chút thất vọng.

- Nực cười là tôi tin họ thật lòng với tôi. Tôi đã đối xử với họ rất tốt, cho họ sự sung sướng như thiên đường nhưng đàn bà trên thế giới này quả đều là dâm phụ. Họ quyến rũ em trai tôi. Nực cười là họ quyến rũ nó nhưng thẳng ấy lại đồng ý. Cảm giác lúc ấy, nó còn tồi tệ gấp ngàn lần khi thấy mẹ tôi và những người đàn ông của bà.

- Tôi nghĩ, điều khiến anh sốc thật sự là em trai anh chứ không phải là những cô gái ấy?

- Nó là em trai tôi, là em trai tôi đó. Nhưng nó lại bán đứng tôi... Đúng là nực cười.

Hắn gào lên, hai mắt đỏ quạch, Chương Hiểu nhìn thấy rõ sự giằng xé trong đôi mắt ấy. Bỗng, cô vỗ về hắn. Hai tay cô vỗ nhẹ vào đôi tay đang gồng lên để cô sức kiềm nén ấy.

- Tôi hiểu chứ. Ai lại không thấy đau khổ khi bị phản bội nhất là người mà mình tin tưởng nhất.

Sự đáp lại của Chương Hiểu làm hắn bất ngờ thật sự. Không chỉ có Hà Phong mà người bất ngờ cùng ngạc nhiên không kém nữa chính là Cao Trình. Anh cảm nhận rõ sự đồng cảm của Chương Hiểu nhưng đó là cảm xúc của một bác sĩ tâm lý. Năm xưa, anh không dám hỏi nguyên nhân cô và Trình Ngạn Thâm chia tay, đôi khi anh nghĩ là do tên họ Trình ấy chủ động chia tay nhưng xem ra mọi việc không đơn giản như vậy. Không biết ẩn sau lớp màn ấy là sự thật nào nhưng linh cảm cho anh biết nó không đơn giản. Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng Cao Trình. Xem ra tương lai sẽ đầy sóng gió đây.

- Vì vậy, anh bắt chính tay em mình giết những cô gái ấy để chứng tỏ tình yêu sao? Anh bắt ép cậu ta cầm dao rạch vào cổ nạn nhân, cắt đứt động mạch chủ ở cổ để chứng tỏ lòng trung thành chết tiệt hả? Rồi sau đó, anh cưỡng bức những cô gái trước mặt cậu ấy như một sự trừng phạt, một lời đe dọa? Tôi đoán sai rồi, anh không những muốn lãng nhục nạn nhân ấy mà quan trọng hơn hết là em trai anh, Hà Phú và cả mẹ anh Tường Tĩnh? Anh có nghĩ đến mẹ anh vào giây phút ấy không Hà Phú?

Chương Hiểu đập mạnh vào bàn, âm thanh chát chúa ấy nó vang trong không gian nhỏ hẹp, nó vọng vào tai người nghe và thành công phá vỡ bức tường cuối cùng trong lòng Hà Phú.

- Hà Phú ơi Hà Phú. Anh tưởng mình là người vô tội sao? Anh tưởng trên thế giới này ai cũng nợ anh sao? Ai cũng phản bội anh, họ phá tan gia đình anh, họ đẩy anh vào con đường tội lỗi sao? Đây mới là nực cười thực sự. Vậy sao anh không nghĩ đến chính tâm lý lệch lạc của mình dẫn anh đến con đường này. Tại sao anh không nghĩ anh cũng đã phá hoại bao nhiêu gia đình. Lưu Hồng là con một, cô ấy đang là sinh viên, giai đình cô ấy nghèo nhưng cô ấy vươn lên, nỗ lực từng ngày với khát khao tìm được một cuộc sống tốt hơn. Còn Trương Tâm Du, cô ấy là nghiên cứu sinh, tương lai đầy rộng mở. Họ sai sao? Gia đình họ xứng đáng chịu nghịch cảnh này sao? Tôi nghĩ cái sai duy nhất chính là họ đã gặp anh.

Chương Hiểu nói một mạch, cô không còn nhìn Hà Phong nữa, cô đang đứng trước cửa sổ duy nhất trong phòng và nhìn ra ngoài.

- Còn em anh? Anh đã đẩy cậu ta vào con đường tội lỗi này.

Chương Hiểu đi ra, trước khi ra khỏi, cô quay đầu lại.

- Tôi còn một câu hỏi cuối cùng, hai cô gái ấy có biết anh có anh em sinh đôi không?

Nói xong cô đi một mạch ra ngoài, không quay đầu lại nhưng Chương Hiểu nghe tiếng một cái gì đó vỡ. Cô không biết, cũng không muốn quan tâm nữa.

Còn Hà Phú, sau khi giận dữ qua đi, hần ngồi ngay người, đôi mắt vô hồn nhìn vào không gian. Rất lâu, rất lâu và rồi bật khóc. Có thể đây là lần đầu tiên sau baonhiều năm nước mắt hần rơi nhưng tiếc thay cũng có thể là lần cuối cùng.

Nếu có ai hỏi rằng Hà Phong có tội nghiệp không, thì Chương Hiểu sẽ nói rằng mọi chuyện trên đời nay đều có nhân ất có quả. Bản thân con người quyết định số phận của mình còn Hà Phong chẳng qua hần cũng là một linh hồn trong hàng vạn linh hồn tội nghiệp trên thế giới này mà thôi. Còn bạn thì sao?

***Paraphilia: là một hội chứng tâm lý cưỡng chế. Tạm dịch tiếng Việt là chứng lệch lạc tình dục. Nguyên nhân gây nên tình trạng lệch lạc tình dục thường do rối loạn quá trình phát triển tâm lý trong thời thơ ấu như trẻ đã từng bị , ngoài ra bất chúc hành vi lệch lạc này từ cũng được xem xét, thực tế có một bộ phận mắc bệnh khởi phát từ lối sống buông thả. Tuy nhiên cũng phải thấy yếu tố sinh học của bệnh, một nghiên cứu ở Mỹ chỉ ra rằng 74% số người bị lệch lạc tình dục có rối loạn , 27% có dấu hiệu tổn thương thần kinh, 24% có rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nam biến

Bắc Kinh sau những ngày mưa dầm dề buồn đến nỗi thì hôm nay lại nắng ấm, trong xanh. Đối với Chương Hiểu, hôm nay là một ngày bận rộn nhưng lại cực kỳ nhàm chán. Vì sao ư? Vì hôm nay trời không mưa, không mây nên cô không có bất kỳ lý do gì để không tham gia hội thảo. Nếu là hội thảo bình thường thì cũng không nói làm gì, nhưng đây là chương trình liên kết giữa khoa pháp y và khoa tâm lý học lâm sàng để đi đến thành lập một khoa nghiên cứu chuyên sâu gọi là pháp y tâm thần. Nói thật, ý kiến ấy không tệ nhưng điều đó đồng nghĩa là cô và anh sẽ có cơ hội gặp nhau thường xuyên, nếu không nói là hằng ngày.

Đến bây giờ, Chương Hiểu vẫn chưa hiểu rõ được lòng mình. Cô không biết mình còn yêu anh không hay tình yêu đã bị thù hận nhấn chìm. Hay chính thù hận ấy lại cất giữ một tình yêu nồng nàn. Bối lẽ, khi hết yêu thì mọi thù hận có còn là gì. Vì là đề tâm, vì là cảm thấy tổn thương nên mới không thể đối mặt sao? Cô không biết.

Và thế là Chương Hiểu đã diện đủ lý do để không tham gia nhưng kết quả thật đau lòng. Trưởng khoa Kim Tô đã đích thân triệu kiến cô và đưa ra lời đe dọa giết người. Đó là trừ hết tiền thưởng. Có thể các bạn chưa biết, trên đời này có hai thứ Chương Hiểu không thể tách rời, có thể xem chúng là sinh mạng của cô. Đầu tiên là tiền, sau đó là du lịch. Nếu ai mà xâm phạm đến điều ấy là Chương Hiểu nổi gai nhím lên ngay.

Lý do đầu tiên cũng dễ hiểu thôi. Vì tiền ai cũng mê. Còn sở thích đi du lịch nhưng đặc biệt là du lịch một mình là mơ ước và cũng là mục tiêu cho cuộc sống của Chương Hiểu. Ngày xưa, có một lần cô mất tích suốt một tuần và khi xuất hiện, cô đã bị anh mắng cho tể tát

-Em là con nít hay trẻ mới lớn mà học đòi bỏ nhà đi bụi thế hả?

-Không phải đâu, anh không biết được cảm giác lang thang một mình ở một nơi xa lạ nó sung sướng và khó tả nhường nào đâu?

Trình Ngạn Thâm chau mày.

-Bây giờ thì anh tin IQ và EQ của em đều tệ như nhau rồi.

-Gi chứ, Trình Ngạn Thâm...

Đi nói xong và bỏ đi một mạch. Bây giờ thì cô biết anh giận rồi. Khuôn mặt vốn lạnh lùng khi giận lên lại đặc biệt đáng ghét nhưng không biết sao cô lại yêu chết biểu cảm ấy.

Sau đó rất lâu, rất lâu, trong một lần cô đang ngồi đếm sao trên bầu trời, anh đã nắm tay cô và siết rất chặt:

-Sau này, đừng biến mất nữa, anh rất sợ.

Lúc ấy cô đã cảm động suýt khóc nhưng bây giờ nghĩ lại chỉ thấy nực cười.

Chương Hiểu đến hội trường khi còn chưa đến năm phút nữa là bắt đầu, trong khoảng thời gian ấy, trưởng khoa đã điện cho cô không biết bao nhiêu cuộc điện thoại. Cô đi vào, ngồi ở hàng ghế giữa, gần ngay hàng sinh viên và tình cờ nghe được một câu chuyện khá đặc sắc.

Bạn qua đường A nói rằng:“ Hôm nay nam biến của mình cũng tham gia đấy”

Bạn bình luận B: “Nam biến là gì”

Bạn kính cận C lầm về mặt khinh bỉ:“ Nam biến chính là nam thần và biến thái ấy. Người mà cậu ấy hằng đêm mơ tưởng và ban ngày lo sợ chính là thầy Trình bên khoa pháp y”

Bạn bình luận B không đồng ý : “Thầy ấy biến thái chỗ nào chứ? Khuôn mặt góc cạnh, đáng thì chuẩn không cần chỉnh, nghe nói còn có rất nhiều tiền. Cậu đang ganh tị hay chạm mạch rồi hả?”

- “Bạn học khoa gì?”

-”Tâm lý lâm sàng”

- “Vậy bạn nghĩ sao khi có một người thầy cho cả khóa bạn đều không qua môn hả?”

- “Biến thái”. Nói xong, bạn bình luận B lập tức lấy tay che miệng

-” Không phải vậy chứ? “Về mặt còn khoa trương hơn.

-” Biến thái hơn là khi có bạn học hỏi thầy ấy tại sao thì thầy ấy lại nói rằng : có người từng nói với tôi rằng ước mơ của cô ấy là làm giáo viên để cho tất cả sinh viên không giỏi đều không qua môn. Và tôi thấy các bạn không giỏi.” Bạn qua đường A lắc đầu

Chương Hiếu nghe đến đây bèn cúi mặt xuống rất thấp: cô xin lỗi các em, cô không cố ý đâu. Cô thề đấy.

Nhưng cô nào dám nói lớn chứ, chỉ tự nhủ trong lòng thôi. Sau một hồi tự trách vì lỗi lầm của mình với những đóa hoa của Tổ quốc, cuối cùng cũng đến giờ bắt đầu.

Bỗng chiếc ghế trống bên cạnh cô có người ngồi xuống. Thân hình cao lớn với bộ âu phục xám tro trông đặc biệt nổi bật. Và không lạ khi từ đằng sau có một loạt những trái tim rung động.

Bạn qua đường A : “ Nam biến àh không nam thần ...nam thần ngồi trước mình kia...Đây là mơ đúng không? Khoảng cách chưa đến một cánh tay....OH... “

Bạn mới đến D : “ Hơn một cánh tay mà”

- Bởi vì tay bạn ngắn thôi , đầu nắm àh. Mau biến.

-Không phải nên chào hỏi tôi một chút sao cô giáo Chương.

Giọng nói trầm ấm như rót mật vào tai khiến Chương Hiếu khá sững sờ nhưng cô lấy lại vẻ bình tĩnh không thể để bản thân mất mặt như lần trước nữa.

- Tôi là Chương Hiếu, rất vui được gặp lại anh giáo sư Trình. Vừa nói cô vừa nở một nụ cười tươi đúng chuẩn.

Vì anh cách cô rất gần nên khi quay lại cô dường như có thể thấy cả lông mi cong, dài của anh, có thể cảm nhận được mùi hoa lài tỏa ra từ trên người. Cô cảm nhận tim mình đập liên hồi, một chu kỳ hai chu kỳ và trời ơi, nếu tình trạng này kéo dài cô sợ mình bị mắc chứng loạn nhịp tim mất.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cánh cửa địa ngục

Ting, ting, có tin nhắn- là của Chương Hiếu. Cô tránh anh ra, mở tin nhắn lên, là của Cao Trình:

- Hôm nay không có nhà sao?

-Không. Đang bị tra tấn cả tâm hồn lẫn thể xác đây. Cứu em với.

-Em đang ở đâu vậy?

-Đang ở... Tin nhắn cuối cùng dừng ở đây, không gửi đi được. Vì sao thế? Tại vì nó đã rơi vào tay người ngồi bên cạnh

- Em không biết, đang nói chuyện với người khác mà nhắn tin là mất lịch sự lắm sao?

Anh nhướn mày, tay thì giờ giờ điện thoại của cô

-Đề tập cho em những phép lịch sự cơ bản, anh sẽ tạm thời tịch thu điện thoại vậy.

Anh nói như là điều đương nhiên, không ngần ngại đưa điện thoại vào trong túi quần.

-Này, Trình Ngạn Thâm, anh quá đáng vừa thôi.

Cô bất mãn, có trời biết cô chỉ muốn nhấn tin để quên đi sự hồi hộp nhưng anh nói cô sao thiếu lịch sự ư. Tức chết mà

-Cuối cùng cũng gọi đúng tên tôi rồi. Tôi tưởng em quên rồi chứ. Chương Hiểu

Anh gọi tên cô, thì ra sau năm năm cô lại một lần nữa nghe lại tên mình thốt ra từ con người ấy. Đã năm năm rồi

-Tôi không quan tâm, anh trả điện thoại cho tôi.

-Nào im lặng đi, thầy trưởng khoa phát biểu rồi. Đừng có như vậy. Sinh viên ở ngoài sau đang nhìn kia.

-Có sao?

-Im lặng.

Anh vừa nói, vừa xoa đầu cô như thể đang dỗ dành con gái. Khoan đã, con gái. Sao cô lại có ý nghĩ ấy vậy.

-Chào tất cả mọi người, hôm nay là ngày thành lập khoa pháp y tâm thần. Mọi người ngồi đây đều có một vai trò hết sức quan trọng trong khoa. Rất vui được gặp tất cả. Sau đây xin mời giáo sư Trình Ngạn THâm cũng là trưởng khoa mới lên phát biểu

Giọng của thầy trưởng khoa làm Chương Hiểu chú ý.

-Ai là trưởng khoa mới?. Cô quay sang hỏi một sinh viên gần đó

-Dạ, thầy Trình ạ. Thông báo có nói rõ rồi ạ.

Thông báo? Hình như Kim Tổ từng đưa cô nhưng bây giờ nó nằm ở xó nào thì Chương Hiểu cũng không biết.

-Chào mọi người, tôi không biết nói gì chỉ muốn chúc tất cả hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Tôi biết có một số bạn không thích khoa này lắm nhưng cũng phải cố gắng đấy.

Anh nói xong và mỉm cười. Nụ cười yêu nghiệt, làm xao xuyến bao trái tim thiếu nữ.

Nói xong, anh bước xuống, trên đường đi có người đến nói gì đó làm đôi mày anh nhíu rất chặt, khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh lùng hẳn. Chương Hiểu biết nhất định có chuyện rồi.

-Xin lỗi mọi người, bây giờ tôi có chút việc. Cô giáo Chương làm phiền cô giúp tôi một chút.

Giữa nhiều người ngồi đây, anh nêu lên yêu cầu thì cô có thể từ chối sao? Không, đương nhiên là không bởi vì cô muốn giữ hình tượng tốt đẹp trong lòng những đóa hoa của Tổ quốc. Nhưng trong bụng, Chương Hiểu đã thầm hỏi hết mười tám đời tổ tông nhà Trình Ngạn Thâm

Không tình nguyện ra khỏi hội trường, cô đang định trốn nhanh thì một chiếc Poscher đã cập sát, cánh cửa mở ra và một gương mặt yêu nghiệt xuất hiện:

- Lên xe đi, tôi đưa em đến hiện trường.

Chương Hiểu không chậm trễ, lập tức ngồi vào vì cô biết chắc chắn vấn đề khá nghiêm trọng nếu không cũng không gọi cả cô và anh.

- Cảnh sát trưởng bọn họ vừa mới điện cho tôi, đã phát hiện một vụ án ở chung cư cao cấp Thiên Sơn. Cảnh sát cũng đang trên đường đến đó. Do có nhiều nghi vấn từ người báo án nên tôi đưa em theo cùng.

Chương Hiểu nhìn thấy ở Trình Ngạn Thâm sự tập trung và nghiêm túc cao độ. Anh của năm năm trước và năm năm sau đều như vậy chỉ cần là công việc thì đều là hoàn hảo. Đã từng có lúc, Chương Hiểu chán ghét sự nghiêm túc ấy nhưng khi chia tay rồi, cô đi một vòng trái đất vẫn không tìm lại được.

Chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc, cũng may là lúc này vừa qua giờ cao điểm một chút nên khá thuận lợi trong việc di chuyển. Chẳng mấy chốc, cô và anh đã gặp nhóm Cao Trình.

- Vào lúc 9h sáng nay, có một người báo án nói rằng phát hiện căn hộ 963 có tiếng nhạc bất thường, khi đến gần thì phát hiện có một chất lỏng màu đỏ thẩm nghi ngờ là máu đang chảy ra từ cửa chính nên đã lập tức báo cảnh sát. AH, đến rồi.

Mọi người lần lượt đi vào, Cao Trình kéo Chương Hiểu lại

-Sao em lại đi chung với cậu ta?

- Chuyện dài lắm em sẽ kể anh nghe sau.

- Chương HIỂU. Là tiếng gọi của Trình Ngạn Thâm, hình như có vẻ rất không hài lòng

- Từ bây giờ em là trợ lý của tôi, tất cả đều phải nghe theo tôi và bắt buộc phải đi theo tôi.

- Nhưng tôi biến thành trợ lý của anh từ khi nào? Cô khó hiểu lên tiếng

- Cách đây hai phút.

- Đến rồi. Tiếng gọi của Diệp Như khiến Chương Hiểu ngừng tranh cãi. Đúng là có tiếng nhạc, hình như là một khúc đồng giao:

“ Ai đó đã đến

Tiếng nhạc vang lên

Ai mở cửa?

Là anh hay là tôi?

Chắc chắn sẽ bất ngờ.

Ai đó đã đến

Mở cửa ra nào

Có gì đó đang đợi bạn”

Tiếng nhạc khá lớn và nghe rộn người. Và từ cánh cửa phòng cũng thấy một dòng chất lỏng màu đỏ rực chảy ra. Nó lan dần, lan dần đến chân cô. Nó tanh nồng, khó ngửi.

- Trước hết, xét nghiệm chất lỏng này. Mọi người đứng yên đó. Trình Ngạn Thâm lên tiếng, anh như người chỉ huy thực sự. Giọng nói trầm ấm nhưng nghe kỹ sẽ thấy có phần nào lạnh lùng.

- Là máu người. Một kỹ thuật viên pháp chứng vừa kiểm tra xong

Tâm trạng mọi người ngày càng trầm trọng, sắc mặt đều hiện lên sự căng thẳng

- Mở cửa đi. Anh đồng dục ra lệnh, lần này thì hoàn toàn là sự lạnh lùng.

Bước vào nhà, mùi máu xộc vào mũi làm Chương Hiểu khó chịu, con buồn nôn cứ cuộn lên nhưng cô cố gắng nhẫn nhịn.

Tách, điện được mở lên và một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra.

Ngay giữa nhà, một chú hề đang được treo lên không nói đúng hơn là nạn nhân được trang điểm và mặc quần áo như một chú hề. Bên dưới sàn, máu chảy lênh láng, tràn khắp căn nhà, thấm vào từng góc ngách. Khuôn mặt nạn nhân trắng bệch, một chiếc mũi đỏ và đầu tóc cũng đỏ. Màu đỏ ấy rất đặc biệt. Nó không rực đỏ mà hơi thiên về màu đỏ hồng và nếu đoán không nhầm đó không phải là tóc giả. Vậy mái tóc đỏ ở đâu ra vì nạn nhân không thể nào để một mái tóc như vậy được? Câu hỏi hiện lên trong lòng Chương Hiểu và rồi cô cảm thấy sự hãi với suy nghĩ của mình. Có phải hung thủ đã uốn xoắn và nhuộm tóc cho nạn nhân mà màu đỏ ấy có thể là hỗn hợp phẩm màu và máu. Càng suy nghĩ, cảm giác buồn nôn càng dữ dội.

Đầu nạn nhân đang vắt lên một sợi dây khá mảnh, đôi mắt mở to và khoang đã máu đang chảy ra từ đôi mắt ấy.

“ Ai đó đã đến

Có gì đó đang đợi bạn”

Tiếng nhạc vẫn đang phát ra, sự khủng hoảng hiện rõ trong đôi mắt mọi người.

- Mọi người bắt đầu làm việc đi. Cao Trình cố lấy lại sự bình tĩnh.

Chương Hiểu và Trình Ngạn Thâm đứng quan sát thi thể nạn nhân. Nó vẫn chưa được đưa xuống, vẫn treo giữa nhà. Cô nhìn rất lâu và cảm thấy có gì đó không đúng nhưng không biết ở đâu. Cảm giác đó rất mãnh liệt và rồi cô lên tiếng:

- Ngạn Thâm cái xác có gì đó không đúng

Vừa dứt lời, một tiếng hét kinh hoàng vang lên:

- AH.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Ngôi nhà của những linh hồn

Tiếng hét thất thanh của Diệp Như khiến mọi người chú ý, Cao Trình chạy nhanh vào phòng ngủ và một sự thật kinh hoàng hiện ra.

Trên chiếc giường với tấm trải màu đen, xung quanh những cánh hoa hồng rực đỏ, một nạn nhân được trang điểm như một búp bê baby đang yên lặng nằm đó. Nếu không có con dao cắm vào ngực và máu chảy xuống từ con dao ấy, Chương Hiểu sẽ tưởng đây là một búp bê thật đang yên ổn say giấc ngủ. Cô gái khá đẹp, đội một mái tóc giả màu vàng đặc trưng của búp bê, trên người mặc một chiếc váy màu đỏ thẫm, gương mặt cũng được đánh phấn trắng bệch, đôi môi được tô son đỏ rực. Hai má được đánh phấn đen, màu đen của bóng đêm, của tội ác.

Một ngôi nhà rộng lớn, một bài đồng dao, hai xác chết, hai cách trang trí trang điểm người chết khác nhau, nhưng tất cả đều kinh dị.

- Không đúng, Chương Hiểu lên tiếng.

- Căn nhà này có mấy phòng?

Câu hỏi của cô làm mọi người ngạc nhiên nhưng rồi sự bàng hoàng hay đúng hơn là nỗi khiếp sợ hiện rõ trong mắt. Một căn hộ thông thường gồm phòng khách, phòng ngủ và phòng tắm. Không ai bảo ai, tất cả đều hướng mắt về căn phòng tắm cách đó không xa. Không ai tiến lên, tất cả nhìn nhau. Và có lẽ cũng không ai muốn nhìn thấy sự thật mà họ đang suy nghĩ.

Trình Ngan THâm bước đến, từ từ mở cửa phòng tắm ra. Tiếng cọt két của cánh cửa gỗ, tiếng hít thở của mọi người làm không gian thêm rùng rợn, quái lạ đến khó hiểu. Chương Hiểu cảm thấy, dường như họ đang tiến dần đến một bức màn mà khi vén nó lên hàng loạt tai ương sẽ ập đến.

Và đây là điều họ thấy. Một người đàn ông khoác trên mình bộ đồ của Chung Quỷ đang quỳ trên sàn nhà, vòi nước trên đầu vẫn không ngừng chảy nhưng thứ đó không phải là nước mà máu. Máu tuôn dữ dội, nó chảy qua đầu, lên vai, đến lưng và rồi hòa vào dòng máu dưới sàn. Khuôn mặt nạn nhân cũng được trang điểm, nền màu trắng, lông mày tô đậm, được vẽ nhếch lên khá cao, xung quanh hàm được gắn một hàm râu đen rậm rạp. Để hoàn thiện tác phẩm của mình, hung thủ còn giúp nạn nhân đeo thêm một chiếc mũ của phán quan. Nhưng mà đáng sợ nhất chính là đôi mắt mở to ấy. Nó trợn ngược lên, nhìn chăm chăm vào tấm kính trong phòng. Cái nhìn ấy ám ảnh Chương Hiểu.

Chương Hiểu bước đến đẩy và mở vòi nước. Hơi nước bốc lên và...

Một hàng chữ dần hiện ra: CHÀO MỪNG CÁC BẠN ĐẾN VỚI NGÔI NHÀ CỦA NHỮNG LINH HỒN.

Diệp Lan chạy nhanh ra khỏi, cô ấy nôn, sự khó chịu dâng lên từ dạ dày như muốn cướp đi mạng cô ấy. Chương Hiểu cũng rất khó chịu, càng vào sâu, mùi máu người càng xộc vào mũi, cô chưa từng khó chịu và tâm trạng căng thẳng như bây giờ. Nhiều năm làm sàng ở nước ngoài nhưng cô chưa từng gặp một cảnh tượng kinh khủng như thế này. Nó quá sức chịu đựng của mọi người và cả của cô. Trong không gian, bài hát ấy vẫn lặng lẽ vang lên.

" Ai đó đã đến

Tiếng nhạc vang lên

Ai đó mở cửa

Chắc chắn sẽ bắt gặp"

-Bắt đầu thôi, Chương Hiểu, em giúp tôi ghi chép và khám nghiệm tử thi. Cao Trình, anh điều động mọi người tìm hiểu về lai lịch ngôi nhà cũng như xác nhận thân phận nạn nhân. Các kỹ thuật viên pháp chứng do sếp Trương cũng bắt đầu được rồi.

Anh phân công rõ ràng mọi thứ, giọng nói to rõ thể hiện uy quyền tuyệt đối. Không chỉ thế, nó còn có tác dụng trấn an mọi người và điều đó bây giờ là quan trọng nhất.

-Chương Hiểu, em muốn bắt đầu từ ai?

Anh nhìn cô, như hỏi ý như trấn an. Cô tiến đến, cô che đi sự khó chịu từ dạ dày, mỉm cười và nói:

-Chú hề đi. Em vẫn thấy nó không ổn

-Xác chết nhẹ quá so với sợi dây cước.

Đúng vậy, đây cũng là điểm mà cô thấy quái lạ. Sợi dây treo nạn nhân lên khá mảnh, với thể trạng nạn nhân như vậy sao sợi dây không đứt?

- Chương Hiểu, đứng đó làm gì, giúp tôi đem xác nạn nhân xuống.

-Àh, vâng.

Khi đụng vào các xác cô càng khẳng định sự nghi ngờ của mình. Nó nhẹ, nhẹ hơn rất nhiều so với thể trạng người bình thường. Một dự cảm xấu ập đến, nó làm cô rung mình. Và rõ ràng, sắc mặt của Trình Ngạn Thâm cũng xấu đi rất nhiều khi chạm vào các xác.

-Đưa kéo đây. Anh ra lệnh.

Rệt. Bộ đồ chú hề được cởi ra và Chương Hiếu lao đi. Cô nôn, không chịu được nữa. Quá kinh dị. Sao có thể chứ.

Cái xác ấy ...Nó ...Nó là sự lắp ráp giữa đầu người thật và mô hình người bằng silicon.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Kinh hoàng

Chương Hiếu cố trấn tĩnh bản thân nhưng sự khó chịu cứ như con lử nó dâng lên dữ dội. Cô lại nôn, đây là lần thứ ba rồi. Nói thật, cô không muốn bước vào đó chút nào cả nhưng cô biết đó là nhiệm vụ cũng là trách nhiệm của mình. Cô không phải là cảnh sát nhưng cô là người có thể hiểu rõ hung thủ nhất và chức trách của cô là lôi hất ra ánh sáng và chịu tội trước pháp luật.

Một chiếc khăn tay chia ra trước mặt cô. Nó màu xám và cũng đầm mùi hoa nhài. Cô cầm lấy, mùi hương từ chiếc khăn làm dạ dày cô dễ chịu. Có thể lúc khác cô sẽ đối nghịch với Trình Ngạn Thâm nhưng bây giờ cô rất cảm ơn hay nói đúng hơn là cảm động. Cô đang bầu vịu chút cảm giác ấm áp này để vượt qua. Dù nó rất ngu xuẩn nhưng biết làm sao đây.

Không biết anh còn nhớ hay đã quên, cô vốn rất sợ máu, sự bình thản hằng ngày chẳng qua cũng là lâu ngày rồi quen. Nhưng có những điều một khi đã trở thành bản năng từ mãi mãi không thay đổi được.

-Em sao rồi?

Anh ngồi xôm xuống, đưa tay lên vuốt má cô, ánh mắt triu mến, đầy áp tình cảm làm Chương Hiếu cảm thấy như quay lại hồi đại học. Lần đầu tiên bước vào nhà xác, cô cảm thấy rất đáng sợ nhưng cô không nôn như các bạn. Cô cố nhìn để rồi sau đó, trong những bữa ăn chỉ cần thấy thịt heo là cô chạy nhanh ra ngoài. Lúc ấy, anh đi ngang qua, đưa cho cô một chiếc khăn tay và xoa đầu cô:

- Cố lên.

Đó là lần đầu tiên cô gặp anh.

Cô gượng cười, cố lách mình ra khỏi cánh tay anh, cô sợ mình sẽ dựa dẫm vào đấy. Và kết cục chỉ là vực sâu muôn trượng.

-Không sao, có thể chịu được. Đi thôi

-Có thể đi thật chứ?

-Ừ. Sao anh lòi thôi quá vậy...

- Được rồi... Anh đưa tay xin hàng, mỉm cười nói.

- Mối, cô giáo Chương.

Hành động của hai người rơi vào mắt một người con trai khác. Anh cũng cầm một chiếc khăn tay và rồi lặng lẽ cất nó vào trong túi, quay đi.

Chương Hiếu quay lại hiện trường và bắt đầu vào công việc thu ký hồ cũng như quan sát nạn nhân để đưa ra phác họa chân dung tội phạm của mình.

-Đầu tiên, tôi gọi chú hề là nạn nhân A. Thi thể nạn nhân chỉ có phần đầu là bộ phận của người thật, tất cả các bộ phận còn lại đều làm bằng silicon. Hai thành phần này được lắp ráp lại nhờ một đường may khá tỉ mỉ ở vị trí dưới cổ. Phương pháp may tương tự như những pháp y đối với việc bảo quản sát hiển tạng. Đầu tiên, hung thủ sẽ cắt rời phần đầu ra khỏi thi thể nạn nhân. Tiếp theo là ngâm đầu nạn nhân vào dung dịch sinh lý đặc biệt chuyên sử dụng cho nhà xác gọi là dung dịch hỗn hợp Forman dehit và phenol. Sau đó, biểu bì da người sẽ rất dễ tách nếu có tác động cơ học bên ngoài bên ngoài. Đó cũng là lúc hung thủ lột đi lớp da trên người nạn nhân. Sau đó, hất sẽ nối phần đầu người và thi thể làm bằng silicon bên dưới bằng mười đường chỉ xung quanh cổ thông qua lớp da vừa mới lột ra ấy.

-Chương Hiếu, em nói cho tôi biết tại sao phải lột da rồi may lại?

-Làm sao tôi biết chứ. Cô nói ngông. Trình Ngạn Thâm quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt nổi rõ sự nghiêm nghị

-Ừ, thì đây là việc phải làm khi tiếp nhận một thi thể. Vì cần phải bom hóa chất vào đông mạch cảnh để hóa chất có thể tuần hoàn khắp cơ thể. Trong một số trường hợp, hóa chất không lưu thông tốt thì cần lột lớp da ra rồi tiêm hóa chất vào. Còn ở đây chắc là còn vì để ráp nối cho chính xác phần đầu vào nữa.

Anh không trả lời, chỉ nhìn cô một lúc rồi mỉm cười nói tiếp.

-Kỹ thuật này đòi hỏi sự khéo léo và am hiểu nhất định về giải phẫu và kỹ thuật ngoại khoa. Hơn nữa, theo như đường may trên cổ nạn nhân có thể thấy được kỹ thuật của người này không tệ. Quan trọng nhất cũng là manh mối mang tính định hướng là phần silicon bên dưới khá nhẹ. Silicon bình thường để làm cơ thể người sẽ có thể trọng tương đối bằng khoảng 1/3 trọng lượng người trưởng thành. Nhưng ở đây, nó chỉ khoảng 1/2 nên có thể thấy nó là sản phẩm đặc chế. Và theo như tôi biết, trên thế giới có khoảng 10 công ty có thể làm ra được chất lượng này. Chúng nó được sử dụng chủ yếu cho y học nghiên cứu chuyên sâu và ứng dụng làm robot tiên tiến. Đó cũng là lý do mà sợi dây không đứt.

- Vết thương chí mạng là gì? Churong Hiểu lên tiếng.

- Không biết. Hiện tại, trên đầu nạn nhân không có bất kỳ vết thương nào nên muốn biết được nguyên nhân chết thì rất khó. Trừ khi tìm được phần xác còn lại, nhưng tôi nghĩ nó cũng chắc không còn nguyên vẹn hơn nữa, thì thể đã được xử lý nên việc xét nghiệm gần như bằng không.

- Vậy phải ghi làm sao?

Nói thật, anh nói cái gì thì cô đều hiểu nhưng ghi lại là một vấn đề khác. Cô đâu phải là thư ký pháp y hiện trường.

-Tùy em vì em viết báo cáo mà. Anh không nhìn cô, chỉ tập trung vào cái xác

-Giữ chứ. Trình Ngạn Thâm... Tiếng kêu của cô rất lớn nên thu hút tất cả mọi người. Ai cũng quay đầu nhìn cô

-Sao vậy, bác sĩ Churong. Diệp Lan lên tiếng hỏi

-Ặc, không, không có gì đâu, mọi người tiếp...tiếp tục đi.

- Tiếp theo, Churong Hiểu, em nghĩ là đến ai?

- Cô gái trong phòng ngủ đi. Cô gái ấy chắc sẽ có nhiều manh mối hơn. Về mặt cô bỗng thay đổi và rồi...

-Không. Churong HIỂU như hét lên... Cô lao ra khỏi căn nhà.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nhận thức về cái chết

Churong Hiểu chạy ra khỏi tòa nhà. Cô không tin những gì mình vừa nhìn thấy nhưng có một động lực nào đó nó thôi thúc cô chạy, phải chạy thật nhanh. Thang máy đang ở tầng 1, cô liên tục nhấn vào nút đi xuống nhưng không kịp nữa rồi. Bất chấp tất cả, cô lao vào lối thoát hiểm, chạy xuống từng bậc thang. Cô xuyên qua đại sảnh đông người, trên đường, cô đã va phải không ít người nhưng tất cả bây giờ không là gì. Cô chạy đến đường chính và rồi, một người rơi xuống, âm thanh nặng nề do va chạm mạnh vang vọng trong không gian. Một người đàn ông mặt trên người bộ âu phục trắng rơi từ sân thượng tòa nhà xuống, trên gương mặt be bết máu chảy và biến dạng cho va đập mạnh nhưng vẫn nở nụ cười. Nụ cười như bước vào cõi vĩnh hằng. Người đi đường la hét và chạy toáng loạn. Churong Hiểu đứng đó, nhìn vào người đàn ông chưa cách cô đến nửa mét. Cô chết lặng ở đó và rồi đi đến gần nạn nhân và vuốt xuống đôi mắt đang mở to ấy.

Trình Ngạn Thâm và Cao Trình đến đó cũng là lúc Churong Hiểu đang tiến đến ngồi cạnh các xác. Khuôn mặt cô trắng bệch, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào nạn nhân. Cao Trình tiến đến kéo cô dậy, cô đẩy anh ra và rồi duy trì tư thế như hồi nãy. Trình Ngạn Thâm đi đến, anh lôi cô dậy, ôm chặt vào lòng. Cô gãy giữa, cô hét lớn nhưng cánh tay anh vẫn ôm chặt lấy cô. Siết chặt và ấn đầu cô vào vai mình

-Không sao. Không sao rồi. Không phải tại em.

Anh vừa nói, vừa liên tục vuốt nhẹ mái tóc cô. Anh biết cô không hoảng sợ mà đang cảm thấy bất lực. Anh biết cô chắc chắn nhìn thấy thứ gì đó mới lao ra khỏi hiện trường như vậy. Lúc đó, anh cũng không hiểu nhưng vẫn bám theo cô. Và sự thật cũng làm anh rất bất ngờ.

- Em đang suy nghĩ và rồi thấy thứ gì đó bay xẹt qua tầm mắt nhìn. Em không biết, không biết nó là gì. Em không biết, em chạy và rồi. Em nhìn thấy một cái gì đó đập mạnh vào mặt đường. Em... em..

-Đừng nói nữa. Không phải tại em. Em đã làm hết sức rồi.

Cô nói như nấc lên. Từng tiếng, từng tiếng như khứa vào tim anh. Anh hiểu cô hơn bao giờ hết. Cô mạnh mẽ, cô lạnh lùng nhưng đó chỉ là lớp ngoài hào hảo cho trái tim sợ bị tổn thương mà thôi. Có lẽ, đã đến lúc cô đối mặt với chính mình.

Trong lúc đó, Cao Trình đã bình tĩnh lại. Tổ chức tâm lý mạnh mẽ do huấn luyện đặc biệt đã giúp anh tỉnh táo và giải quyết vấn đề.

-ALO, tổng bộ. Tôi là Cao Trình, tổ trưởng đội hình sự x. Tại chung cư Liday đã xảy ra một vụ nhảy lầu. yêu cầu chi viện. Over. Báo cáo hết.

Diệp Lan và một nhóm cảnh sát cùng một vài nhân viên pháp chứng vẫn ở lại căn nhà để tiếp tục di chuyển những nạn nhân và thu thập chứng cứ. Một nhóm người nữa thì đang ở dưới tòa nhà để niêm phong hiện trường và lấy lời khai thực tế.

Chưa bao giờ, sở cảnh sát lại bận rộn như vậy. Diệp Lan vừa đi vừa than

-Hôm nay ra khỏi nhà có thấp hương rồi mà? Hay là nhang không cháy?

-Lo làm việc đi. Một cảnh sát đi bên cạnh nói

-Em biết rồi.

Trở lại với Chương Hiểu, bây giờ cô đã bình tĩnh lại. Cô cố tránh ra khỏi vòng tay anh và hít thở một cái thật mạnh.

-Được rồi, bây giờ khối lượng công việc khá lớn nên anh sẽ nhờ thêm nhiều pháp y đến giúp đỡ. Em vẫn tiếp tục quang sát hiện trường và ghi chép nạn nhân giúp anh. Được không?

Chương Hiểu biết anh đang hỏi ý cô thực sự chứ không phải áp đặt như những lần trước.

-Em hiểu rồi. Bây giờ chúng ta tiếp tục với thi thể nữ đi

Cô nhìn anh, đôi mắt sắc lạnh ẩn hiện sự tàn nhẫn. Nhưng Ngạn Thâm vẫn cảm thấy có sự yếu đuối ẩn sâu trong ánh mắt đó.

Nói xong cô bỏ đi một mạch. Không quay đầu lại. Cô sợ. Bây giờ cô đã thực sự sợ rồi.

Sau khi vào nhà, mọi người vẫn đang tiến hành công việc của mình. Máu và những vật ở hiện trường đều được niêm phong và đem về xét nghiệm.

- Bắt đầu được chứ?

Anh nhìn cô, ánh mắt triu mến nhưng cũng có một chút nghiêm nghị. Cô không trả lời chỉ gật đầu.

-Nạn nhân B là nữ. Trên người không có vết thương do xô xát. Nguyên nhân chết chính là dao đâm trực tiếp vào tim gây vỡ động mạch chủ, mất máu quá nhiều đến chết.

-Ana, cô lấy và mang máu nạn nhân về hóa nghiệm xem có thành phần thuốc mê hay không? Tôi nghi ngờ, nạn nhân bị giết trong tình trạng mất ý thức.

-Vâng, bác sĩ Trình. Một cô gái tóc vàng, có vẻ là người nước ngoài đi đến và lên tiếng.

-Chương Hiểu, em nghĩ sao về suy đoán này?

-Khả năng lớn là như anh nói vì nhấc giao đâm thẳng vào ngực nạn nhân. Hơn nữa còn chính xác đến động mạch chủ cho thấy nạn nhân lúc đó đã mất ý thức hoặc trong trạng thái ý thức không rõ ràng nếu không thì hung thủ không thể thực hiện được. Hơn nữa, thông qua vết mặt thanh tinh dù là bị trang điểm của nạn nhân cho thấy cô ấy ra đi trong thanh thản và không có quá nhiều nhận thức về cái chết.

- Nhận thức về cái chết ư? Ana lên tiếng hỏi

-Đúng, nhận thức về cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Xuất hiện

-Theo định nghĩa truyền thống, chết là khi tim ngừng đập và không còn hô hấp. Tiếp sau đó là sự hư hỏng và phân hủy của cơ thể theo thời gian. Chết lâm sàng phù hợp với định nghĩa truyền thống đó. Nhưng trong tâm lý học, một số nghiên cứu chỉ ra rằng, con người trước khi chết sẽ có những phản ứng giống nhau trong trạng thái tinh thần. Đầu tiên là sợ hãi sau đó là thờ ơ và cuối cùng là siêu thoát. Sự thay đổi này diễn ra trong một thời gian cực ngắn và chỉ diễn ra ở những người có trạng thái tinh thần tốt.

- Vậy theo ý cô nghĩa là khi nạn nhân ở trạng thái hôn mê sẽ không có những biến đổi về tâm lý mà chỉ có sự biến đổi về sinh lý thôi đúng không?

- Nhưng làm sao biết được liệu nạn nhân có trải qua trạng thái ấy hay không?

Ana đặt câu hỏi. Có lẽ đây cũng là sự nghi vấn của không ít người.

- Cảm giác. Chương Hiểu trả lời. Nói xong, cô quay lại nhìn nạn nhân trên chiếc giường rải đầy hoa hồng.

- Đôi lúc cảm giác còn quan trọng hơn mọi thứ. Bởi lẽ, đó chính là nội tâm của hung thủ. Nó tốt hơn mọi chứng cứ hiện trường.

- Nhưng tôi vẫn tin vào chứng cứ hơn.

Một giọng nói trầm ấm cất lên, xen giữa cuộc nói chuyện của hai người. Anh đứng lên, thay một bao tay mới vào và nhìn cô như thể chờ đợi.

- Tùy anh. Chúng ta có cách nhìn khác nhau cũng không phải lần đầu.

Anh nghe xong, không phản ứng gì, chỉ gật gù rồi quay đi. Lúc đi ngang người cô, anh khẽ vào tai

- Em đừng từ chúng ta hay lắm.

Cô ngạc nhiên nhưng cố dấu sự khinh xuất ấy lại, làm như không có gì. Nhưng trong lòng đang thầm khinh bỉ bản thân cả nghìn lần.

Theo anh đi vào phòng tắm, cũng là nạn nhân cuối cùng trong căn nhà này. Có thể nói, cách chết cũng như phục trang của người đàn ông này làm Chương Hiểu ấn tượng nhất. Một người đàn ông khoác trên người bộ áo Chùng Qùy tượng trưng cho cái gì? Công lý, sự trừng phạt hay một đấng tối cao? Còn dòng chữ ấy “Ngôi nhà của những linh hồn” nó biểu thị ý nghĩa nào?

Nhưng trạng thái chết cũng như ánh mắt của nạn nhân làm cô nghi vấn hơn cả. Chương Hiểu cảm thấy thiếu thiếu điều gì đấy nhưng cô không biết giải thích sao. Nhưng cảm giác ấy rất mãnh liệt. Và cô luôn tin vào suy nghĩ của bản thân mình.

- Nạn nhân C, đàn ông. Trên người có trạng thái cơ học cứng và theo kết quả đo nhiệt độ gan có thể chết từ 2 đến 3 ngày trước.

- Tại sao là có thể? Chương Hiểu khá hiểu Trình Ngạn Thâm. Trong từ điển của anh làm gì có hai từ có thể ấy chứ.

- Đơn giản thôi, xác nạn nhân có thể được xử lý đông lạnh sau khi chết hay làm chậm quá trình phân hủy của các cơ quan bằng các hóa chất. Tôi nghĩ, đối với một người có khả năng và am hiểu về y học như hung thủ thì hoàn toàn có thể làm những việc này.

Anh ngừng lại một chút, sau đó xem xét kỹ các bộ phận trên thi thể.

- Phần đầu nạn nhân có một vết nứt lớn, mức độ tổn thương nghiêm trọng, xuất huyết nặng. Đây cũng là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Riêng về tư thế quỳ này là sau khi chết, hung thủ cố tình sắp đặt.

- Alo, Cao Trình, em nghe.

- Bên đó đã xong hết chưa? Giọng anh khàn đặc, lộ rõ vẻ mệt mỏi của một đêm thức trắng.

- Tạm thời là xong, bây giờ em sẽ qua bên đó.

- Pháp y vừa giám định xong, nguyên nhân cái chết là do va đập mạnh ở đầu mà chết. Bước đầu nghi ngờ là tự sát.

Cao Trình đang nói, bỗng phía sau anh một cảnh sát chạy lại:

- Báo cáo tổ trưởng Cao, phát hiện một đoạn băng ghi âm mới. Hình như là một bài đồng dao...

Tiếng nói vọng vào điện thoại, Chương Hiểu nghe rất rõ.

- Alo, Cao Trình, alo.... Bài đồng dao sao...? Alo... Cao Trình

- alo, anh xin lỗi, Chương Hiểu em qua đây ngay. Tụi anh vừa phát hiện có thể là đoạn thứ hai của bài đồng dao.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Công lý

Một bài đồng ca và những số phận? Một khúc nhạc kinh dị cướp đoạt đi sinh mệnh của rất nhiều người.

@@@@@

Chương Hiểu cùng Trình Ngạn Thâm đến hiện trường thứ hai đã là việc của một tiếng sau. Trên sân thượng một tòa nhà hiện đại, những đóa hoa hồng đang đua nhau khoe sắc, những ngọn cây đang khoe mình trước gió. Có ai nào ngờ, cũng tại đây, vài giờ trước, một con người ngã xuống và chấm dứt cuộc sống của mình.

Lòng Chương Hiểu nặng trĩu, chưa bao giờ cô cảm giác mình đang chiến đấu từng giờ từng phút với hung thủ như vậy. Hắn vạch sẵn một con đường, hắn dùng sức mạnh của mình chi phối mọi sự việc. Ngôi nhà của những linh hồn, bài đồng dao kỳ quái và những cái chết tàn nhẫn. Hắn đang muốn nói điều gì? Đang muốn chứng tỏ cho ai xem?

Càng đến gần ban công, tiếng nhạc vang lên càng rõ. Một bài đồng dao và những từ ngữ rợn người:

“ Ai đó đã đến

Ngôi nhà với những linh hồn

Bức tường thành vững chãi

Một cánh chim rơi xuống mặt đất

Một vài sự sống bắt đầu

Ai đi tìm ai?

Tôi không biết

Sự sợ hãi ngự trị trong tâm hồn

Đôi mắt với ánh nhìn sợ hãi

Như nhìn thấu

Như không

Cánh cửa mở ra

Và bắt ngờ đang chờ bạn”

Cao Trình đoán không sai. Đây chính là đoạn tiếp theo của bài đồng dao. Kết cấu giống nhau, những từ ngữ kỳ dị và bao số phận được lật mở.

- Có lẽ, đây chính là một bài tiên tri. Chương Hiểu nhìn vào khoảng trời cao rộng nhưng mù mịt phía trước. Hôm nay lại không trăng. Bóng đêm lại ngự trị bầu trời. Nó chiếm giữ và hủy hoại mọi sự sống.

- Bài tiên tri sao?

- Đúng vậy. Một bài đồng dao thông thường bắt nguồn từ tục lệ của một địa phương hay một vùng cao nguyên. Bài đồng dao càng dễ hiểu thì ý nghĩa của nó càng kinh dị. Ngày xưa, ở vùng Tây Tạng có một bài đồng dao và ẩn sau đó chính là câu chuyện ăn thịt người khủng khiếp. Nhưng bài đồng dao của chúng ta không như vậy. Nó đang kể chuyện nhưng câu chuyện đó đến từ tương lai và dự báo những cái chết. Ngôi nhà với những linh hồn là hiện trường đầu tiên của vụ án. Bức tường thành vững chãi chính là nơi chúng ta đang đứng, tòa nhà Liday. Còn cánh chim rơi xuống mặt đất chính là người đàn ông và ý nghĩa của cái chết chỉ được tỏ rõ khi sự sống bắt đầu. Sống và chết, một vòng tuần hoàn của tạo hóa và hắn đang muốn biến đổi quy luật ấy.

- Việc chúng ta cần làm chính là ngăn không cho hung thủ thực hiện kế hoạch đồ sát ấy. Hắn càng muốn làm chúa trời thì chúng ta sẽ càng phải biến hắn thành vô dụng.

Trình Ngạn Thâm lên tiếng. Sự uy nghiêm của anh càng làm không khí thêm căng thẳng.

- Và bây giờ, chúng ta đang chạy đua với thời gian.

Cao trình đồng ý. Chương Hiểu chưa bao giờ thấy được sự lạnh lùng đến gai góc ấy. Hơn hai mươi năm rồi.

- Đầu tiên, tôi sẽ phác họa chân dung tội phạm sẽ giúp mọi người khoanh vùng tìm kiếm. Từ việc sắp xếp hiện trường cẩn thận đến từng chi tiết từ thời điểm cảnh sát phát hiện ra nạn nhân A đến thời điểm nạn nhân B nhảy lầu cho thấy hung thủ là một người cực kỳ tỉ mỉ, thận trọng và điềm tĩnh. Hắn ở độ

tuổi khoảng từ 30 đến 40. Đây là độ tuổi mà tư duy và suy nghĩ phát triển và trình độ cũng cao nhất. Dựa trên đường may hoàn hảo ở đầu nạn nhân A cũng như sự chính xác của nhát dao ở nạn nhân nữ B, có thể xác định, hung thủ hành nghề y, pháp y hoặc là người chuyên xử lý và bảo quản xác. Đặc biệt, hung thủ là người thành công thậm chí là quyền lực trong xã hội. Chính sự thành công ấy khiến hắn tự ban cho mình quyền phán xét và mong muốn thay đổi quy luật tạo hóa. Xét ở góc độ tâm lý, tôi cảm thấy hắn hoàn toàn bình thường. Mọi việc từ bài đồng dao, cách giết người và trang điểm cho người chết kỳ quái chứng tỏ đây là một âm mưu từ trước và được thực hiện một cách trình tự, không phải bất ngờ bộc phát hay bị tác động. Không những thế, trạng thái tâm lý của hắn rất vững vàng và kiên định.

- Vậy tại sao lại trang điểm cho nạn nhân?

- Đầu tiên chú hề chỉ có phần đầu thật diễn tả niềm vui của hắn trong cuộc sống chỉ là sự giả tạo bên ngoài. Nhưng hắn vẫn muốn duy trì sự giả tạo ấy. Hắn để lại chú hề không phải cái đầu mà là gương mặt. Gương mặt mang đến niềm vui. Còn nạn nhân B, có thể nói cái chết của cô ấy là nhẹ nhàng nhất. Cô gái chết trong âm thầm, không đau đớn không giãy giụa chứng tỏ thời niên thiếu hắn từng rất yêu quý một người con gái nhưng chắc là cô ta đã phụ lòng hay phản bội hắn làm nảy sinh lòng thù hận nhưng ẩn sâu trong đó là một tình yêu nồng cháy. Hoa hồng đỏ chứng tỏ một tình yêu cuồng nhiệt được rải lên chiếc giường nơi mà người con gái hắn yêu tha thiết kết thúc cuộc đời thể hiện sự trân trọng hay thậm chí là thành kính. Còn nạn nhân C, tôi nghĩ, đang là người chết đầu tiên và cũng biểu đạt cho thứ hắc tâm của hắn.

- Là gì vậy? Diệp Lan đang nghe chăm chú lên tiếng hỏi

Chương Hiểu không trả lời, cô nhìn khắp mọi người

- Công lý. Trình Ngạn Thâm lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hung thủ

- Chung Quỳnh theo quan niệm nhân gian là thần trăm yêu, trừ ma, có thể nói là người đại diện cho công lý. Nhưng tư thế chết của hắn không phải đứng đĩnh đạc, hiên ngang mà là quỳ rạp dưới nền nhà đầy máu và chịu sự gột rửa của máu. Máu chảy không ngừng, hung thủ dùng máu để tẩy tâm hồn nạn nhân, để nạn nhân trong lúc chết vẫn mãi mãi chịu sự dày dọa cả về thể xác lẫn tâm hồn. Hắn cho nạn nhân mở mắt và nhìn về phía tấm gương là muốn nạn nhân thấy được tội lỗi và sự trừng phạt mà mình đang nhận phải ngay trong lúc chết và sau khi chết. Hắn muốn thống trị tinh thần nạn nhân và méo lệch chính nghĩa. Hắn nghĩ mình là thần có quyền phán xét và kết liễu bất kỳ con người nào, có quyền sửa đổi công lý theo ý mà hắn muốn. Sự thành công trong cuộc sống làm hắn nảy sinh cảm giác chúa tể, từ đó đến khao khát thay đổi và xoay chuyển mọi chân lý.

- Vậy tại sao lại có nạn nhân nam nhảy lầu? Cao Trình lắng nghe từ đầu và anh thật không hiểu tại sao lại có nạn nhân ấy, còn là tòa nhà đối diện.

- Vì cái hắn muốn là chứng minh cho chúng ta thấy hắn là thượng đế. Nạn nhân thứ tư là thể hiện khao khát chinh phục. Hung thủ muốn chúng ta biết hắn có thể giết người ngay trước mắt chúng ta, ngay rất gần chúng ta. Hắn muốn chúng ta cảm thấy bất lực, cảm thấy hoang mang và từ đó có suy nghĩ nghi ngờ công lý, chính nghĩa. Và tôi chẳng qua là con cờ để đánh đổ lòng tin của mọi người mà thôi. Nếu không phải là tôi thì cũng sẽ là một trong số chúng ta nhìn thấy cảnh đó.

- Nhưng may mắn đó là Chương Hiểu. Trình Ngạn Thâm lên tiếng.

- Cô ấy có khả năng khống chế cảm xúc và lãnh đạo tinh thần của mọi người.

Cao Trình tổng hợp lại mọi việc và bắt đầu phân công theo chức trách của mỗi người.

- Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ chia ra chia ra ba nhóm để làm việc. Đầu tiên, Hiểu Hiểu và bác sĩ Trình sẽ khám nghiệm kỹ và đưa ra báo cáo chi tiết. Nhóm thứ hai là các nhân viên pháp chứng sẽ cố gắng đưa ra kết quả hóa nghiệm nhanh như có thể. Và nhóm cuối cùng sẽ tìm hiểu về thân phận cũng như hoàn cảnh gia đình của ba nạn nhân. Bây giờ, chúng ta đang đối đầu với một tên cuồng sát có IQ cao nên mọi người cần nỗ lực hết sức mình. 48H sau, chúng ta sẽ họp tại sở cảnh sát. Và những gì chúng ta làm là cố gắng bắt được hung thủ trước khi bài tiên tri kia tiếp tục linh nghiệm. Mọi Người hiểu rõ chưa?

- Rõ. Tiếng đáp vang dội của tất cả cảnh sát. Trên một tòa nhà cao, gió của buổi tối cuối thu thổi vào rét căm căm nhưng ý chí của mọi người lại làm Chương Hiểu cảm thấy lo lắng. Bởi lẽ, đây là một cuộc chiến dài và có một điều cô chưa nói cho họ biết. Một bí mật mà cô muốn giấu kín nếu không e là mọi việc sẽ rất khó kiểm soát.

Mọi người giải tán và bận rộn với công việc của mình. Nhưng Chương Hiểu vẫn đứng đó và nhìn về phía căn nhà. Cô cảm nhận mình là hung thủ và suy nghĩ cảm xúc khi đó của hắn là gì? Vui sướng? Hạnh phúc? Hay đau khổ? Khoan đã, đau khổ. Sao cô lại nghĩ là đau khổ? Tại sao chứ?

- Tại sao em không nói với mọi người điều mà hung thủ thực sự muốn. Trình Ngạn Thâm lên tiếng. Tiếng nói lạnh lùng đến đáng sợ. Cái rợn người nổi lên trong cô. Sao anh biết? Chương Hiểu cố kiềm chế nhưng vẫn không che giấu được sự ngạc nhiên.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì?

Anh mỉm cười, nụ cười mang theo sự lạnh lùng và một chút kiêu ngạo

- Cái hung thủ muốn chẳng phải là đánh thức tâm lý phản xã hội ở tất cả mọi người không phải sao? Chung Quỳnh là người thực thi công lý hay cũng là cảnh sát và những cực hình về thân thể cũng như tinh thần mà nạn nhân đã chịu cũng là những gì mà chúng ta sẽ phải đối mặt. Tôi nói đúng không?

Anh nhìn cô. Cô có cảm giác bây giờ mình đang...đang đối mặt với...

Anh bỗng bước lại, xiết chặt vai cô

- Em nghĩ tôi là hung thủ? Anh lớn tiếng, gần mạnh. Trong giọng nói thể hiện rõ sự tức giận không thường có.

- Ánh mắt xa lánh và nghi ngờ của em là sao hả Chương Hiểu? Trong đầu em đang suy nghĩ điều gì? Anh lắc mạnh vai cô.

- Một người đàn ông tuổi từ 30 đến 40 từng trải qua một mối tình và hận sâu sắc người con gái ấy. Một người giỏi, am hiểu về cơ thể người, một chuyên viên pháp y danh giá, đầy quyền lực. Một người thành công, tỉ mỉ cẩn thận, trầm tính và có tố chất tâm lý mạnh mẽ, có IQ cao. Không phải anh sao Trình Ngạn Thâm?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Giận dữ

Trình Ngạn Thâm không nói gì, đôi tay anh siết chặt vai Chương Hiểu, từng khớp xương nổi rõ, đôi mắt thì sắc bén như con dao đâm thẳng vào tim cô.

- Nếu tôi là hung thủ thì người đầu tiên mà tôi giết chính là em Chương Hiểu.

giọng anh gần mạnh. Đôi tay càng siết chặt tưởng như chút nữa thôi sẽ bóp nát xương cô.

Nói xong, anh quay người bỏ đi. Nhìn bóng lưng to lớn của người con trai và sự lạnh lùng trong con người anh, Chương Hiểu đã làm một việc mà cô hối hận cả đời.

Trình Ngạn Thâm đang đi bỗng một vật sắc lạnh kề sát vào cổ anh. Cái lạnh giá của kim loại làm bóng lưng anh sững sờ, cứng đờ.

- Đi theo tôi đến đồn cảnh sát.

Chương Hiểu cầm con dao kề sát vào người Trình Ngạn Thâm. Trên sân thượng tầng 30 giữa trời lạnh giá của một đêm mùa thu. Cô đã uy hiếp anh. Con dao là thói quen của cô. Vì công việc mang tính nguy hiểm nên lúc nào cô cũng có nó trong túi và đây cũng là lần đầu tiên cô sử dụng. Với người cô yêu. Nụ cười.

- Em chắc sao? Anh không quay đầu nhưng giọng nói lạnh băng, buốt giá đến cực điểm.

- Tôi bảo anh đi theo tôi. Chương Hiểu hét lớn. Con dao càng kề sát vào cổ anh. Cô thấy máu đã bắt đầu chảy, từng giọt, từng giọt.

- Được.

Một câu trả lời ngắn gọn, dứt khoát nhưng đầy tức giận. Quen anh rất nhiều năm cô chưa bao giờ thấy sự giận dữ như vậy. Nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc cô chết cả nghìn lần rồi.

Trên đường đi đến sở cảnh sát cả anh và cô đều trầm lặng. Bầu không khí cực kỳ ngột ngạt. Và con dao ấy nó vẫn luôn kề bên cổ anh.

Đến sở cảnh sát, tình thế căng co của hai người thu hút sự chú ý của nhiều người. Đến khi gần bước vào phòng thẩm vấn, bỗng tay anh giật mạnh con dao. Nó cứa sâu vào vết máu chưa khô lúc này và cả vào trái tim cô.

- Tôi không phải không có khả năng nhưng vì đó là em Chương Hiểu.

Anh nhìn cô, vừa nói, vừa rút con dao ra khỏi tay cô, vút xuống đất. Tiếng va chạm của kim loại và nền nhà lạnh ngắt làm Chương Hiểu khó chịu. Cô mệt mỏi ngồi gục xuống hàng ghế gần đó. Cô lấy dao kề vào cổ anh nhưng có biết cũng có hàng vạn con dao cứa nát trái tim cô. Nó không chỉ đau mà còn bỏng rát. Cô biết chứ. Anh chỉ là không muốn. Nhưng cô muốn sao? Sự đòi đúng là khó lường. Cô cười, nụ cười chua chát và từng giọt nước mắt rơi. Cô không lấy tay lau mà mặc nó lặng lẽ rơi, lặng lẽ chảy và rồi lặng lẽ biến mất.

Trình Ngạn Thâm vào phòng thẩm vấn. Anh ngồi im lặng, không phản kháng, không nói gì. Cao Trình bước vào, anh ngồi xuống và bắt đầu hỏi.

- Xin lỗi, tôi cũng chỉ làm theo trình tự. Vào khoảng thời gian xảy ra vụ án anh đang ở đâu và làm gì?

- Gọi cục trưởng các anh vào đây.

Anh chỉ nói một câu duy nhất. Ánh mắt nhìn Cao Trình rõ ràng là ra lệnh chứ không phải trả lời. Bởi lẽ cuộc đời Trình Ngạn Thâm chỉ có Chương Hiểu là ngoại lệ còn những người khác đối với anh chỉ là bọt biển ngay cả anh cũng chẳng quan trọng.

Sau một hồi giằng co trong im lặng, Cao Trình đi ra ngoài và gọi điện. Chưa đến ba mươi phút sau, một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát áo phông bước vào. Tóc ông ấy bạc trắng, khuôn mặt thì xám xịt, có vẻ không hài lòng.

- Mọi người đi ra hết đi. Tắt tất cả các thiết bị thu hình.

Nói xong, ông hướng đến Trình Ngạn Thâm cúi đầu. Đúng tiêu chuẩn.

- Tôi nghĩ chắc ông biết phải làm sao rồi đó.

- Vâng.

Chưa đến năm phút sau, anh bước ra khỏi phòng với sự bất mãn của Cao Trình. Làm cảnh sát bao nhiêu năm nay, Cao Trình chưa bao giờ thấy cảnh sát trưởng giận dữ đến vậy.

- Anh đang làm cái gì vậy hả ?

- Báo cáo, vì anh ta phù hợp với phác họa tâm lý mà chuyên gia đưa ra nên chúng tôi chỉ muốn mời anh ta về hỗ trợ điều tra.

- Thôi ngay. Thả anh ta ra.

- Nhưng mà...

- Đây là lệnh. Ông nói lớn, ngay cả Chương Hiểu cũng thoáng nghe được. Đây tức giận.

- Rồi. Cao Trình bất mãn trả lời.

Trình Ngạn Thâm đi đến chỗ Chương Hiểu, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên từ tốn nói:

- Đi thôi, tôi đưa em về nhà.

Giọng nói ấm áp của anh như dòng nước ấm áp len lỏi vào trái tim đầy vết thương của Chương Hiểu. Nó xoa dịu và làm mềm đi sự cứng rắn ngượng ngùng trong cô.

Anh không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ đưa cô lên xe. Trong suốt chặng đường về, anh cũng im lặng. Chương Hiểu muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Nhưng cuối cùng thì cô cũng không chịu nổi.

- Xin lỗi, anh biết đó là trách nhiệm của tôi.

- Ừ

Một chữ, vậy là sao? Anh có trách cô không? Chương Hiểu nhíu mày, quay sang nhìn anh. Cô nhìn rất lâu, rất sâu vào đôi mắt lạnh lùng ấy và cô biết anh giận rồi. Trình Ngạn Thâm mà tức giận sẽ rất đáng sợ. Đó là những gì cô đúc kết được sau một thời gian quen biết. Anh sẽ không nể nang cô, không khó chịu với cô, chỉ bỏ mặc cô mà thôi. Và đó là điều duy nhất cô không chịu được.

Đến nhà cô rồi, cô muốn chào tạm biệt anh nhưng nhìn vào đôi mắt vẫn lạnh lùng ấy thì chút can đảm cũng không có. Bỗng anh gọi tên cô

- Chương Hiểu.

Cô vui mừng quay lại nhưng khi nhìn vào gương mặt ấy thì nụ cười tắt ngấm. Vì nó băng giá đến cực điểm.

- Tôi không trách em nhưng không có nghĩa là tôi không giận em.

Xin lỗi các bạn do mình bận thi nên đăng trễ. Hôm nay sẽ đăng hai chương còn từ ngày mai mỗi ngày sẽ đăng một chương. Cảm ơn các bạn đã theo dõi####

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ký ức

Chuong Hiểu bước vào nhà, hai ngày mệt mỏi đã làm cô kiệt sức cả thể chất lẫn tinh thần. Ao ước lớn nhất bây giờ chính là ngủ và ngủ mà thôi. Lê đôi chân mỏi nhừ vào thang máy, trong đầu Chuong Hiểu không ngừng lặp lại câu nói của anh: nhưng vì đó là em Chuong Hiểu.

Vì đó là em? Thì ra là vì cô sao? Càng nghĩ, càng cảm thấy nực cười. Chính là vì cô nên anh mới phản bội tình yêu sao. Anh của quá khứ đã nói gì:

- Tôi đến với cô ấy chẳng qua chỉ là một trò chơi. Yêu? Cô ấy xứng sao?

Lúc nghe được câu nói ấy, cô tự nói với mình không phải đâu, không phải anh đâu. Ngạn Thâm của cô sẽ không đối xử với cô như thế. Nhưng rồi cô gạt người, dối người cũng chẳng thể ngăn trái tim mình rỉ máu. Giọng nói ấy, cách nói chuyện ấy thì còn có thể là ai? Chuong Hiểu không biết năm năm sau tại sao anh lại tiếp cận cô, không phải là trò chơi đã kết thúc rồi sao? Hay là anh cảm thấy cô chưa đủ khổ, trái tim cô chưa đủ tụt nguyên. Trò chơi này cô chơi không nổi và cũng không muốn chơi nữa.

Mẹ Diệp đã ngủ nhưng căn nhà vẫn còn đầy một ngọn đèn, ngọn đèn sưởi ấm trái tim, xua tan đi mọi ưu phiền trong cô. Quả là chỉ có nhà mới làm con người ta ấm áp và may mắn là cô cũng có cho riêng mình một mái nhà dù chưa đủ đầy nhưng đối với cô đã là hoàn hảo.

Ở một nơi khác của thành phố, vào lúc này, trong không gian rộng lớn của một căn biệt thự, có một người đàn ông với thân hình cao lớn nổi bật, ngồi bất động trên sofa. Gương mặt chìm vào bóng tối, không thấy rõ được nét mặt nhưng sự giận dữ và lạnh lùng toát ra khiến người khác e ngại. Anh ngồi đấy nhìn chăm chăm vào bức ảnh khổ rộng treo trên tường. Trong ảnh là một cô gái với mái tóc dài màu hạt dẻ đang hòa mình trước biển cả. Sự rộng lớn của thiên nhiên, vẻ đẹp huyền ảo của không gian buổi chiều tà làm hình ảnh cô gái như nổi lên, như bật nhưng lại hài hòa, ẩn tượng nhưng lại đem đến một cảm giác thanh thản khó tả. Nhìn vào bức tranh người ta cũng cảm nhận được phần nào tình cảm của người chụp. Bởi lẽ, chỉ có tình yêu mới có thể nắm lấy cái hồn của cảm xúc.

Có lẽ, không ai biết đó là lần đầu anh gặp cô. Một buổi chiều, một vùng biển xa lạ và một người con gái với bóng lưng u buồn. Hình ảnh đó khắc sâu trong anh. Nó khiến anh muốn tiến đến nhưng lại sợ phá vỡ vẻ đẹp ấy, muốn bỏ đi nhưng lại không đành lòng. Lần đầu tiên trong đời Trình Ngạn Thâm có cảm xúc ấy. Thế là anh đứng cùng cô cho đến khi trời tối mịt. Trình Ngạn Thâm của lúc ấy mười tám tuổi.

Lần thứ hai anh gặp lại cô gái ấy chính là buổi thảo luận chuyên đề. Khi kết thúc buổi thuyết trình, đến phần đặt câu hỏi bỗng có một cánh tay giơ lên và gương mặt ấy lại xuất hiện. Cô của bây giờ vui vẻ, tươi mát nhưng anh cảm thấy có một cái gì đó rất buồn, nó ẩn sâu trong đôi mắt. Có thể là cảm giác có thể là ...

- Em tên là Chuong Hiểu. Em muốn hỏi anh, anh có thể làm bạn trai em không?

Câu hỏi của cô làm anh bất ngờ. Anh không nghĩ sẽ có việc như thế. Cảm xúc bất ngờ qua đi thì lại có một sự vui mừng khó tả. Nó như hạt mầm, đang từ từ tách khỏi lớp đất, mạnh mẽ vươn lên, vươn lên không ngừng. Cả hội trường lúc ấy đầy tiếng huýt sáo, reu ghẹo, nhưng cô vẫn nhìn anh với cái nhìn ấm áp nhất. Vẻ chờ đợi hiện rõ trong đôi mắt. Nó khiến anh nhớ mãi.

Anh nhớ mình đã không trả lời, chỉ lặng lẽ cúi chào. Nhưng sau bao nhiêu năm, hôm nay, không ngờ anh lại nhìn thấy sự nghi ngờ và sự lạnh lùng trong đôi mắt ấy. Cảm xúc lúc con dao cứa vào cô không phải đau mà là đắng. Đắng ngắt. Nói thật, anh rất muốn lấy con dao ấy, khoét trái tim cô ra xem nó làm bằng gì mà có thể vô tình như vậy. Đúng thế, anh không trách cô nhưng anh lại rất giận, rất giận. Cô là ai mà có cái quyền giầy vò con tim anh như thế. Năm năm trước đã thế, năm năm sau cũng vậy.

Bỗng một tiếng vỡ nát của thủy tinh vang lên. Những mảnh vỡ đâm sâu vào tay, máu chảy đỏ thẫm nhưng anh không cảm thấy đau. Vì giờ này, trái tim còn đau hơn nghìn lần.

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ không gian ngột ngạt của cảm xúc:

- Xin chào, bác sĩ Trình. Chào mừng anh đến với ngôi nhà của sự sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phác họa sơ bộ

Cao Trình đến nhà Trình Ngạn Thâm gần như ngay lập tức, anh không báo cho Chuong Hiểu vì nhiều lý do trong đó không thể phủ nhận sự ích kỷ riêng tư. Dù biết như thế là không đúng nhưng anh vẫn không thể ngăn được mình.

Nghe xong đoạn băng, vẻ mặt tất cả mọi người đều trầm trọng. Mọi việc đang dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Bài đồng dao, người chết và bây giờ đến điện thoại đe dọa. Những điều này chứng tỏ hung thủ nắm rất rõ về họ còn cảnh sát thì chẳng có gì ngoài một bản phác thảo tâm lý sơ bộ và hàng nghìn

ngghi vấn.

- Tôi sẽ đưa đoạn băng này cho chuyên gia phân tích. Có kết quả, tôi sẽ báo cho anh.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Cao Trình lên tiếng.

- Ủ. Tối rồi, anh về đi. Ngày mai gặp.

Cao Trình cảm thấy phần nào khâm phục TRình Ngan Thâm, trải qua hai ngày kinh hoàng như thế nhưng anh ấy vẫn giữ được bình tĩnh vốn có. Phải có một tố chất tâm lý mạnh mẽ đến thế nào mới làm được điều đó. Hình như, anh có cảm giác người đàn ông này không hoan nghênh anh lắm. Tại sao thế?

- Bây giờ, anh về được rồi đó.

Trình Ngan Thâm hơi khó chịu lên tiếng. Anh đang sợ cậu ta hỏi về tấm vải đen phủ kín bức tranh trên tường. Anh biết mình rất ích kỷ, những ký ức của anh với Chương Hiểu dù thế nào anh cũng không muốn chia sẻ với bất kỳ ai nhất là người đàn ông này- Cao Trình. Anh mãi mãi không bao giờ quên đêm mưa gió ấy.

Ngày chia tay anh, cô khóc và tuyệt vọng. Anh muốn bước đến ôm chặt cô vào lòng, siết chặt đôi vai gầy ấy và máng cho cô một trận rằng anh không muốn giống như vậy, anh ghét cách cô nói như thế, ghét vẻ mặt tuyệt tình cô, càng ghét nội dung cô nói hơn.

- Trình Ngan Thâm chia tay đi. Trò chơi này kết thúc rồi. Tôi không muốn chúng ta là con rối trong cuộc đời nhau.

Và rồi, khi anh đang bước đến gần cô thì có một người con trai cao lớn, gương mặt đầy vẻ lo lắng chạy đến, ôm cô vào lòng. Anh không biết cậu ấy nói gì mà Chương Hiểu chỉ khóc và hai tay nắm chặt lấy bàn tay người ấy. Cậu ta cống và cô an tĩnh nằm trên đôi vai ấy. Không ai biết anh cảm thấy thế nào khi ấy. Một xúc cảm xa lạ và đau đớn. Anh nhìn bóng hai người họ đi xa, xa mãi và biến mất khỏi cuộc đời anh. Anh muốn đuổi theo nhưng đôi chân cứ chôn chặt tại chỗ, từng giọt nước rơi xuống gò má không biết là nước mắt hay nước mưa nữa. Không biết bao nhiêu đêm anh mơ thấy cảnh tượng đó. Mỗi lần giật mình dậy là lòng anh lại nhói đau. Nỗi đau như bóp nát con tim này.

Đánh mất một lần và đối với anh đã quá đủ.

Phòng họp số 3, sở cảnh sát X.

- Bây giờ, tôi sẽ tóm tắt lại vụ án này. Mọi người nhìn lên bảng tóm tắt này :

+ Nạn nhân A: chú hề: Tên thật là Trương Nguyên, nhân viên văn phòng, 31 tuổi. Gia đình có hai con, từng bị buộc tội về ăn cắp sáng kiến nhưng được thả vì không đủ chứng cứ. Nguyên nhân chết không rõ, thời gian chết chưa xác định.

+ Nạn nhân B : búp bê: Tên thật là Phương Tiểu Tiểu, sinh viên, 22 tuổi. Chưa có gia đình, ba mẹ sống ở quê, lên thành phố học tập. Nguyên nhân chết là bị mất máu quá nhiều do bị dao đâm vào tĩnh mạch. Thời gian chết chưa xác định rõ.

+ Nạn nhân C: chung quy: Tên thật là Phạm Hùng, công tố viên, 34 tuổi. Chưa có gia đình, ba mẹ đã mất sớm. Nguyên nhân chết là do vật nhọn đập vào đầu, mất máu quá nhiều đến chết. Thời gian chết có thể từ 4 đến 5 ngày trước nhưng chưa rõ ràng.

+ Nạn nhân D: nhảy lầu. Tên Thật là Cao Trung, nhân viên kinh doanh, 30 tuổi. Nạn nhân chuẩn bị lập gia đình. Nguyên nhân chết là do va đập mạnh ở đầu dẫn đến xuất huyết nhiều đến chết. Thời gian chết là 2 ngày trước.

- Đây là toàn bộ báo cáo của cảnh sát. Sếp Trương, đến lượt sếp:

- Sau khi hóa nghiệm ở từng nạn nhân và các vật chứng ở hiện trường thì

+ Nạn nhân A, các tế bào biểu mô ở da đều bị phá vỡ cấu trúc do ngâm trong thời gian lâu trong dung dịch ướp xác. Ngoài ra, tóc nạn nhân là thật. Dung dịch thuốc trên tóc đúng như bác sĩ Chương suy đoán nó là hỗn hợp giữa thuốc nhuộm thông thường và máu người sau khi quay ly tâm###

+ Nạn nhân B: Trong máu có một lượng lớn thuốc mê Forane. Đây là loại thuốc phổ biến trong thị trường, có thể dễ dàng mua được trong các nhà thuốc. Nó có tác dụng làm con người dễ đi sâu vào giấc ngủ. Chính vì thế, những người có áp lực công việc cao hay khó ngủ sẽ thường dùng nhưng một lượng lớn sẽ dẫn đến ức chế thần kinh não bộ, dẫn đến hôn mê sâu.

Ngoài ra, vòi nước chảy trong nhà cũng xác định là máu. Nó là hỗn hợp máu của nhiều người. Hung thủ đã tắt đi hệ thống bơm nước tự động trong nhà và đổ một lượng máu lớn vào trong đó. Sợi dây cước treo cổ nạn nhân A cũng xác định là loại bình thường, dễ dàng mua được nên không có tính định hướng. Nhưng chúng ta có một vài thu hoạch rất đáng kể. Sau khi dựa vào hình dạng, độ rộng, độ sâu vết thương trên đầu nạn nhân C mà pháp y gửi qua thì chúng tôi đã xác định được hình dạng sơ bộ hung khí.

- Là gì vậy?

- Đây là hình ảnh.

Máu gồm huyết tương (huyết thanh) và phần huyết cầu tố(các tế bào: hồng cầu, bạch cầu, tiểu cầu). Trong đó, hàm lượng hồng cầu và huyết tương là chi yếu. Quay ly tâm là phương pháp tách các chất trong một dung dịch ra riêng biệt dựa theo tỷ trọng của chúng(hay đơn giản là độ nặng hay nhẹ).

Khi quay ly tâm máu, huyết tương và hồng cầu sẽ tách ra. Sau đó, người làm sẽ tiếp tục dùng một dụng cụ để lọc ra.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bài tiên tri

- Hung khí là một vật có đường kính từ 30 đến 40 cm. Ngoài ra, theo suy đoán thì nó khá dài để đủ một lực mạnh khi đập. Và nó chính là gây đánh bóng chày hoặc một vật có hình dạng tương tự.

- Còn về phần thân silicon của nạn nhân A thì sao? Cao Trình hỏi

- Đây là thông tin về 10 công ty chuyên sản xuất silicon đặc chế. Và ở Bắc Kinh thì chỉ có hai đại lý nhưng chúng ta không loại trừ khả năng mang từ nước ngoài về. Nhưng hầu hết các sản phẩm này đều được đăng ký và kiểm soát chặt chẽ nên nếu có mất hoặc đánh cắp thì chắc là chúng ta cũng sẽ sớm có thông báo.

Một người bật cửa xông vào, vẻ mặt hốt hãi:

- Tổ trưởng Cao, vừa tìm thấy được một thi thể ở trong kho hàng ở thành đông.

Thành đông là nơi tập trung nhiều nhà máy, kho xưởng nhất Bắc Kinh. Đây cũng là khu vực mà chính phủ rất khó quản lý. Những năm gần đây, việc kiểm soát chặt chẽ về những kho hàng này đang được cải thiện nhưng vẫn còn rất nhiều kho bãi cũ, chuyển nhượng hay cho thuê theo thời hạn. Đây cũng là một nơi lý tưởng của công việc giấu và xử lý xác.

Kho hàng nằm ở một nơi khá hẻo lánh, cách khá xa so với các kho khác. Xác chết được xác định do một công nhân vệ sinh đi ngay qua và người thấy mùi khó chịu nên vào xem.

Mọi người lần lượt đi vào. Ngay giữa nhà, có một thi thể được trói chặt nằm đấy. Xung quanh có một vài thùng trống và trong không khí vẫn nồng nặc mùi formalin. Bên trong kho được chia làm hai phòng. Một phòng chính và một phòng đông lạnh. Máy điều hòa ở đây vẫn đang ở trạng thái hoạt động.

- Bây giờ, tôi bắt đầu khám nghiệm. Chương Hiểu, em ghi lại giúp tôi. Nạn nhân là nam, hai mắt trợn lên, có hiện tượng xuất huyết ở móng mắt.###. Trên da có dấu hiệu xuất huyết nặng, tay chân có dấu vết cọ xát dữ dội. Trên nền nhà có dấu vết chống cự rõ rệt. Ngoài ra, nạn nhân không có vết thương nào khác. Suy đoán ban đầu, nạn nhân chết do sợ hãi quá độ.

Trình Ngạn Thâm sau khi quan sát cẩn thận, đưa ra kết luận. Anh đứng dậy tháo bao tay ra và cẩn thận xem xét hiện trường.

- Sợ hãi cũng có thể chết sao? Cao Trình lên tiếng

- Tất nhiên rồi. Tâm lý học gọi đây là hội chứng GAS (general adaptation syndrome) hay còn gọi là hội chứng thích nghi chung. Seyle nói rằng khi con người nhận thấy một mối đe dọa nào đối với tính mạng của mình thì sẽ có sự biến đổi về sinh lý và nội tiết để giúp cơ thể đối mặt và vượt qua khó khăn. Đây là một quá trình tự nhiên của cơ thể để chống lại sự stress bằng cách biến đổi sinh lý. GAS trải qua ba giai đoạn. Đầu tiên là giai đoạn báo động. Giai đoạn này bắt đầu khi cơ thể cảm nhận được mối đe dọa. Sau đó, cơ thể sẽ tiết ra các hormone gây stress như adrenaline và cortisol. Nó làm tăng nhịp tim, nhịp thở, tăng máu đến các cơ và ngừng hoạt động tiêu hóa. Sự biến đổi giúp cho nạn nhân hình thành cơ chế FOF (fight or flight) chống lại hay bỏ chạy. Giai đoạn hai là giai đoạn chống đỡ. Ở giai đoạn này, các hormone được tiết ra liên tục ở tuyến thượng thận và mọi năng lượng của cơ thể liên tục được giải phóng để cung cấp sức mạnh lớn nhất để chống lại mối đe dọa và sửa chữa cho các mô bị hư hỏng do làm việc quá sức. Nếu giai đoạn này kéo dài sẽ ảnh hưởng lớn đến hệ hô hấp, tiêu hóa và miễn dịch. Cuối cùng nó dẫn đến sự thoái hóa ở các cơ quan đặc biệt là tim mạch và thận, dẫn đến suy thận, vỡ mạch máu, xuất huyết nặng và tử vong. Chính vì thế nó được gọi là giai đoạn kiệt quệ.

Chương Hiểu giải thích, giọng nói cô từ tốn, đôi mắt nhìn xung quanh hiện trường và đánh giá.

- Ngoài ra, GAS phụ thuộc vào một số yếu tố như khả năng nhận biết về nguy hiểm và đánh giá mức độ nguy hiểm.

- Vậy nếu không có hai yếu tố đó thì sao- Diệp Lan hỏi

- Thì GAS sẽ không xảy ra. Chính vì thế, có thể kết luận nạn nhân chết trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo. Chết dần, chết mòn với nỗi sợ hãi.

- Đúng là độc ác. Tức chết mà. Em mà bắt được hắn sẽ đập cho một trận. Diệp Lan bất bình, cô đá vào tường một cái thật mạnh.

- Trình Ngạn Thâm, anh thấy sao? Chương Hiểu hỏi với ánh mắt khiêu khích, đánh chết cô cũng không quên câu nói đó của anh: Tôi chỉ tin vào chứng cứ. Vậy đề bà đây làm anh biết thế nào là tâm lý học.

- Em nói không sai nhưng tôi muốn khẳng định một việc khác. Cao Trình, đây chắc chắn là hiện trường đầu tiên của vụ án này cũng là nơi xử lý xác của tất cả các nạn nhân trước đó và bài tiên tri đã ứng nghiệm.

Ai đi tìm ai?

Tôi không biết

Sự sợ hãi ngự trị trong tâm hồn

Đôi mắt với ánh nhìn sợ hãi

Như nhìn thấu

Như không

Mắt gồm hai phần chính. Đó là nhãn cầu và các dây thần kinh. Nhãn cầu có ba lớp màng. Trong đó lớp màng giữa bồ đào, phía trước dày lên thành thể mi và mống mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hạ Tử Hy

- Tại sao lại nói thế? Cao Trình hỏi

- Kho hàng này hoàn toàn là một nơi thích hợp để bảo quản và xử lý xác. Trong không khí vẫn còn rất nồng nặc mùi formalin. Như đã nói từ trước, đây là dung dịch ướp xác của nạn nhân A. Ngoài ra, mọi người có thể thấy cây cỏ xung quanh đây đều có dấu hiệu kém xanh tốt ở các cây lớn và chết rụi ở những bụi nhỏ hoặc cỏ dại. Đây là kết quả của sự tiếp xúc với phenol và andehit. Phenol là chất lỏng, có hơi rất độc, người thường nếu hít phải có thể bị ngộ độc nặng dẫn đến suy hô hấp hay tê liệt não. Đối với thực vật, sẽ làm chậm hoặc chấm dứt quá trình phát triển. Chính vì thế, những khu vực nhà xác thông thường sẽ nằm cách xa khu dân cư để giảm tác hại đến mức thấp nhất của những hóa chất độc hại này. Ngoài ra, như tôi suy đoán ban đầu, thi thể của các nạn nhân đều được xử lý ở nhiệt độ thấp để thay đổi thời gian tử vong và nhà kho này hội tụ đủ những yếu tố đó.

- Nhưng còn thiếu một thứ? Cao Trình lên tiếng

- Bài đồng dao? Diệp Lan hỏi. Tại sao lại không có đoạn tiếp theo? Không lẽ hung thủ dừng ở đây?

- Không, Hân đã để lại cho chúng ta một đoạn khác. Chương Hiểu mỉm cười, cô nhìn mọi người với vẻ tự tin nhưng nét mặt vẫn đầy nghiêm nghị và một chút lo lắng ẩn trong đôi mắt

- Có sao?

- Nạn nhân chết do sợ hãi quá độ. Vậy nguyên nhân là gì? Nạn nhân đã nhìn thấy, nghe thấy, đã cảm nhận được điều gì trước khi chết?

- Là gì? Điều gì có thể chứ?

- Tôi không biết nhưng chắc chắn rất kinh khủng. Bài đồng dao thực chất là một hình thức mà hung thủ cảnh báo cho chúng ta biết điều gì sẽ và sắp xảy ra trong tương lai. Nhưng bây giờ, tâm lý hân đã có sự thay đổi rõ rệt. Hân muốn cho chúng ta biết nhưng lại thông qua chính nạn nhân. Tâm lý tự cường trong hân tăng lên sau hàng loạt cái chết và sự lệch lạc trong suy nghĩ cũng không ngừng thay đổi.

Một viên cảnh sát từ ngoài đi vào, theo sau anh ta là một cậu thanh niên khá trẻ, trên người mặc một chiếc áo phong rộng với quần kaky trong khá tươi trẻ

- Báo cáo, cậu thanh niên này nói là biết thân phận của nạn nhân.

- Cậu là ai? Sao cậu lại quen người đàn ông này? Cao Trình hỏi theo chức trách

Cậu ta đứng nghiêm, hai tay giơ lên chào đúng chuẩn quân đội:

- Báo cáo, BC123667 Hạ Tử Hy, nhân viên phòng điều tra tội phạm hình sự. Tôi không quen nạn nhân nhưng tôi biết ông ấy. Nạn nhân tên là Cao Phóng, 35 tuổi, hiện làm cảnh sát ở tổ điều tra M.

- Làm sao cậu biết? Chương Hiểu lên tiếng. Không biết tại sao, cô đặc biệt có cảm tình với người thanh niên này. Ở cậu, cô cảm nhận được nguồn năng lượng và nhiệt huyết dồi dào của tuổi thanh xuân. Cái mà hình nhurô đã mất đi từ lâu lắm rồi.

- Báo cáo bác sĩ Chương, bởi vì tôi rất thích đọc thông tin của tất cả các cảnh sát ở Bắc Kinh.

- Và rồi cậu nhớ? Cao Trình thấy hơi khó tin
- Dạ.
- Thiên tài thật. Diệp Lan tiến đến, đánh vào vai Hạ Từ Hy một cái vỗ đầu.
- Vậy tại sao cậu biết tôi? Tôi đâu phải cảnh sát? Chương Hiểu vẫn không buông tha
- Chương Hiểu, 28 tuổi, đang làm giảng viên ở đại học X, tiến sĩ..
- Dừng. BC cái gì đó trả lời đúng câu hỏi của tôi
- Là BC123667, bởi vì chị là người tình trong mộng của em.
- Phộc... Chương Hiểu khó tin nhìn cậu. Trình Ngạn Thâm từ xa, nãy giờ vẫn chăm chú quan sát hiện trường cũng quay đầu lại nhìn, đôi mày nhíu chặt.

Chương Hiểu nhìn cậu, ngoắc ngoắc tay:

- Lại đây tôi bảo. Hai tay cô ôm chặt lấy đầu cậu ta và bỗng nhiên lắc mạnh: Đùa với ai vậy hả. Bà đây mà thèm cậu hả..
- Chương Hiểu. Tiếng gọi thâm trầm ấy khiến cô cũng biết là ai. Cô đâu phải thú cưng của anh đâu mà cứ gọi mãi vậy.

Hạ Từ Hy nhìn Trình Ngạn Thâm với ánh mắt hâm mộ, quay sang nhìn cô le lưỡi đầy chế giễu

- Em nên biết đây là hiện trường. Nghiêm túc vào. Đó là thể hiện sự tôn trọng với người chết.

Đúng chất lên lớp. Những điều này cô hiểu hết nhưng tâm lý mọi người quá căng thẳng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sợ... Cao Trình lên tiếng hòa giải, anh muốn phá tan bầu không khí có phần kỳ quặc này.

- Được rồi, mọi người tiếp tục công việc đi, còn cậu Hạ Từ Hy rất cảm ơn cậu đã hỗ trợ nhưng đây là hiện trường, mời cậu ra ngoài để đồng nghiệp lấy lời khai.
- Sếp Cao, chúng tôi đã lấy tất cả mẫu vật. Kết quả xét nghiệm chúng tôi sẽ gửi cho cảnh sát. Anna tiến đến, theo sau cô là một vài đồng nghiệp của tổ pháp chứng
- Cảm ơn mọi người. Vất vả quá.
- Chúc phận thôi.

- Cuối cùng cũng có chút tiến triển rồi. Hôm nay mọi người về nghỉ ngơi một đêm, sáng mai chúng ta sẽ tiếp tục. Cao Trình hạ lệnh, anh biết, rất nhiều ngày rồi, ai cũng trong tâm lý căng thẳng, mọi người đều cần thời gian nghỉ ngơi.

-Rõ. Cuối cùng tôi cũng về nhà rồi. Diệp Lan vui mừng. Đôi mắt cô đã thâm hết rồi.

-Tôi thì đã lâu rồi không ăn cơm nhà rồi.

- Tôi thì chỉ muốn ngủ...

Ai ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm, những tiếng cười nói cũng phần nào xua tan đi sự rùng rợn. Hình như họ đã thấy ánh sáng nơi cuối con đường rồi, tin chắc cũng sẽ nhanh thôi..

- Tôi nghĩ mọi người vui mừng quá sớm rồi đó. Trình Ngạn Thâm lên tiếng, sắc mặt anh nặng nề, sự nghiêm trọng hiện rõ trên gương mặt. Chương Hiểu cũng cảm thấy lạ. Cô không nghĩ ra lý do anh nói thế.

- Sao vậy?

- Sai. Tất cả đều sai hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ham muốn

- Tất cả mọi thứ chúng ta có đều sai. Tất cả.

mọi người đều không tin vào tai mình. Sai? Ở đâu? Chứng cứ? Tâm lý nhân vật hay là điều gì khác. Không thể nào? Tất cả đều dựa theo khoa học mà. Sự hoang mang hay đúng hơn là sợ hãi hiện rõ trên gương mặt những con người ấy.

- Bời lẽ, mọi thứ mà chúng ta có là do hung thủ cố tình sắp đặt. Hẳn muốn chúng ta tìm thấy ngôi nhà của những linh hồn, tìm thấy bài đồng dao rồi đến kho hàng này. Tất cả đều là sắp đặt. Bắt đầu ngay từ giây phút đầu tiên chúng ta bước vào căn nhà ấy thì mọi việc đều nằm trong kế hoạch của hắn. Từng bước chúng ta đi đều trên con đường mà hung thủ vạch sẵn.

- Đúng là một kế hoạch hoàn hảo nhưng hung thủ đã quên đi một việc. Một điều mà ngay cả hắn cũng không biết. Dù giết người là sắp đặt, dù ngôi nhà hay kho hàng là biết trước nhưng hắn thì hoàn toàn lộ diện.

- Là sao, em nói rõ đi Chương Hiểu. - Cao Trình vẫn còn rất mơ hồ. Câu nói của Trình Ngạn Thâm không sai nhưng anh vẫn rất tin tưởng Chương Hiểu.

- S. Frud- ông tổ của ngành phân tâm học đã đưa ra mô hình về tính cách con người. Bất kỳ hành vi nào của chúng ta đều được chi phối bởi cái ấy, cái tôi và cái siêu tôi. Cái ấy (Id) thể hiện ham muốn của một người. Nó là những ham muốn bản năng, là vô thức nên không chịu sự chi phối của bất cứ thứ gì. Một điển hình mà Frud đưa ra chính là ham muốn tình dục. Ai cũng có ham muốn, nhưng không phải ai cũng bộc lộ ham muốn của mình. Tại sao vậy? Đơn giản thôi, chúng ta tồn tại với cộng đồng, sống trong những chuẩn mực đạo đức của xã hội. Bất kỳ dục vọng, ham muốn nào cũng bị tác động sâu sắc của đạo đức. Chính những quy tắc xã hội mà con người đặt ra kiềm hãm mọi ham muốn. Và đó chính là cái siêu tôi (superego). Một thứ muốn bạn thỏa mãn mọi nhu cầu, một thứ khác lại kiềm hãm mọi khát khao vậy thì chính cái tôi (ego) sẽ là tác nhân trung gian, giải quyết xung đột giữa hai thứ ấy. Cái tôi dung hòa những nhu cầu nhưng không vi phạm các chuẩn mực đạo đức. Con người luôn sống với cái tôi, luôn hành động với sự chi phối của cái gọi là ý thức. Nhưng người ta cũng có thể nhìn thấy được cái ấy, cái vô thức của mỗi người thông qua hành động mà họ làm. Đặc biệt, đối với những người như hung thủ thì cái ấy của hắn chi phối mọi thứ. Chính vì thế, hắn dù vô tình, dù cố ý vẫn bộc lộ rất rõ ham muốn của mình. TỰ KIÊU, KHÁT VỌNG THỐNG TRỊ, LỆCH LẠC TRONG NHẬN THỨC, KHIÊU CHIẾN CÔNG LÝ. Đó là hắn.

- Nhưng với những thứ đó, chúng ta không thể tìm được hắn.

- Không. Trò chơi này cũng sẽ kết thúc thôi. Hẳn sớm muộn gì cũng muốn gặp gỡ chúng ta. Bời lẽ, cái hắn xem thường nhất chính là công lý. Trình Ngạn Thâm lên tiếng. Đồng dục và cứng rắn. Chương Hiểu tin, nếu anh mà là hung thủ thì... không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Dù thế, nhiệm vụ của chúng ta là tìm được hắn trước khi trò chơi này kết thúc.

- Tất nhiên. Kế hoạch này hoàn hảo nhưng là trong mắt hắn chứ không phải chúng ta.

Nói xong, Trình Ngạn Thâm bước ra ngoài. Hôm nay, anh còn một tiết dạy không thể chậm trễ hơn.

- Chương Hiểu, em không về sao? Anh với lại gọi, cũng không quay đầu, nói xong liền bước ra ngoài, ngay đến cơ hội để cho cô từ chối cũng không có.

- Thôi, em cũng đi đây. Hôm nay, em phải đến trường nữa. Cao Trình, có gì liên lạc với em.

- Khoan đã. Anh nắm lấy tay cô, xiết chặt. Nhìn vào đôi mắt ấy, có những điều dù không muốn nói nhưng vẫn phải nói:

- Anh nghĩ có nhiều việc em nên suy nghĩ kỹ. Đừng để sau này phải hối hận.

Cô cười, đôi tay vỗ nhẹ vào mu bàn tay anh. Hơn ai hết, cô hiểu anh muốn nói gì. Cô nghĩ đã đến lúc nói chuyện với Trình Ngạn Thâm rồi. Đúng vậy, đã đau một lần ai lại không sợ ngã, đặc biệt là cô- một người sống bằng lý trí. Có những việc đã xảy ra thì không thể thay đổi được. Như bát nước hắt đi thì không thể lấy lại được. Bởi, dù có đổ nước mới vào thì nó cũng là xa lạ.

- Anh yên tâm. Em hai mươi tám tuổi rồi. Em biết mình cần gì mà.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Điều duy nhất

Chương Hiểu bước vào lớp. Nói thật, so với hỗ trợ cảnh sát thì cô vẫn thích công việc giảng dạy này hơn. Bởi vì, chỉ có ở đây cô mới cảm nhận được trái tim mình còn đập. Cô có thể nhìn thấy mình lúc sinh viên, có thể trốn học ngồi đầu đó trong một quán cà phê, có thể nằm ườn trong sân trường và có thể quen anh. Có những điều chỉ khi đi qua rồi, nghĩ lại mới cảm thấy đáng quý. Có thể nói, thời sinh viên luôn là đẹp nhất trong ký ức mỗi người.

- Chào các em, hôm nay chúng ta sẽ học về tâm lý bệnh nhân đối với các bệnh mãn tính. Như các bạn đã biết, mô hình tâm-sinh-xã hội đã nêu rõ mối quan hệ giữa các yếu tố khác nhau sẽ có những ảnh hưởng nhất định đối với tình trạng bệnh. Trong đó, mối quan hệ hữu cơ giữa sinh lý- tâm lý là vô cùng quan trọng. Những vấn đề tâm lý mà bệnh nhân phải đối mặt khi mắc bệnh cũng như những ảnh hưởng của trạng thái tinh thần đối với sự tiến triển của bệnh là vô cùng quan trọng đối với các bác sĩ cũng như các bạn ngồi ở đây- những người sẽ trở thành những nhà tư vấn tâm lý trong tương lai. Lĩnh

vực này rất rộng, nhưng hôm nay tôi chỉ nói về bệnh tiểu đường. Các bạn thấy thế nào?

Các bạn học sinh tập trung lắng nghe, ai cũng cảm thấy hứng thú. Tiết học của Chương Hiểu luôn chặt chẽ giảng đường. Bởi vì sao? Đầu tiên, những điều cô dạy có tính ứng dụng cao, cách nói chuyện lưu loát kết hợp cùng một gương mặt xinh đẹp. Nhưng còn một điều quan trọng hơn, đề thi cô ra cực kỳ khó, không đi học thì nắm chắc là thi lại. Đó là tổng kết của hầu hết tất cả các bạn sinh viên của đại học P.

- Được rồi, hôm nay cô sẽ giới thiệu với các em về tháp các vấn đề tâm lý của bệnh nhân tiểu đường do hiệp hội tiểu đường Anh đưa ra năm 2008. Mô hình này mô tả những trở ngại tâm lý và cảm xúc của bệnh nhân theo thứ tự tăng dần theo mức độ nghiêm trọng của bệnh qua năm cấp độ...

- Hy vọng với những điều trên, các em sẽ có những nhận thức nhất định với cách phân loại từ đó điều trị tâm lý cho phù hợp với từng cấp độ. Chúng ta sẽ có một bài thực tập tại bệnh viện về vấn đề này. Hôm nay đến đây được rồi. Tan lớp.

Chương Hiểu thu dọn lại đồ đạc trước khi ra khỏi lớp. Trong lúc đó, đôi khi cũng có vài học sinh lên hỏi những vấn đề trong bài giảng. Đó là một việc hết sức bình thường.

- Vậy theo cô giáo Chương, bệnh nhân cấp độ năm có thể bị tâm thần phân liệt đúng không?

- Đúng, tỉ lệ từ chín đến mười sáu phần trăm.

Chương Hiểu quay lên, nhưng đập vào mắt cô là bóng dáng cao lớn, cương nghị của Trình Ngạn Thâm. Cô nhăn mày, sao anh lại ở đây? Anh ở đây bao lâu rồi?

- Có vấn đề gì sao?

- Không. Chỉ muốn hỏi vậy thôi. Anh trả lời như là điều đương nhiên. Nói xong, cầm lấy giỏ xách của cô lên, thông thả đi ra khỏi lớp.

Chuyện gì vậy trời. Chương Hiểu đứng như trời trồng. Có đánh chết cô cũng không tin anh hỏi chỉ vậy thôi. Nhưng biết phải làm sao. Cô đuổi theo anh

- Hôm nay, tôi mời, chúng ta đi ăn cơm đi.

Trình Ngạn Thâm hơi bất ngờ, bình thường cô tránh anh như tránh tà, ghét anh như ghét quỷ dữ mà lại chủ động mời mọc, khiến anh tự dưng dâm ra sợ hãi.

Hôm nay, anh và cô chọn một nhà hàng Tây ở trung tâm thành phố. Từ trên cao nhìn xuống có thể thu trọn vẻ đẹp của Bắc Kinh trong tầm mắt. Những tòa nhà chọc trời, những con đường xe cộ tấp nập, những dãy nhà rực rỡ và cả những con người hiện đại. Bắc Kinh trong mắt mọi người hội tụ vẻ đẹp của một thành phố hiện đại nhưng trong tâm trí Chương Hiểu lại xa lạ đến đáng sợ

- Em ăn gì? Anh vừa xem menu, vừa hỏi cô. Giọng nói ấm áp, cử chỉ dịu dàng. Nếu là năm năm trước, Chương Hiểu đã cảm động sâu sắc. Nhưng tiếc thay, năm nay cô đã hai mươi tám tuổi và là cô của hiện tại.

- Tôi nghĩ, chắc anh cũng biết rõ mục đích tôi đến đây, tội gì phải ra vẻ.

Trình Ngạn Thâm khép menu lại. Hai tay anh chấp ra trước, vẻ mặt như chờ câu nói tiếp theo của cô

- Trình Ngạn Thâm, tôi không hiểu chúng ta bây giờ là quan hệ gì? Năm năm trước, tôi nghĩ anh đã nói rõ cho anh biết rồi chứ.

- Năm năm trước sao, cuối cùng cũng nói vào chuyện chính.

- Anh đừng tỏ vẻ như mình làm đúng tất cả, người sai chỉ có tôi. Chương Hiểu tức giận. Về mặt ấy là sao? Nếu không biết chuyện, với thái độ ấy, cô còn tưởng mình là người gây sự.

- Nói thật, cho đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu quyết định của em năm đó. Em muốn tìm tình yêu mới, em thấy chán nản với tôi hay vì tên Cao Trình đó, em chưa bao giờ nói. Bỏ lại hai chữ chia tay rồi đi nước ngoài. Vậy được xem là rõ ràng sao? Chương Hiểu.

Giọng anh nặng nề, trong đó có một sự kiềm nén thấy rõ. Đôi tay anh siết chặt, đôi mày thì cau lại thành một đường thẳng. Những điều đó rơi vào mắt Chương Hiểu lại trở nên nực cười.

- Anh đóng kịch cũng giỏi quá đấy. Có nhiều khi tôi nghĩ, có khi nào anh cảm thấy có lỗi với tôi không, có khi nào anh hối hận vì làm tổn thương tôi không. Nhưng xem ra thì...

Trình Ngạn Thâm đứng dậy, bỏ vai anh cứng đờ. Anh đẩy ghế ra, trước khi đi, anh nhìn thẳng vào mắt cô

- Chương Hiểu, việc tôi có lỗi duy nhất với em chính là đã yêu em bằng cả trái tim mình. Nếu là vì chuyện đó thì Trình Ngạn Thâm tôi xin lỗi em

Lảm nhảm: Ad đặc biệt thích câu : " việc tôi có lỗi duy nhất với em chính là đã yêu em bằng cả trái tim mình"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Một đêm thôi

Việc tôi có lỗi duy nhất đối với em là đã yêu em bằng cả trái tim mình. Yêu em bằng cả trái tim mình. Yêu em...Trình Ngạn Thâm đi rồi. Anh đi từ khi nào Chương Hiểu không rõ. Trong đầu cô giờ phút này chỉ có câu nói đó. Nó lặp đi, lặp lại như một lời nguyền. Cô không biết mình có cảm xúc gì khi nghe câu nói đó. Một nỗi đau mơ hồ, một sự quặn thắt, một ý nghĩ...Tất cả đều mờ ảo...Tất cả dấy vò trái tim cô, ngự trị đầu óc cô. Trước khi đến đây cô không biết đã tự nói với mình bao nhiêu ngàn lần phải mạnh mẽ, mạnh mẽ để không tổn thương. Bao nhiêu đó chưa đủ sao? Nhưng bây giờ thì sao, chỉ một câu nói của anh làm tan biến mọi cố gắng của cô. Bức tường được cô xây dựng bao lâu nay đang dần dần sụp đổ. Năm năm rồi, cô làm mọi cách để có thể kiêu ngạo đứng trước mặt anh, có thể sánh ngang cùng anh nhưng bây giờ thì. Dường như tất cả đều vô nghĩa. Đã có không biết bao lần cô tự hỏi mình mãi không quên được con người ấy là vì điều gì. Tình yêu hay là vốn dĩ không có được nên cảm thấy luyến tiếc. Nhưng giờ đi, dù có phũ phạn nhưng cô đang có dân cho mình đáp án. Đáng ay thay, đó là đáp án nghiệt ngã nhất.

Chương Hiểu ngồi đó rất lâu, rất lâu, đến khi có tiếng nói vọng lại:

- Thưa cô, nhà hàng tôi chuẩn bị đóng cửa.

- Sao chứ?

Cô quay lại nhìn người nhân viên ấy. Sự ngỡ ngàng hiện rõ trong đôi mắt của chàng trai. Anh vội lấy trong túi ra đưa cho cô một tờ khăn giấy:

- Trên đời luôn có những chuyện khiến người ta không vui. Dừng cảm bước qua mới có thể tìm thấy thiên đường.

Cô không đưa tay ra nhận cũng không từ chối. Chỉ ngồi đó và nhìn chàng trai ấy đi xa. Không biết ai đó đã từng nói khi gặp những con người xa lạ, hãy đưa cho họ viên kẹo và bước đi.

Chương Hiểu bước ra khỏi nhà hàng, cô không về nhà ngay mà ghé vào một quán lẻ đường. Điều mà cô chưa bao giờ làm trong suốt hai mươi tám năm qua.

Ting, ting..

-Mở cửa. Trình Ngạn Thâm, anh ra đây cho tôi. Anh mà không ra tôi xông vào đó. Anh ra đây, ra đây đi.

Cửa mở ra, xuất hiện trước mặt Trình Ngạn Thâm chính là hình ảnh Chương Hiểu say mềm, gương mặt đầm nước mắt, đôi chân đi không vững, có thể vấp té bất cứ lúc nào:

- Anh cuối cùng cũng ra rồi. Anh nói đi anh là ai chứ, là ai mà có quyền đối xử với tôi như vậy. Anh là ...

Có vô vàn những điều cần nói. Năm năm rồi. Nhưng tất cả đều hóa hư vô bởi một hành động. Một vòng tay xiết chặt vai cô, hai trái tim cùng một nhịp đập. Bắc Kinh, một buổi tối buốt lạnh, một vòng tay, hai trái tim và một tình yêu chưa bao giờ tắt.

- Chương Hiểu à. Sao lại say thế này?

Đã rất lâu rồi, rất lâu rồi cô mới nghe được một câu nói mà khiến trái tim cô rung động. Có thể, đối với ai đó sự ảm áp là một điều xa vời nhưng với một con người như cô thì như thế đã là quá đủ.

Chương Hiểu đứng im, không giẫy giụa cũng không đáp lại. Đơn giản là lặng im và cảm nhận trái tim mình. Đêm nay, chỉ đêm nay thôi. Cô tự hứa với mình như thế.

Anh dìu cô vào nhà và vào bếp pha trà giải rượu.

- Nào, ngoan, uống chút đi, nếu không sáng mai sẽ khó chịu lắm đấy.

Cô nhắm mắt, tỏ vẻ bất bình

- Không thích. Không muốn. Chỉ muốn ngủ thôi.

- Ngoan đi.

- Không thích mà. Anh là ai? Xem bà chị đây dễ dãi lắm sao? Nói cho cùng biết, chị có bạn trai rồi. Anh ấy, anh ấy,

- Anh ấy làm sao. Anh dịu dàng hỏi, trên môi nở nụ cười nhẹ nhàng và ảm áp như mùa xuân

- Anh ấy là một người cực kỳ, cực kỳ giỏi và và sau nữa sau nữa ta.

Về mặt cô tỏ ra nghiền ngẫm. Sau nữa, tại sao bây giờ chỉ có hình ảnh một người con trai mặc áo blue trắng và khám nghiệm tử thi. Gương mặt đó, động tác đó. Và không còn gì nữa

- Thôi được rồi. Vậy ngoan đi ngủ đi.

Trăng đã lên cao, ánh trăng chiếu rọi vào gian phòng, nơi một người con gái đang yên giấc trong ánh nhìn chăm chú và dịu dàng của người đàn ông. Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, ánh mắt ngập tràn sự yêu thương

- Chương Hiểu à, có những việc cả cuộc đời cũng không nên nghe, nên hiểu. Tôi xin em đó.

Cũng trong lúc ấy, một nơi rất gần, ngay trong lòng Bắc Kinh, tại một căn phòng với ngọn đèn neong treo giữa phòng, một bóng người đang đổ từ từ, từng giọt, từng giọt axit lên một thi thể. Tiếng xèo, xèo do axit ăn mòn da vang lên trong không gian u tối. Từng mảnh da, từng ngách nhỏ của cơ thể...

- Đến lúc gặp nhau rồi. Những người bạn của tôi....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trống rỗng

Chương Hiểu thức dậy, đầu đau như búa bổ. Đây chính là hậu quả của một đêm thác loạn. Có thể nói, đây là lần đầu tiên cô biết đến rượu. Hai mươi tám năm, cô những tưởng sẽ không bao giờ biết đến thứ xa xỉ, độc hại ấy, vậy mà một câu nói của anh đã thay đổi mọi thứ. Cố ngồi dậy, nhìn xung quanh, một sự lạ lẫm ủa vào, vây kín tâm hồn. Bạn có từng uống say vì một câu nói của ai đó, rồi ngày hôm sau thức dậy với một không gian xa lạ chưa, nếu có thì mới có thể hiểu thấu được cảm xúc của Chương Hiểu lúc này.

Cô biết mình đang ở đâu, chút ký ức cuối cùng giúp cô nhận rõ được điều đó. Cô đi xung quanh nhà anh. Một căn nhà với tông màu chủ đạo là đen xám, rất giống phong cách của cả anh và cô. Gọn gàng và ngăn nắp đến bất ngờ chính là những gì một cô cảm nhận được từ ngôi nhà này. Nhưng không biết tại sao cô lại cảm thấy rất lạnh lẽo, cái giá buốt không phải của màu sắc mà xuất phát từ lòng người. Cô cảm thấy, chủ nhân của nó là một người rất lạnh lùng, lạnh lùng đến cô độc. Và rồi khi nhìn thấy bức tranh ấy. Bức tranh vẽ một người con gái đang đứng trước biển cả trong một buổi chiều tà thì cô không kiềm được cảm xúc nữa. Những giọt nước mắt lăn dài, lăn dài trên má. Cô nhìn bức tranh đấy, đứng nhìn nó với một sự xúc động dâng trào. Anh làm vậy có ý nghĩa gì? Giữa anh và cô, còn lại điều gì?

Cố nén nước mắt vào trong nhưng không hiểu sao nó cứ rơi mãi, rơi mãi. Thì ra, cô và anh gặp nhau đã từ rất lâu, rất lâu rồi, lâu đến mức chính cô cũng không biết. Cô lao đến chiếc điện thoại, ngón tay run run, không cầm chặt được nó. Chưa bao giờ cô cảm thấy một dây số lại khó khăn đến vậy. Và rồi điện thoại bắt máy nhưng lại là...

- Xin chào, Ngạn Thâm đang ở sở cảnh sát, có việc gì có thể nhắn lại với tôi.

- Cô là?

Tiếng nói nhẹ nhàng, từ tốn của cô gái vang lên

- Tôi là vị hôn thê của anh ấy.

Có cái gì đó vỡ. Không biết là điện thoại hay chính trái tim cô. Cảm giác xúc động tốt cùng rồi bỗng chốc lao nhanh xuống vực sâu muôn trượng. Cảm giác tưởng như có được để rồi lại hóa tan. Cảm giác ấy. Nó không đau mà là trống rỗng. Nó không hụt hẫng mà là nhói tim.

- Trình Ngạn Thâm, anh đúng là độc ác.

Cô cười, nụ cười chua chát và đắng ngắt. Thì ra, mọi thứ chỉ là hư ảo, chỉ là sự tưởng tượng của một mình cô. À không? Phải nói là sự tưởng tượng được anh sắp đặt. Trình Ngạn Thâm, anh thành công rồi. Thành công giết chết trái tim tôi một lần nữa.

Hai giờ sau, sở cảnh sát. Một cô gái với bộ đồ công sở đứng chuẩn, một gương mặt lạnh lùng và đáng điệu khoan thai bước vào. Chương Hiểu nhận được điện thoại của Cao Trình một giờ trước và đó cũng là lý do cô đến đây.

- Bắt được nghi phạm rồi sao? Cô nhìn Cao Trình.

- Sáng hôm qua, nhân viên công ty Photobáo cảnh sát là phát hiện mất một hình người bằng silicon. Nhân viên pháp chứng đã đến đó và lấy mẫu về làm xét nghiệm. Kết quả là về thành phần, độ nặng cũng như cấu trúc hoàn toàn tương đồng với phần silicon trong thi thể nạn nhân A.

- Đã bắt đầu hỏi cung chưa?

- Chuẩn bị bắt đầu. Em có muốn vào trong không
- Không. Em đứng ngoài quan sát là được rồi.

Cao Trình bước ra khỏi phòng, một bóng dáng cao lớn đến gần

- Em không có ý định chào buổi sáng tôi sao? Anh tiếng đến khá gần cô nhưng vẫn duy trì khoảng cách giao tiếp thông thường.
- Xin lỗi, đã thất lễ. Chào buổi sáng bác sĩ Trình.

Anh bật cười, nụ cười mang theo sự cưng chiều

-Tôi không biết là em cũng ngoan như vậy đấy. Sáng dậy đã uống mật ong tôi pha cho em chưa? Anh đưa tay vuốt tóc nhưng cô đã kịp thời né tránh. Ánh mắt anh thay đổi hẳn. Đầu tiên là sự ngạc nhiên, sau đó là khó hiểu

- Thứ nhất, bây giờ là thời gian làm việc, tôi nghĩ đứng trên cương vị của tôi và anh không nên có những hành động quá thân mật. Thứ hai, tôi nghĩ mối quan hệ của chúng ta cũng không thể có những hành động ấy nảy sinh. Thứ ba, bắt đầu hỏi cung rồi.

Anh nhìn rất sâu vào mắt cô, cái nhìn mang theo sự hoài nghi và suy xét.

- Điều thứ nhất, em nói đúng. Nhưng tôi nghĩ, với thân phận của mình, tôi hoàn toàn có quyền làm như thế.

Cô cười, bước qua anh, chăm chú nhìn về phía nghi phạm

- So với những việc đó, tôi có hứng thú với nghi phạm hơn.

Lâm nhảm: bắt đầu ngược rồi. Ngược, ngược nữa, ngược mãi,.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Mất cắp

Không khí trong phòng tra hỏi cũng căng thẳng không kém. Cao Trình cùng Diệp Lan bắt đầu hỏi người báo án. Đó là một người phụ nữ trẻ, 25 tuổi, khá xinh đẹp. Cô ấy ngồi trong phòng với vẻ lo âu hiện rõ. Hai tay không ngừng gõ xuống mặt bàn, chốc chốc lại nhìn về phía cửa ra vào.

- Xin chào, cô tên gì
- Tôi tên Trương Hàm
- Cô có thể tường thuật cụ thể lại vụ việc không
- Tôi là một nhân viên của công ty Photer, sáng hôm qua theo thường kỳ đi kiểm tra thì phát hiện thấy mất đi hai bộ hình người làm bằng silicon, nên tôi đã báo cảnh sát.
- Cô làm được bao nhiêu năm rồi?
- Được một năm rồi.
- Đã từng xảy ra vụ việc này lần nào chưa?
- Chưa bao giờ. Trong hồ sơ cũ cũng không thấy có ghi chép. Đây là những mặt hàng đặc biệt nên việc bảo quản và kiểm kê số lượng rất quan trọng. Không biết sao lại mất nữa?
- Vậy ai sẽ có chìa khóa phòng cất giữ?
- Bình thường là tôi. À, gần đây công ty có kết hợp với bệnh viện tiến hành làm một dự án nên hình như các giáo sư đó cũng có.
- Dự án sao?
- Đúng vậy, dự án đó là gì thì tôi không rõ nhưng hình như có tất cả mười người. Vì để tiện cho việc nghiên cứu nên một người trong ban dự án đã kiến nghị chủ động được giữ chìa khóa.

- Cô có thể cung cấp cho tôi danh sách mười người đó không?
- Được.
- Cảm ơn cô Trương. Bây giờ cô có thể về, nếu có gì chúng tôi rất hy vọng nhận được sự giúp đỡ của cô.
- Vâng. À, có thể tìm lại được hai hình người đó không?
- Cảnh sát chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Trương Hàm đi rồi, Cao Trình bước vào phòng nghe nhìn. Chương Hiểu và Trình Ngạn Thâm đứng đấy, ai cũng có suy nghĩ riêng.

- Hai người thấy sao?
- Trương Hàm không phải hung thủ. Chương Hiểu đi về phía cái bàn, kéo ghế ra và ngồi xuống. Sự tự tin hiện rõ trên gương mặt.
- Cô ấy quá non trẻ so với hung thủ IQ cao của chúng ta. Mặc dù cô ấy có những biểu hiện của trạng thái bồn chồn, lo âu, dấu hiệu của stress nhưng mà đó cũng là điều bình thường. Một nhân viên trẻ, lần đầu tiên gặp trường hợp mất cắp này lo lắng thậm chí là sợ hãi.
- Anh cũng nghĩ vậy. Cô ấy quá trẻ để có được những kỹ năng ngoại khoa xuất sắc.

Mọi người quay sang Trình Ngạn Thâm. Anh đang đứng chấp tay về phía trước và nhìn về căn phòng ấy.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Cô ấy không có khả năng là hung thủ. Thể trọng cô gái đó khoảng từ bốn mươi lăm đến năm mươi ký. Với trọng lượng như vậy, cô ấy hoàn toàn không có khả năng di chuyển thi thể nạn nhân đến nơi cất xác cũng như đến những hiện trường mà hung thủ bày sẵn. Chiều cao cô ấy khoảng 1 mét 50. Với chiều cao ấy, việc treo một nạn nhân có chiều cao khoảng 1 mét 60 như nạn nhân như Alen trần nhà là không thể dù đó là hình người silicon đi chăng nữa. Nhưng mà... so với cô gái đó, tôi hứng thú với mười chuyên gia đó hơn.

Hai giờ chiều, sở cảnh sát X.

- Đã có lý lịch mười nghi phạm. Tôi nghĩ khá thú vị đấy. Tất cả có mười người, bao gồm sáu bác sĩ, hai chính trị viên và hai chuyên gia kinh tế. Họ cùng hợp tác trong dự án mở rộng quy mô chương trình sử dụng các thiết bị tiên tiến trong dạy và học. Có ba mục tất cả bao gồm robot, máy móc và đương nhiên không thể thiếu người nộm bằng silicon có độ tương thích đến chín mươi chín phần trăm so với cơ thể người thật.
- Robot luôn sao?
- Những năm gần đây, việc dạy và học của các trường y khoa trong nước đang được cải thiện rất nhiều. Từ cơ sở vật chất đến các giảng viên, đều phải thông qua quá trình xét duyệt chặt chẽ. Robot ở đây không phải dạng mà mọi người thường biết. Đây là một dạng đặc biệt, thông thường thì do Châu Âu sản xuất và cấp giấy chứng nhận. Có thể hình dung, đó là một hình nộm bình thường có thể làm bằng silicon hoặc những vật liệu khác nhưng quan trọng là nó được lắp đặt và cài sẵn chương trình hoạt động. Ví dụ như robot cho môn sản. Nó sẽ được thiết kế sẵn chương trình bắt đầu từ giai đoạn đầu thai kỳ đến khi tám tuần và cả chuyển dạ. Từ sự phát triển của phôi thai trong tử cung của người mẹ đến giai đoạn vỡ nước ối, chuyển dạ, tất cả được lập trình sẵn giúp sinh viên hình dung dễ hơn về vấn đề được học trước khi đi lâm sàng. ###

Trình Ngạn Thâm giải thích, là một giáo sư về pháp y, anh nghĩ dự án này là hoàn toàn cần thiết. Chất lượng giảng dạy trong nước vẫn còn quá thấp so với quốc tế.

- Nhưng mà việc di chuyển các hình người này cũng rất phức tạp, cần rất nhiều thời gian. Vậy hung thủ làm cách nào để đưa những thứ ấy ra ngoài chứ?
- Anh đã xem qua đoạn ghi hình của phòng bảo quản rồi, không có gì đáng chú ý. Cửa phòng bảo quản cũng không có dấu hiệu bị cạy hay phá huỷ. Nếu không có đợt kiểm tra này thì chắc còn lâu chúng ta mới phát hiện được.
- Khoan đã. Sắc mặt Chương Hiểu tái xanh, sự khùng khiếp hiện trong đôi mắt cô.
- Trương Hàm... cô ấy nói mất tổng cộng hai bộ hình người nhưng chúng ta chỉ tìm thấy một cái.

Vậy cái còn lại ở đâu?

Cái dạng robot này đã có ở rồi

Nào. Cùng chào đón hung thủ nào. ####

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lai lịch

Có những bức màn, một khi đã vén lên thì mọi tai ương sẽ lũ lượt ập đến. Chúng ta sẽ ra sao? Mọi việc rồi sẽ đi về đâu? Ai sẽ là nạn nhân tiếp theo của trò chơi này? Hãy để thời gian trả lời.

#####

Câu hỏi của Chương Hiểu làm mọi người hoảng sợ. Một nỗi sợ hãi đột ngột xổng vào và ngự trị mọi suy nghĩ. Vậy còn một cái nữa đang ở đâu? Và hắn sẽ làm gì với cái thứ đó? Sự khủng hoảng trong suy nghĩ, trạng thái lo sợ về mặt tâm hồn. Tất cả đang bủa vây, chiếm lĩnh tâm hồn họ. Nên tiếp tục hay là từ bỏ. Tiếp tục đồng nghĩa chấp nhận với mọi thứ ở phía trước, dù biết là sợ hãi, là kinh khủng và không một ai muốn điều đó xảy ra. Còn từ bỏ, có phải chẳng chính là đang tiếp tay cho trò chơi nghịch lý mà hung thủ đã vạch sẵn. Làm sao đây?

Bộp. Tiếng đập bàn vang dội làm mọi người giật mình.

- Mọi người đang làm gì vậy hả? Nếu ai cảm thấy sợ hãi thì bây giờ rút cho tôi.

Cao Trình quát lớn. Chương Hiểu biết, anh đang hoảng sợ, sợ hung thủ, sợ tương lai và anh càng sợ mình sẽ đầu hàng.

- Hung thủ đang ngày càng có những suy nghĩ lệch lạc và hành vi phản xã hội rõ rệt. Nếu bây giờ, mọi người đầu hàng chính là nói cho hắn biết những điều đó là đúng. Chính vì thế, không ai được giao động, không ai được sợ hãi. Mọi người nghe rõ không?

Tiếng nói của Chương Hiểu có ý nghĩa vô cùng lớn đối với tình hình hiện tại. Nó như một lời động viên, một lời nhắc nhở và càng là mệnh lệnh quan trọng nhất.

- Tiếp tục đi. Trình Ngạn Thâm nhìn Cao Trình. Bây giờ, đã đến lúc gấp gờ tên sát nhân thật sự.

- Chúng ta tiếp. Bây giờ, tôi sẽ nói về mười người họ.

+Đầu tiên là Chung Thiệu, Nam. Bác sĩ ngoại khoa. Gia đình có vợ và hai con. Tiếp theo là Trịnh Tường, nam, bác sĩ chuyên khoa nội. Cao Dung, nữ, bác sĩ chuyên khoa ngoại. Họ là hai vợ chồng, đến bây giờ vẫn chưa có con. Ngoài ra còn có hai bác sĩ chuyên khoa nội nữa là Cao Phong và Hà Bác. Họ đều chưa có gia đình. Tất cả họ đều từ bốn mươi đến bốn mươi lăm tuổi.

- Chưa đủ?

- Người cuối cùng là lợi hại nhất. Chuyên viên pháp y Phương Lâm Lâm. Dù mới có hai mươi lăm tuổi đã lấy bằng nội trú ở Mỹ, vừa về nước làm việc chưa đến nửa năm đã thăng chức giảng viên. Có thể nói là nhân tài của đất nước.

- Lợi hại thật. Nhưng cũng rất đáng ngờ.

- Nhưng nghi phạm là nam mà. Cao Trình hỏi

- Thì, cuộc sống luôn có những bất ngờ. Cao Trình, không có gì tuyệt đối đâu. Đặc biệt là lòng người.

Trình Ngạn Thâm quay sang nhìn cô, nhìn chăm chăm. Anh có cảm giác, câu nói đó có dụng ý, không chỉ đơn giản như vậy.

- Còn những người khác?

- Còn bốn người nữa. Lần lượt là Ngạn Bân và Dương Nguyên. Hai người họ là chuyên gia kinh tế, cũng là nhà đầu tư. Chính Ngạn Bân đã yêu cầu việc cung cấp chìa khóa nhà kho cho các thành viên khác. Hai người còn lại là Tường Thạch và Cao Kỳ. Họ là ủy viên của trường đại học đồng thời cũng là đại biểu hội đồng. Danh tiếng hai người này rất cao, những năm gần đây còn tham gia tranh cử thị trưởng thành phố.

- Đúng là nơi hội đủ những người uy quyền của xã hội. Nhưng đáng tiếc thay, một trong số họ lại mục nát tâm hồn, lệch lạc về suy nghĩ. Diệp Như lên tiếng. Cô cảm thấy phần nào bất công. Nếu nhưng mà...

- Đáng tiếc, đây là quy luật. Đã đứng trên đỉnh cao của cuộc sống thì càng tham vọng và sợ hãi. Sợ mất đi tất cả, tham vọng chiếm đoạt mọi thứ, biến tất cả theo ý mình. Ai cũng tham vọng, ai cũng sợ hãi chỉ là người đó có biểu lộ ra không mà thôi. Tôi nghĩ đã đến lúc gấp hung thủ rồi- Trình Ngạn Thâm nhìn về khung cửa sổ và nói,.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Năm năm đã qua

Bắc Kinh đã chính thức bước vào mùa đông. Từ cửa sổ sở cảnh sát, Chương Hiểu phóng tầm mắt nhìn vào khoảng trời cao, rộng phía trước. Trong không gian của một buổi chiều tà, những bông tuyết đầu tiên đã rơi, nhẹ nhàng và từ tốn. Chương Hiểu nhìn rất lâu, rất lâu, đã bao lâu rồi cô chưa nhìn thấy tuyết rơi ở Bắc Kinh, đã bao nhiêu năm cô chưa cảm nhận được cái rét cắt da của trời phương Bắc. Có lẽ, là lâu lắm rồi.

- Đã lâu rồi.

Tiếng nói vọng lại làm Chương Hiểu giật mình, là Cao Trình. Sau nhiều ngày bận rộn, gương mặt anh có phần tiều tụy, râu đã bắt đầu xuất hiện, nét mặt hiện rõ sự mệt mỏi, đôi mày thì cau lại nhìn rất khác, rất khác hình ảnh chàng trai cao lớn với nụ cười trên môi đưa đón cô đi học mỗi ngày.

- Ừ. Lâu rồi... Cô dừng lại, nhìn về phía hàng băng băng dẫn đến bên ngoài ô kính và nói:

- Lâu rồi em không cùng anh ngắm tuyết rơi như thế này. Không biết mùa đông ở Bắc Kinh bây giờ có còn đẹp và tẻ tẻ như nhiều năm trước không? Em nhớ, nhiều lúc ở Mỹ, đứng giữa phố phường xa lạ thêm lắm cái cảm giác này. Cảm giác đứng trên mảnh đất quê hương, cảm nhận từng cơn gió mùa đông rét buốt thấm vào da thịt, cảm giác ai đó ở bên cùng nhìn ngắm tuyết rơi.

- Vậy có gặp được không?

- Có. Em nhớ rất rõ chàng trai đó. Em và cậu ta gặp nhau trong quán cà phê, hai người xa lạ, giữa mùa đông của một xứ sở xa lạ, hai tách capuchino nóng. Đó là đêm Giáng sinh đầu tiên em ở Mỹ. Những năm sau, em lại đến đó nhưng chàng trai ấy thì chưa từng xuất hiện, như một cơn gió vô tình, lặng lẽ thổi đến rồi cũng lặng lẽ bay đi.

- Em còn nhớ cậu ta không?

- Em chỉ nhớ cảm giác yên bình ấy. Cảm giác ấm áp nơi xứ người.

- Đã khổ cực như thế, tại sao lại không về, tại sao lại không nói cho anh biết? Cao Trình xoay người Chương Hiểu lại, nhìn rất sâu vào mắt cô, cái nhìn chất chứa vô vàn tình cảm.

Chương Hiểu không trả lời, cô chỉ cười. Nụ cười mang một chút cô đơn, một chút hui quạnh và một chút lạc lõng.

- Em không như vậy lâu đâu, chỉ là đôi khi, đôi khi mà thôi. Có lúc em cũng muốn gọi cho anh nhưng Cao Trình à, gọi thì sao?

Câu hỏi của Chương Hiểu như một con dao cứa vào tim Cao Trình. Giọng cô bất lực, đôi mắt cô hui quạnh và đôi vai thì rung rẩy trong bàn tay anh. Cao Trình nhìn cô, nhìn mãi, tưởng như chết lặng.

- Anh... anh sẽ đến.

Nước mắt Chương Hiểu rơi, những giọt nước mắt của sự ấm áp, của tình thương mà hơn hết là xúc động. Không ai hiểu cảm giác của cô năm năm vừa rồi, cô độc, lầm lũi, sống như những bóng ma. Hằng ngày thức dậy, chạy đến trường, vùi mình vào đồng sách vở chất cao như núi. Đêm về lang thang trên những nẻo đường xa lạ, đông người qua lại, nhưng lại cảm thấy cô đơn lạ thường. Cảm giác ấy, nó duy trì suốt năm năm. Đôi người có bao nhiêu lần năm năm như vậy.

- Cảm ơn anh, Cao Trình. Em chỉ cần như vậy là đủ rồi. Rất đủ rồi.

- Ngốc quá. Anh ôm chặt cô vào lòng, bất chấp không gian, bất chấp thời gian, bất chấp cả những ánh nhìn nghi hoặc ngoài kia. Không ai biết được con đường phía trước sẽ có bao nhiêu chông gai đang đợi họ vậy tại sao bây giờ không sống hết với chính mình, sống thật với những gì mình nghĩ, mình tin. Con người sống mang cho mình vô vàn những chiếc mặt nạ, để rồi vô cảm, hóa đá, hóa dại với thời gian. Cuộc sống bắt chúng ta chấp nhận những khắc nghiệt hay tự con người lấy cuộc sống làm cái cớ cho những sự thay đổi của mình?

- Chương Hiểu à, quanh em, còn có rất nhiều người, sau này, đừng cố chịu một mình như thế nữa.

- Biết rồi. Biết rồi. Anh còn dài dòng hơn Diệp phu nhân đấy.

- Lại nữa rồi. Đừng có mà đánh trống lảng, không phải biết là được đâu.

Hai người cùng cười xòa, nụ cười của sự thân mật và ấm áp. Nhưng không ai biết, ở một góc khác, gần thôi, cũng có một trái tim đang rỉ máu trước những lời nói ấy. Trình Ngạn Thâm siết chặt hai tay đang buông lỏng, đôi môi mím chặt lại và ngay cạnh đó, một cốc socola nóng đã vỡ tan tành.

làm nhảm: Em nghĩ ai là hung thủ? Tôi tin rằng anh cũng có câu trả lời rồi mà Trình Ngạn Thâm? Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Là ai?

Hôm nay, Cao Trình cùng tổ chuyên án đến gặp và nói chuyện với mười nghi phạm. Trong không gian sang trọng của tòa nhà chính phủ, dưới ánh sáng rực rỡ của những ngọn đèn, Cao Trình được gặp mười nhân vật- họ đều có những vị trí cũng như tiếng nói riêng trong xã hội. Và cũng chính vì thế, cấp trên đã đưa ra lệnh cấm và bảo mật cuộc trò chuyện này. Nhưng vì tính chất quan trọng của sự việc, Cao Trình gọi cả Chương Hiểu và Trình Ngạn Thâm.

- Chào mọi người. Tôi là Cao Trình, còn đây là đồng nghiệp của tôi Chương Hiểu và Trình Ngạn Thâm.

- Xin chào, tôi là Tưởng Thạch, là lãnh đạo ở đây.

Tưởng Thạch là một người đàn ông cao lớn, đứng tuổi, trên gương mặt đã hằn rõ dấu vết của thời gian. Nhưng có một điều không thể phủ nhận chính là phong thái trầm tuệ, uy nghiêm toát ra từ lời nói đến từng cử chỉ. Có những thứ, thời gian có thể tôi luyện nhưng khí chất thì không. Có những người vốn sinh ra là để làm lãnh đạo và Tưởng Thạch là một người như vậy.

- Buổi nói chuyện hôm nay sẽ được bảo mật về nội dung, xin mọi người yên tâm và hợp tác với cảnh sát.

- Đương nhiên. Nhưng mà... tôi không hiểu bác sĩ Trình và bác sĩ Chương trở thành đồng nghiệp của cảnh sát Cao đây từ bao giờ?

Người hỏi là pháp y Dương Lâm Lâm. Đứng là rất trẻ. Một cô gái thông minh và sắc sảo. Ấn tượng sâu đậm nhất của cô gái đó đối với người đối diện chính là sự tự tin. Có thể, chính những thành công đạt được khi tuổi đời còn quá sớm đã tạo nên tính cách kiêu kỳ, ngạo mạn đó. Tự tin là một việc tốt nhưng nếu quá tin tưởng vào bản thân mà xem thường mọi việc, lâu ngày sẽ hình thành tính cách cuồng dại và rồi sẽ dẫn đến những biến chuyển, méo mó về mặt tâm lý. Và hung thủ cũng là một dạng người như vậy.

- Rất vui được gặp bác sĩ Dương. Nghe danh đã lâu.

Trình Ngạn Thâm giờ tay ra bắt cùng Dương Lâm Lâm. Không lạ khi cô ấy biết anh và Chương Hiểu, người làm cùng một nghề, không sớm thì muộn cũng nghe danh mà thôi.

- Rất hân hạnh gặp bác sĩ Trình. Anh là thần tượng của tôi.

Cô gái nở nụ cười chuyên nghiệp, đúng tiêu chuẩn nhưng không biết sao Trình Ngạn Thâm lại cảm thấy vô cùng giả tạo. Anh vẫn thích nụ cười hồn nhiên của Chương Hiểu hơn.

- Tôi nghĩ mọi người đến đây đều đã đọc tư liệu về chúng tôi nên không cần dài dòng, có thắc mắc gì xin cứ hỏi.

- Gần đây xảy ra một vụ mất hình người bằng silicon, chúng tôi chỉ theo việc mà điều tra thôi.

- Đúng là chúng tôi có giữ chìa khóa nhưng không có nghĩa là chúng tôi đã lấy.

Tiếng nói trầm trầm vang lên từ phía bên kia chiếc bàn. Ngạn Bàn- một chuyên gia kinh tế thể hiện rõ sự quyết đoán của mình. Đối với những người làm kinh tế, thời gian chính là vàng, quả không sai.

- Mong mọi người đừng hiểu lầm, tôi chỉ hỏi theo trình tự.

- Trong suốt một tháng qua, chúng tôi luôn ở cùng nhau và cũng chưa ai bước vào nhà cất giữ.

- Ở cùng nhau sao?

- À, vì kế hoạch này rất lớn, trung ương vẫn trong công cuộc phê duyệt nên mọi người cần bảo mật tuyệt đối. - Dương Nguyên.

- Nếu có việc phải ra ngoài thì sao?

- Cũng không được. Đây là lệnh. Nếu có công việc gì thì phải thông qua hội đồng nhưng đến bây giờ vẫn chưa có trường hợp như vậy.

Chương Hiểu cau mày. Vậy nghĩa là họ không phải là hung thủ ư? Bởi lẽ, dù hung thủ đã giết người trước đó nhưng bố trí hiện trường, rồi cái chết nhảy lầu của nạn nhân D thì giải thích sao? Tất cả đều cần thời gian bố trí và sắp xếp chu đáo, tỉ mỉ. Nhưng mà, linh cảm cho cô biết họ đã đúng, chắc chắn là một trong mười người này. Vậy là ai? Trong mười người, có người có phong thái lãnh đạo bẩm sinh như Tưởng Thạch, hay cô gái tự tin đến mức kiêu ngạo Dương Lâm Lâm, còn Ngạn Bàn với sự ngắn gọn trong lời nói và cách làm việc. Vợ chồng Trình Tưởng, Cao Dung lại lấy sự im lặng thể hiện tất cả, Cao Phong và Ngạn Bác thì lại tỏ vẻ khá bức bối, liên tục nhìn đồng hồ, hai tay cũng không ngừng gõ xuống mặt bàn. Có thể nói, người có sự điềm tĩnh nhất trong số họ chỉ có Chung Thiệu- bác sĩ khoa ngoại, Dương Nguyên- chuyên gia kinh tế và chính trị gia Cao Kỳ. Họ ngồi đó, chăm chú lắng nghe, không trả lời cũng không phản kháng. Mười người, mỗi người đều có những dáng vẻ khác nhau, trong đầu đều theo đuổi những suy nghĩ riêng. Vậy là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Trần nhà

- Khoan đã, mọi người có cảm thấy có mùi gì không?

Dương Lâm Lâm nhảy bén phát hiện. Mùi hương tuy rất nhạt nhưng với một người hằng ngày đối mặt với tử thi như cô thì mọi thứ trở nên rất rõ ràng. Cô quay sang Trình Ngạn Thâm, từ đầu đến giờ, anh vẫn ngồi trầm ngâm, không phản ứng gì nhiều, hình như đang nghiên cứu gì đó. Dương Lâm Lâm tin chắc rằng, một người uyên bác như Trình Ngạn Thâm thì không thể nào không phát hiện ra. E rằng, anh đã biết từ sớm.

- Đây là hỗn hợp formalin và phenol theo tỉ lệ sáu: bốn. Nói đơn giản hơn chính là dung dịch ướp xác.

- Sao cơ?

Là tiếng nói của Tường Thạch. Tuy đã không ít lần đến tham quan nhà xác của các trường đại học nhưng dù sao cũng là một người ngoài ngành, ông không tài nào chấp nhận được ngay tại đây lại có thứ mùi kinh dị đó.

- Không thể nào? Ở đây sao lại có mùi đó được?

Không chỉ một mình Tường Thạch, mà tất cả mọi người còn lại đều hoang mang. Càng là bác sĩ thì họ càng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề. Thứ mùi đó tượng trưng cho điều gì, e là ai cũng biết chỉ là họ đang cố gắng chối bỏ mọi suy nghĩ của mình mà thôi.

Riêng Trình Ngạn Thâm vẫn bình tĩnh, anh nhìn chăm chăm lên mái nhà, rất lâu, rất lâu

- Và thứ mùi đó tỏa ra từ trên la phong.

Cao Trình lập tức đứng dậy, rút súng ra và quát lớn:

- Tất cả ngồi im, giờ hai tay lên đầu.

Sự bàng hoàng hiện ra trong mắt mọi người. Điều gì đang xảy ra? Cuối cùng, trên trần nhà là thứ gì? Và điều gì đang xảy ra ở đây?

- Cậu nói gì vậy. Đừng quên, ở đây do tôi làm chủ.

Tường Thạch cũng không giữ nổi bình tĩnh. Ông bật dậy khỏi chiếc ghế, đập hai tay lên bàn, đôi mày cau chặt, hai môi hơi mím lại, tỏ vẻ tức giận cực độ.

- Xin lỗi, bây giờ tôi nghi ngờ nơi đây xảy ra một vụ án mạng và một trong các người là hung thủ nên tất cả đều phải nghe theo tôi. Cho đến khi chi viện đến, mọi người, không ai được rời khỏi căn phòng này.

Ai cũng quay lại nhìn nhau, rồi nhìn Tường Thạch. Từ hành động của họ có thể thấy vai trò của người lãnh đạo này vô cùng lớn. Tâm lý học đã nghiên cứu rằng những người càng thành công thì càng có tính tự lập và tự quyết xuất sắc hơn người khác. Nhưng ngay giờ đây, từ họ, Chương Hiểu cảm thấy một sự ỷ lại thậm chí là dựa dẫm. Đó là điều vốn không nên có. Tại sao lại như vậy? Cô cau mày.

Mọi sự nghi hoặc, mọi nghi vấn, hoài nghi...tất cả bao trùm lấy tâm trí mỗi người. Ai cũng nặng nề, bầu không khí căng thẳng kéo dài trong suốt một tiếng đồng hồ cho đến khi đội chi viện đến.

Cao Trình cùng Trình Ngạn Thâm và Chương Hiểu kết hợp với đội phi hổ bắt đầu leo lên nóc nhà. Trước khi lên, Trình Ngạn Thâm xiết chặt tay Chương Hiểu

- Đi phía sau tôi đi.

-Tôi không sợ. Những điều kinh khủng hơn tôi đã thấy qua rồi.

- Em biết trên đó là gì sao?

- Không biết, nhưng mà...

Trình Ngạn Thâm không kiên nhẫn, ngắt lời:

- Nếu đã không biết thì làm sao em chắc nó không kinh khủng. Tôi nghĩ so với tôi em hiểu suy nghĩ của hung thủ hơn chứ. Thủ đoạn giết người ngày càng tàn bạo, cái chết của những nạn nhân ngày càng đau đớn vậy phía trước là gì, tôi tin em chắc cũng đã biết.

Lần này, Chương Hiểu không cãi lại nữa. Cô biết, mọi thứ anh nói đều đúng. Phía trước chắc chắn không đơn giản chỉ là một thi thể bình thường. Cô nhớ đến ngôi nhà của những linh hồn, nhớ đến cảm giác tận mắt nhìn thấy thi thể nạn nhân nháy mắt, rồi cái chết bí ẩn của cảnh sát trẻ trong nhà kho

cũ... Từng hình ảnh, từng cảm xúc hiện về trong tâm trí. Cô biết mình không nên sợ hãi, càng là một bác sĩ tâm lý thì tinh thần càng phải cứng như thép, rắn như sắt nhưng cô càng biết mình đang sợ hãi. Có những nỗi sợ không gọi tên đang xâm lấn tâm hồn cô. Từng chút, từng chút...

- Đội trưởng Cao, phát hiện ra rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Điều kinh dị

Giọng nói vang lên cắt ngang suy nghĩ của Chương Hiểu. Cô hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt lại, chuẩn bị leo lên đó.

- Báo cáo, đã phát hiện một thi thể trên trần nhà, được đặt gần hệ thống thông gió ngoài của máy lạnh.

- Diện tích trên đó rộng không?

- Không rộng, khá hẹp, hơn nữa còn có mùi formon rất nặng nên để đảm bảo an toàn, chỉ nên có hai người lên đây thôi. - Trương Kha- đội trưởng đội phi hồ lên tiếng.

- Được rồi, bây giờ tôi sẽ lên trên đó.

Cao Trình chuẩn bị mang thiết bị bảo hộ vào để bảo đảm cho mũi và mắt không hít phải những khí độc trên đó. Bỗng, có một đôi tay giữ chặt chiếc mũ bảo hộ:

- Không, đừng lên. Không ai ở đây có thể phân tích trạng thái tâm lý hung thủ tốt hơn em. Hiện trường vụ án, cách sắp xếp ann5 nhân hay môi trường xung quanh thi thể... Tất cả đều phản ánh một cách khách quan nhất ham muốn cũng như tâm lý của hung thủ lúc giết người. Còn việc khám nghiệm tử thi có thể đợi đến lúc cái xác đem xuống dưới nhưng quan sát và chụp lại hiện trường thì chỉ có em. Chính vì thế, em phải lên đó.

- Không thể từng người lên sao? - Trương Kha quay lại hỏi. Mỗi người lên làm từng nhiệm vụ một không phải vẹn cả đôi đường sao?

- Tuyệt đối không được.

Trình Ngạn Thẩm cương quyết, có những vấn đề không thể giải quyết theo một trình tự thông thường được.

- Đầu tiên, theo kết quả quan sát của đội phi hồ thi thi thể nằm gần hệ thống thông gió ngoài của máy lạnh. Chính vì thế, bây giờ chúng ta đang tắt đi tất cả hệ thống làm lạnh của tòa nhà này nhưng mọi người đừng quên, đây là tòa nhà chính phủ. Và bây giờ, ở trên tầng hai mươi đang tiến hành hội nghị cấp cao khu vực nên việc này phải giải quyết càng nhanh càng tốt. Hơn nữa, trần nhà có diện tích khá hẹp, lại là nơi khá ẩm ướt nên muốn bố trí thi thi thể trên đó đòi hỏi phải tốn nhiều công sức, điều đó cũng đồng nghĩa rằng, rất có thể hung thủ sẽ để lại khá nhiều manh mối trên đó. Càng nhiều người lên chỉ càng mất thời gian và cũng vô tình xóa đi mọi manh mối.

Tiếng nói trầm ấm, từ tốn vang lên làm mọi người đều rất khâm phục. Nếu theo trình tự thông thường, có lẽ họ đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội rồi. Trong thời gian ngắn như thế lại có thể suy nghĩ chu toàn như vậy, e là có được mấy người.

- Đúng là không hổ danh bác sĩ Trình. Hôm nay được gặp quả là hân hạnh.

Trương Kha tỏ vẻ thán phục tột bậc. Dù là đội trưởng đội phi hồ nhưng anh tự biết mình còn thua kém nhiều.

- Vậy bây giờ, ai sẽ đi.

- Chương Hiểu, em làm được không? - Trình Ngạn Thẩm quay sang nhìn cô. Trong tình thế này, Chương Hiểu là người thích hợp nhất. Và hơn hết, anh tin cô làm được.

Chương Hiểu nhìn anh, nở nụ cười. Cô rất thích cảm giác này- cảm giác được anh tin tưởng. Thì ra, mọi nỗ lực đều xứng đáng.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ về mặt bảo hộ, Chương Hiểu bắt đầu leo lên trần nhà. Trong không gian nhỏ, hẹp, u tối với mùi formalin nồng nặc xông vào mũi, dù có đeo đầy đủ thiết bị bảo hộ nhưng sự khó chịu thì không sao tránh khỏi. Chương Hiểu bò lặn theo lối dẫn và rồi, cô đã nhìn thấy cái xác.

Nếu có thể dùng một từ để diễn tả của Chương Hiểu lúc này thì chỉ có hai từ kinh hoàng. Thật khủng khiếp, cô như không tin vào mắt mình, đây là thứ gì? Sao hung thủ có thể nghĩ ra thứ kinh dị như thế này.

Một không gian u tối, một mùi nồng nặc đến ngọt thờ, xung quanh vang lên tiếng rè rè của động cơ chưa nguội và một thi thể trần như nhộng, trên người được tách ra thành từng lớp. Hung thủ đã tiến hành phẫu tích thi thể nạn nhân, hân tách cơ thể nạn nhân thành từng lớp da, lớp mỡ, lớp cơ. Phần bụng thì được mổ ra, tách lớp và moi nội tạng. Nhìn từ ngoài vào, có thể nhìn thấy từng phần riêng lẻ, từng mạch máu, từng cơ quan, tim, mật, gan, và hàng đồng

thứ khác... Tất cả được ghép nối với nhau thông qua một lớp da rất nhỏ khoảng năm cm ở phần dưới mỗi phần. Nhưng điều kinh khủng hơn là hán đã tách đầu nạn nhân ra khỏi cổ, bỏ dọc và đặt ở đó. Dù trời rất tối, Chương Hiểu vẫn thấy rõ từng phần của não, vỏ não, bán cầu não, dịch não tủy, máu... Tất cả hiện ra rõ ràng và kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Manh mối

Nạn nhân được hung thủ cẩn thận đặt trên một tấm gỗ mỏng, xung quanh hình như có thứ gì đó. Chương Hiểu dùng đèn soi vào và ngạc nhiên khi nhìn thấy rất nhiều hoa hồng màu trắng. Những cánh hoa trắng muốt, thanh tao và giản dị. Nó lặng lẽ nằm đó, chứng kiến sự ra đi của nạn nhân. Cô tháo mặt nạ dưỡng khí ra và đưa lên mũi và càng kinh ngạc khi nó lại không có nhiều mùi formadehit như cô nghĩ mà ngào ngạt một mùi hương rất thơm và độc đáo. Là gì nhỉ? Cô tự hỏi.

Không do dự quá lâu, cô bỏ nó vào ngay túi vật chứng và bắt đầu dùng đèn quang sát những phía khác. Có thể nói, hiện trường được xử lý khá sạch sẽ, hung thủ đã cẩn thận lau sạch cả dấu vân tay của mình lẫn của tất cả mọi người. Tại sao lại nói vậy? Đơn giản thôi, vì đây là trần nhà, lại gần chỗ thông gió ngoài của máy lạnh, nên hằng năm chắc chắn sẽ có người đến kiểm tra và bảo dưỡng theo định kỳ. Và đương nhiên, xung quanh sẽ rất dơ và có nhiều dấu vân tay lộn xộn chồng lên nhau. Nhưng theo sự quan sát thông qua thiết bị chuyên biệt của phòng pháp chứng đưa cho cô thì hoàn toàn sạch sẽ. Chứng tỏ, hung thủ đã xử lý hiện trường trước khi rời khỏi.

- Chương Hiểu đã xong chưa? Tiếng nói của Cao Trình vọng lại trên thiết bị tai nghe làm cắt ngang dòng suy nghĩ và bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô. Nó vụt qua rất nhanh, tưởng như không có nhưng nó lại làm Chương Hiểu bừng tỉnh. Dù hung thủ có tính thông đến đâu thì lưới trời tuy thưa mà khó thoát, cô tin rằng, dù có nằm mơ, hung thủ cũng không ngờ hiện trường lại được xử lý sạch sẽ nhưng còn một nơi diện tích tiếp xúc vừa lớn lại rất dễ bỏ qua.

Sau khi tất cả hoàn tất, Chương Hiểu bò xuống, trở lại căn phòng. Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại Cao Trình, Trình Ngạn Thâm cùng tổ chuyên án.

- Những người khác đâu?

- Họ được đưa qua phòng kế bên để lấy lời khai rồi. Diệp Như đang ở bên đó. Kết quả sao rồi?

Chương Hiểu cười, nụ cười đầu tiên trong ngày.

- Với những thứ này, em tin chúng ta sẽ nhanh chóng được biết được hung thủ thật sự. Nhanh thôi.

- Tại sao? Cao Trình hỏi ngay lập tức. Trên đó có thứ gì mà Chương Hiểu tự tin như vậy?

- Cần thêm thời gian để chứng minh những gì em nghĩ. Bây giờ, phiền anh đem thứ này về phòng pháp chứng.

- Ừ.

- Báo cáo, cái xác đã được đưa xuống. Nếu không có gì, chúng tôi về trước.

- Cảm ơn mọi người.

Trình Ngạn Thâm đeo bao tay, bước đến gần cái xác. Nói thật, anh cũng cảm thấy rất bất ngờ với thi thể đã được phẫu tích này. Từng lớp được xử lý rất hoàn chỉnh, các phần tách nhau rõ ràng, màu sắc của da, mỡ, cơ và dây thần kinh cũng rất đạt chuẩn. Có thể nói, hung thủ thật sự là một người có tay nghề rất cao và độ nhạy bén, linh hoạt hơn người. Nếu không, e là cũng chẳng làm được như thế.

- Chương Hiểu, em bắt đầu ghi lại giúp tôi. Nạn nhân là nam, dựa theo trình trạng và màu sắc của da kết hợp với thi thể đã trải qua phẫu tích, suy đoán, nạn nhân đã chết từ ba đến bốn năm. Nguyên nhân chết là do động mạch cảnh ở cổ bị ép chặt, gây ra hiện tượng thiếu máu lên não, làm tăng áp suất não và chết. Nạn nhân chết trong khoảng từ năm đến sáu phút.

- Tại sao là ép chặt mà không phải đứt? Ép chặt cũng chết sao?

- Động mạch cảnh ở cổ là một trong những động mạch quan trọng nhất của cơ thể. Nó làm chức năng vận chuyển máu lên não và trong quá trình đó, nó mang cả oxy lên não. Chính vì thế, khi động mạch cảnh bị tắt hay đứt trong một thời gian dài thì sẽ dẫn đến tử vong. Nếu bị đứt cả hai động mạch cảnh thì khoảng hai đến ba phút nạn nhân sẽ tử vong. Còn nếu dùng tay ép chặt cả hai trong ba phút, nạn nhân sẽ bất tỉnh, sáu đến bảy phút thì chết.

- Kinh khủng quá.

- Tôi nghĩ, hung thủ là người rất giỏi về y học và ngoại khoa nên việc này đối với hán chỉ là cón con thôi. - Cao Trình nói

- Không. Nạn nhân không phải do hung thủ giết.

Cà Chương Hiểu và Trình Ngạn Thâm cùng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thần giao cách cảm

- Nạn nhân không phải do hung thủ giết? Cao Trình vô cùng bất ngờ. Không phải hấn thì là ai? Đôi mày cau chặt, ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm Trình Ngạn Thâm và Chương Hiểu.

- Hung thủ là một người tự cuồng, hấn luôn nghĩ mình là thượng đế, là người giỏi nhất. Chính vì thế, hấn sẽ không ngần ngại thể hiện tài năng của mình với chúng ta. Những kỹ thuật khó như cắt đầu, nối ghép vào silicon, đâm thẳng vào động mạch chủ hay phẫu tích xác... Tất cả đều chỉ nhằm phô bày khả năng và thỏa mãn lòng tự kiêu của hấn.

- Nhưng như vậy thì làm sao?

- Bác sĩ Trình đây đã có nói, thi thể chết từ ba đến bốn năm trước, nếu do hung thủ giết thì chắc chắn thi thể này đã được tìm thấy từ sớm. Còn nếu, giả thuyết rằng thi thể mới chết gần đây thì lại đi ngược lại suy đoán về thời gian tử vong.

- Nhưng mà bác sĩ Trình cũng có nói muốn phẫu tích một cái xác hoàn chỉnh thì cần phải mất từ ba đến bốn năm, nếu hấn giết nạn nhân rồi đợi đến sau khi phẫu tích xong mới bố trí như thế này thì sao?

- Không thể. Thứ nhất, hung thủ là một người có chứng tự cuồng cực lớn, cái hấn ham muốn chính là mọi người nhìn thấy thành quả tài năng của mình, nếu không phẫu tích, hấn cũng có thể làm nhiều cách khác để gây ấn tượng với chúng ta đồng thể thể hiện chính mình như chặt xác, ráp nối thi thể... Thứ hai, mọi người đã quên đi cách hung thủ giết từng nạn nhân rồi sao. Từ nhẹ nhàng, thanh thản đến nặng nề, từ đơn giản chỉ đau đớn về mặt thể xác rồi đến sự tra tấn và hành hạ về mặt tâm hồn. Nhưng cái chết này lại khá nhẹ nhàng và thanh thản. Không phải rất vô lý sao?

- Nhưng nếu vậy, cái xác này lấy ở đâu ra?

- Họ đang hợp tác với ai? Đến lượt Trình Ngạn Thâm lên tiếng, anh không thích nói ra quá nhiều suy nghĩ của mình cho mọi người biết và anh lại càng tin Chương Hiểu làm việc đó tốt hơn anh.

- Trường đại học.... Tôi biết rồi, trường đại học thường có rất nhiều xác hiến tặng, tất cả đều dành cho công tác dạy và học cho nên....

- Cho nên cái xác này lấy từ đây. Cao Trình, anh điều tra xem thân phận nạn nhân là ai? Bị mất cấp khi nào? Ở đâu?

- Anh biết rồi. Anh đi gọi điện.

Cao Trình đi rồi, Trình Ngạn Thâm tiến lại gần Chương Hiểu, anh đặt tay lên vai cô

- Em tìm thấy thứ gì trên đó?

- Không có gì cả. Chỉ là tìm thấy chứng cứ để chứng minh hung thủ là ai mà thôi?

- Nghĩa là em đã biết hấn là ai?

- Trình Ngạn Thâm, anh đừng chơi cái trò vô vị này nữa. Không phải anh cũng nghi ngờ hấn sao? Tại sao phải hỏi tôi?

- Vậy làm sao em biết tôi nghi ngờ hấn? Anh bước lại, áp sát vào người Chương Hiểu, hai tay dồn cô vào góc tường, dùng lòng ngực to lớn vây hãm cô trong không gian của anh.

- Đây, anh làm gì vậy...?

- Em không thấy sao? Anh cười, Chương Hiểu cười cô ghét nhất nụ cười kiểu đó của anh.

- Chương Hiểu, sao em không tập trung vậy? Tôi hỏi em tại sao mà? Như vậy là không tốt chút nào. Năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, đúng là không thay đổi. Thói quen xấu, sau này phải sửa.

Giọng điệu đầy bá đạo, chẳng khác nào cô là con gái anh. Ánh mắt thì nhìn cô đầy triu mến nhưng cũng phần nào khá nghiêm khắc.

- Tôi làm sao chứ? Anh đi ra. Nhanh lên.

Cô cố đẩy anh ra nhưng người anh cứng như sắt, càng đẩy lại càng đau tay cô thêm.

- Nói trước đã.

- Bởi vì tôi nghĩ anh nghĩ thế. Vậy được chưa?

Cô như hét lên. Thật bức mả.

- Trình Ngạn Thâm, anh đúng là khắc tinh của tôi. Cốcáu gắt, hai mắtlâm lâm, đôi tay khoanh lại trước ngực chẳng khác nào cánh gà mẹ bảo vệ con. Nhưng cô càng như vậy, anh càng cảm thấy đáng yêu.

- Tôi không nghĩ, em lại thần giao cách cảm với tôi như thế đấy Chương Hiểu à.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bóng tối

- Trình Ngạn Thâm, nói thật, anh ngày càng làm tôi thất vọng đó. Chương Hiểu quay đi, ra khỏi căn phòng và bước nhanh về phía mười người đang bị giam giữ. Cô tin, nhanh thôi hung thủ sẽ lộ diện. Chỉ cần có kết quả xét nghiệm từ pháp chứng thì trò chơi này sẽ mau chóng kết thúc thôi. Nhưng có một điều vẫn khiến cô lo sợ. Vẫn là vấn đề đó. Một hình người silicon còn lại đang ở đâu? Hung thủ không thể nào lấy đi mà không làm gì với nó. Chắc chắn sẽ có. Nhưng đó là gì? Có lẽ, chỉ thời gian mới có trả lời.

Căn phòng tạm giam của mười nghi phạm cách không xa lắm phòng hội nghị lúc này, đặc biệt lại sát vách với phòng chứa các hình người silicon. Chương Hiểu chưa bước vào đó lần nào, chỉ có nhóm Cao Trình và tổ pháp chứng từng vào đó kiểm tra mà thôi. Nói thật, cô cũng muốn vào đó. Thứ nhất chính là hiếu kỳ, không biết những hàng hóa đặc biệt đó được bảo quản như thế nào, cô nghĩ Trình Ngạn Thâm chắc chắn sẽ biết nhưng có chết cô cũng không hỏi anh. Thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất, làm sao hung thủ đưa được hai hình người ra mà không để lại bất kỳ dấu vết nào? Chương Hiểu đã từng suy nghĩ rất nhiều về việc này, nhưng hầu hết mọi suy nghĩ của cô đều không khả thi.

Cô gặp người canh sát canh gác trước cửa. Một chàng trai khá trẻ, gương mặt chữ điền, nhìn rất chất phác.

- Tôi muốn vào đó được không?

- Vâng, thưa bác sĩ Chương.

Chương Hiểu cúi đầu chào chàng trai. Cái cúi đầu thể hiện sự trân trọng và biết ơn sâu sắc:

- Anh đã vất vả rồi.

Căn phòng được mở ra, ủa vào Chương Hiểu lúc này là mùi chất bảo quản nồng nặc và cái lạnh đến nổi da gà của phòng cất giữ. Mỗi hình người được bảo quản riêng biệt trong một lồng kính, bên trên nắp có hai lớp. Một lớp gỗ bên trong và lớp thủy tinh trong suốt bên ngoài. Từ khi xảy ra vụ mất cắp, quản lý đã thông nhất sẽ mở lớp gỗ bên ngoài ra nên bây giờ, khi nhìn vào, Chương Hiểu có thể thấy rõ hình ảnh của những hình người silicon nằm trơ trọi trong một chiếc hộp. Lạnh ngắt. Và tê tái. Đó là những gì cô cảm nhận được. Chương Hiểu nhìn vào những hình nhân ấy và tưởng tượng đến cảnh hung thủ ráp nối chúng vào đầu nạn nhân bằng từng đường kim, từng thao tác của hẫu, những lần tay đưa lên, hạ xuống, những cử chỉ khéo léo và một hình ảnh rùng rợn. Ở một phương diện nào đó, Chương Hiểu đặc biệt hứng thú với biểu cảm mà hung thủ khi thực hiện những việc đó. Và quan trọng hơn, cô rất ấn tượng với cách mà hung thủ bố trí từng nạn nhân.

- Em đang ở đây và ngưỡng mộ hung thủ sao?

Từ đằng sau, một bàn tay đặt lên vai cô, giọng nói trầm trầm quen thuộc suýt làm cô thoát tim.

- Anh biến thái à. Định dọa chết người sao?

- Em mà cũng sợ ư? Ai đã từng nói với tôi, có gì phải sợ, dù sao cũng gặp rất nhiều điều kinh khủng hơn rồi. Ai nhĩ?

Chương Hiểu rất tức giận. Đó chỉ là lời nói của cô lúc đó mà thôi. Nếu không nói vậy, anh sẽ tin tưởng và cho cô lên trên đó sao? Còn bây giờ, trong không gian có phần ghê rợn này, khi đang tập trung suy nghĩ bỗng một người đến, ở phía sau bạn, đặt tay lên vai và nói vọng vào tai bạn thì có mấy ai không hoảng sợ?

- Tôi không biết anh đang nói gì.

- Sao rồi, vào đây lâu như vậy có phát hiện điều gì không? Về mặt Trình Ngạn Thâm trở nên nghiêm túc hẳn, anh nhìn quanh căn phòng một lượt, cau

mày và cuối cùng nhìn Chương Hiểu với ánh mắt suy xét

- Không có gì đặc biệt.

- Có. Em nhìn kỹ lại đi. Những hình người silicon bị mất cấp có vị trí gì đặc biệt.

Lời nói của anh như một cây búa phán xuống đầu cô. Cô quay nhanh lại nhìn và rồi ngỡ ngàng. Tại sao cô không nghĩ ra, hung thủ đã dùng cách này để lấy đi hai hình nhân ấy chứ. Đơn giản và vô cùng quen thuộc.

Chưa kịp nói ra, bỗng trong phòng tắt ngấm. Bóng tối xa lạ và đáng sợ. Tiếng những người la hét. Bỗng ai đó siết chặt vai cô, có thứ gì đó ép chặt vào miệng cô và trước khi ngất đi, cô còn nghe rõ tiếng gọi của Trịnh Ngạn Thâm

- Chương Hiểu. Em đâu rồi. Chương Hiểu.....Chương Hiểu.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hoảng loạn

Có cái gì đó vụt qua tay. Trong không gian u tối và đen ngòm của phòng cất giữ, Trịnh Ngạn Thâm bắt được thứ gì đó. Anh cố níu lấy, kéo mạnh về phía mình nhưng rồi bỗng một con đầu buốt ngay cổ và rồi mọi thứ chìm vào tĩnh mịch.

Cũng trong lúc đó, ở phòng giam giữ, Cao TRình cũng vô cùng hoảng sợ. Nhưng bản lĩnh một người trinh sát không có phép anh nao núng, anh giờ cao sừng lên và quát lớn:

- Tất cả ngồi im tại chỗ cho tôi. Không được phép động dấy.

Có thể đối với mọi người cúp điện là hết sức bình thường nhưng vào lúc này, ở tại nơi đây thì hoàn toàn là ngạc nhiên và đáng sợ. Thứ nhất, đây là tòa nhà chính phủ riêng biệt, hệ thống điện và nước đều tách riêng, độc lập với nhà dân nên việc cúp điện hầu như không xảy ra. Nếu có sự cố về điện thì ngay lập tức phải có lại mới đúng bởi hệ thống điện cũng bao gồm các thiết bị phát điện tự động hiện đại chuyên biệt. Việc cúp điện lâu đến như vậy thì chắc chắn có vấn đề. Hơn nữa, ngay vài giờ trước, ở tại nơi được xem là bảo mật và an ninh gần như tuyệt đối này lại xuất hiện một thi thể với vẻ ngoài kinh dị và ẩn chứa hàng ngàn những điều bí ẩn. Và quan trọng hơn cả, một trong mười người ngồi đây, chắc chắn một trong số họ chính là hung thủ. Bởi vì thế, việc ổn định mọi người bây giờ là vô cùng cấp thiết. Nhưng dù làm thế nào, cũng không thể ngăn cản sự hoảng sợ và những tiếng la hét, báo động vẫn vang lên khắp tòa nhà và cả trong phòng này.

- Báo động. Báo động. Có tình huống khẩn cấp. Mức độ báo động ba.

Bên ngoài đã loạn, trong phòng này càng loạn hơn. Dù quát lớn nhưng mọi người vẫn không ngừng hoảng sợ và chạy tán loạn. Họ chạy nhanh về phía cửa và không ngừng la hét:

- Tôi muốn ra ngoài. Cho tôi ra ngoài.

Cao TRình giờ cao sừng lên trời và bắn một loạt ba phát:

Đừng. Đừng. Đừng

Tiếng súng the thét vang lên giữa không gian ồn ào làm mọi người kinh sợ. Tất cả lặng im, duy trì tư thế hiện tại và ngỡ ngàng. Có thể, đối với họ- những người đã trải qua không ít giông tố của cuộc đời thì đây chính là ngày kinh khủng nhất.

- Tất cả ngồi im. Nếu phản kháng, xem như chống đối người thi hành công vụ.

Bây giờ thì mọi thứ trở lại yên tĩnh. Nhưng trong không gian này vẫn nghe thấy đâu đó những tiếng nức nở, những cái nấc nghẹn ngào.

Ở phía bên góc tường, Cao Dung vẫn nắm chặt lấy tay Trịnh Tường, hai vai không ngừng run rẩy

- Làm sao đây. Anh ơiem...em còn chưa nhìn thấy con mình...em em không muốn chết ở đây...

- KHÔNG sao. KHÔNG sao. Sẽ ổn ngay thôi. Có anh ở đây mà. Không sao cả.

Nói thật, Trịnh Tường cũng vô cùng hoảng sợ. Dù là một bác sĩ có thâm niên trong nghề, sự dũng cảm và bình tĩnh đã đạt đến mức độ cao nhưng mọi việc trước mắt vẫn là ngoài quá sức chịu đựng của anh. Nhưng anh càng biết, bên cạnh mình còn có Cao Dung, nếu anh không bình tĩnh e rằng cả cô ấy cũng không chống chịu nổi.

Chờ đợi trong vô vọng. Mười lăm phút sau, đèn bật sáng. Ánh sáng thay thế bóng tối nhưng nó vẫn không thay thế được cảm giác kinh hoàng trong mỗi người. Có điện. Mọi thứ trở lại bình thường. Mười người, ai nấy đều hoảng sợ, ngồi trong phòng. Không mất một ai. Cao Trình biết, đôi lúc chỉ một vài giây thôi cũng thay đổi rất nhiều thứ.

- Mọi người bình tĩnh đi. Mọi việc đã có cảnh sát ở đây. Tôi sẽ đảm bảo an toàn cho tất cả.
- Cậu lấy gì để đảm bảo cho chúng tôi. Dương Lâm Lâm tức giận đứng dậy. Đến lúc này, Cao Trình vẫn thấy rõ, hai vô cô đang không ngừng run rẩy.
- Bác sĩ Dương, ngồi xuống đi. Hoảng sợ cũng hoảng sợ rồi, kích động thì cũng làm rồi, bây giờ ngoài tin tưởng cảnh sát cô có thể làm gì khác sao?

Người nói không ai khác chính là Tường Thạch. Ông là lãnh đạo ở đây, lời nói của ông là hữu hiệu nhất. Dương Lâm Lâm cũng không làm ồn nữa. Sự bình tĩnh của một pháp y lại trở về trong cô. Nhưng dù sao đi nữa, cô cũng là một con người. Mà đã là người thì có mấy ai không có hỷ nộ, ái ố.

Sau khi thấy mọi việc đã bình thường trở lại, Cao Trình nhìn Diệp Như và căn dặn:

- Diệp Như, cô ở lại, trông chừng mọi người. Tuyệt đối không cho bất kỳ ai ra khỏi căn phòng này. Tôi đi xem xét mọi thứ.
- Vâng

Nói xong, Cao Trình mở cửa ra. Anh tin chắc, đã có việc gì đó. Và linh cảm nghề nghiệp cho anh biết, việc đó không đơn giản. Bỗng trong anh nổi lên những lo lắng và bất an lạ thường. Và rồi đến khi một cảnh sát trẻ chạy đến và nói nhỏ vào tai anh thì mọi cảm xúc như vỡ òa:

- Báo cáo tổ trưởng... không tìm thấy bác sĩ Trình và bác sĩ Chương đâu hết.
- Cái gì? Cậu nói rõ lại cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ác quỷ

Cao Trình ngay lập tức lục soát và mở camera quan sát. Thông qua camera, anh thấy Chương Hiểu và Trình Ngạn Thâm lần lượt vào phòng cất giữ và hai người họ đều không đi ra. Nhanh như có thể, anh chạy đến nhà lưu trữ. Cậu cảnh sát giữ cửa vẫn đứng đấy, vẻ mặt nghiêm trang

- Bác sĩ Chương và bác sĩ Trình có vào đây không?
- Báo cáo, có
- Vậy họ đã ra chưa?
- Báo cáo chưa
- Trong thời gian canh gác cậu có đi đâu không? Có chuyện gì đặc biệt xảy ra không
- Báo cáo không
- Được rồi. Mở cửa ra đi.
- A.... ..
- KHÔNG.... ..

Khi mở cửa ra, hình ảnh trước mắt làm Cao Trình và mọi người kinh hoàng. Trên trần nhà, một thi thể được treo lên. Nạn nhân khoác trên mình chiếc áo đen tuyền phủ qua chân, mái tóc dài xổ ra, bông bênh, trên vai được gắn thêm một đôi cánh. Đôi mắt nạn nhân mở to, tròng mắt máu chảy không ngừng, tưởng như chỉ cần chạm nhẹ vào sẽ đứt ra ngay. Và điều đặc biệt nhất chính là chiếc lưỡi thè dài, xanh mét, trong miệng, một chất lỏng màu đen, đặc, quánh, không ngừng chảy theo đầu lưỡi. Rơi xuống. Từng giọt, từng giọt.

- Dối.... dối giết người. Không.... Không

Một cảnh sát trong đội không chịu được cảnh tượng này. Hắn không ngừng kêu lên, gào thét.

- Mau, giữ hắn lại và đưa đi.

- KHÔNG.... doi....doi..... Thì ra..... thì rakhông...

- Đưa đi mau lên. Cao Trình quát lớn.

Đúng vậy nhìn thi thể nạn nhân rất giống một con doi. Nhưng điều này có nghĩa gì? KHÔNG. Khoan đã. Chương Hiểu và Trình Ngạn Thâm đâu. Cao TRÌNH chợt tỉnh.

- Sếp. Bác sĩ Trình ở đây.

Tiếng gọi lớn của Diệp Như khiến Cao Trình hoảng sợ. Và bây giờ, hình ảnh đập vào mắt anh là bóng dáng cao lớn, cương nghị của Trình Ngạn Thâm đang nằm đấy, trên nền đất lạnh lẽo, hai tay nhuộm đầy máu, trên đầu cũng đỏ rực một mảng.

- Mau, gọi xe cấp cứu. Nhanh lên

- Còn Chương Hiểu đâu? Cô ấy đâu rồi.

- Báo cáo, đã tìm khắp nơi trong tòa nhà này rồi, không thấy bác sĩ Chương đâu.

- Anh nói lại cho tôi. Cái gì là không thấy đâu. Cái gì hả....

Cao Trình xông tới, nắm lấy vai áo người cảnh sát. Về mặt anh biến đổi, mọi việc đã vượt quá tầm kiểm soát và sức chịu đựng của con người. Một ngày, hai thi thể, một nạn nhân và một người mất tích. Cái quái gì đang xảy ra..

- Đội trưởng. Anh nghe thấy gì không?

Về mặt Diệp Như ngỡ ngàng. Vai cô run bần bật, miệng thì lắp bắp

- Bài.... bài đồng dao.....là nó.... chính là nó

- Gì chứ..... Cao Trình buông người cảnh sát đó ra, anh nhìn về phía tay Diệp Như.

- Chính là.... hướng đó.....Nó phát ra từ đó....

Cao Trình run run, hai tay anh cố nắm chặt lại nhưng không có sức. Anh dùng hết can đảm và sức mạnh của mình đi về hướng đó. Từng bước, từng bước Mỗi bước đi làmột lần gió quạt mạnh vào tim. Đau buốt. Càng đến gần, từng tiếng. từng tiếng truyền vào tai, vang vọng trong lòng

“Tuồng là kết thúc

Tuồng là hư vô

Bức màn này

Đã mở ra

Thì mãi mãi sẽ không bao giờ đóng lại

Ác quỷ xuất hiện

Xóa sạch mọi thứ

Thật là vui “

Cao Trình cầm chiếc máy ghi âm lên và rồi

Ầm. Có thứ gì đó vừa rơi xuống. Cao Trình quay phắt ra. Nạn nhân được treo trên nóc nhà rơi xuống đất. Sợi dây treo lên bị đứt phụt.

- Không.....

Diệp Như chạy ủa ra. Quá kinh khủng. Cô tưởng ngôi nhà của những linh hồn đã kinh khủng nhất rồi nhưng không ngờ, hôm nay mọi thứ mới là kinh khủng. Thì ra có những định nghĩa, cuộc sống sẽ giúp ta giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Sarin

Trình Ngan Thâm được đưa đến bệnh viện, sau vài giờ trong phòng phẫu thuật, anh được đưa vào phòng hồi sức đặc biệt. Kết quả chuẩn đoán là anh đã hít phải O-isopropyl methylphosphonofluoridate hay còn gọi là sarin trong khoảng từ hai đến ba phút. Đây là một chất độc thần kinh, được dùng nhiều trong lĩnh vực quân sự. Khi đi vào cơ thể, nó sẽ tác động đến khả năng truyền tín hiệu của các tế bào thần kinh, từ đó dẫn đến sự ngưng hay mất kiểm soát hoạt động của các cơ và cuối cùng dẫn đến cơ hoành không hoạt động. Mà cơ hoành trong y học được xem là linh hồn của sự hô hấp. Sự nâng lên, hạ xuống của cơ hoành cùng các cơ liên sườn giúp tạo động lực để hít vào và thở ra.

- Rất may rằng nạn nhân chỉ hít phải một lượng khí độc rất nhỏ. Và tôi cũng rất bất ngờ với kết quả này.

- Là sao? Bác sĩ có thể nói rõ hơn không?

- Tôi nghĩ, nếu một người đã dùng Sarin thì mục đích chính là tính mạng nạn nhân. Và nếu hàm lượng Sarin từ 100mg trở lên thì chỉ cần một phút đã tử vong. Nhưng anh ấy thì không. Hàm lượng khí rất nhỏ

- Vậy thì tại sao?

- Tôi nghĩ, đây gọi là gì nhỉ. ÀH... kỹ năng tác chiến. Đúng, kỹ năng tác chiến... Dùng cụm từ này quả không sai

- Kỹ năng tác chiến sao? Không hiểu lắm

- Người có khả năng làm được việc này thì ngoài đặc công được huấn luyện chuyên nghiệp thì không ai làm được. Họ được rèn luyện kỹ năng ngừng thở tạm thời, cùng các kỹ năng khác để chống lại việc hít phải các khí độc trong chiến tranh và Sarin là một trong số đó. Tôi thấy, dùng cụm từ này hợp lý nhất

- Nhưng mà anh ta là bác sĩ

Cao Trình chưa bao giờ nghĩ rằng Trình Ngan Thâm là đặc công hay người của quân đội gì đó. Những gì anh biết về Trình Ngan Thâm chính là bác sĩ pháp y hàng đầu, giáo sư đại học T và thông qua mối quan hệ với Chương Hiếu. Vậy thân phận thật sự của cậu ta là gì?

- Vậy cứ xem như mạng cậu ấy lớn. Còn vết thương do va đập ở sau đầu thì chỉ là va chạm nhỏ, thông qua MRI và CT không phát hiện biến đổi gì lớn ở não.

- Cảm ơn bác sĩ

- Bốn phận thôi. Xem như cậu ta giành lại được sự sống từ tay thần chết.

Cao Trình đi thăm Trình Ngan Thâm. Anh mặc trên người bộ đồ vô khuẩn, rộng cồng kềnh. Trình Ngan Thâm nằm yên tĩnh, trong phòng vang lên tiếng rè rè của các thiết bị y tế. Bác sĩ nói, chắc khoảng ngày mai anh sẽ tỉnh. Nói thật, Cao Trình không quen lắm với hình ảnh Trình Ngan Thâm của bây giờ. Dù thế nào, anh vẫn hy vọng nhìn thấy một Trình Ngan Thâm lạnh lùng, nghiêm nghị và tài giỏi. Tuy nói chuyện không phải là hay nhưng rất hàm xúc. Mặc dù, sâu thẳm bên trong Cao Trình vẫn luôn tồn tại một tình cảm khó diễn tả với Trình Ngan Thâm, đó có thể là sự ganh tỵ, ghen tuông hay phản náo là ngưỡng mộ nhưng cả anh và Chương Hiếu đều muốn nhìn thấy một Trình Ngan Thâm tràn đầy sức sống chứ không như bây giờ.

- Bên tòa nhà đã được phong tỏa, các thi thể cũng được vận chuyển về nhà xác tiến hành giải phẫu chi tiết. Riêng mười nghi phạm đã được tạm giam trong sở cảnh sát. Nhưng mà đến bây giờ Chương Hiếu vẫn chưa rõ tin tức.

Cao Trình ngừng một chút, anh nhìn sâu vào gương mặt đang hôn mê của Trình Ngan Thâm và nói:

- Trình Ngan Thâm, cuối cùng trong phòng cất giữ đã xảy ra chuyện gì?

Không ai trả lời anh. Không gian vẫn yên tĩnh. Bỗng một loạt những tiếng động vang lên. Nó phát ra từ máy điện tim và điện não. Những đồ thị ổn định bây giờ lại tăng vọt bất thường. Rồi nhịp tim sau một khoảng thời gian tăng lên lại hạ xuống, Cao Trình ngay lập tức nhấn vào cái nút khẩn cấp ngay đầu giường. Chưa đầy một phút sau, bác sĩ chạy vào

- Chỉ số sự sống

- Huyết áp tâm thu 65, tâm trương 40, có sự ngưng thở bất thường. Trong một chu kỳ, có hai lần thở rất gấp và nhanh sau đó nhịp thở chậm lại. Huyết áp vẫn đang giảm, tâm thu là 59, tâm trương là 37, vẫn đang giảm

- Chuẩn bị kích điện

- Lần 1

- Không có hồi phục

- Lần 2, tăng lên

- Không có hồi phục
- Lần 3, tăng lên mức cao nhất
- Không có hồi phục,
- Tiến hành xoa bóp tim ngoài lồng ngực ba mươi lần
- Bác sĩ.... Đã kích điện
- Im ngay.
- Một...hai...ba...bốn...năm...sáu.....hai mươi bảy...hai mươi tám...hai mươi chín
- Tim đang có dấu hiệu phục hồi. Huyết áp đang tăng, huyết áp tâm thu 90 tâm trương 60. Bây giờ tâm thu là 116, tâm trương là 78. Phục hồi.
- Được rồi. Được rồi..... Vất vả cho mọi người. Y tá Trương ghi lại đi.
- Dạ.

Bác sĩ Nguyễn tháo khẩu trang ra. Sâu trong thâm tâm anh, vẫn rất trân quý tài năng và phẩm giá cũng như đạo đức nghề nghiệp của bác sĩ Trình. Chính vì thế, dù chỉ còn một cơ hội, dù mong manh nhưng anh quyết không từ bỏ.

Chuẩn bị ra khỏi phòng, bỗng một âm thanh vang lên.

- Bác sĩ, áp suất não đang tăng lên, vượt quá cấp độ một, cấp độ hai và bây giờ, bắt đầu có sự chết não.
- Đưa vào phòng phẫu thuật ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tình cảm

Cao Trình bàng hoàng, anh không tin vào mắt mình. Một người chỉ vài giờ trước thôi mới thoát khỏi tay thần chết nay lại trong cảnh thập tử nhất sinh. Sự đời đúng là khó lường.

Trình Ngạn Thâm được chuyển vào phòng phẫu thuật kể từ lúc đấy, đã ba giờ trôi qua. Trong khoảng thời gian này, Cao Trình liên tiếp nhận được các cuộc gọi hỏi thăm của đồng nghiệp và cấp trên. Đến bây giờ, anh mới biết được sức ảnh hưởng của Trình Ngạn Thâm lại lớn đến như thế. Càng ngày, trong đầu Cao Trình càng nghi ngờ về thân phận thật sự của Trình Ngạn Thâm. Có phải chăng, anh ta không chỉ đơn thuần là một bác sĩ?

-Người có khả năng làm được việc này thì ngoài đặc công được huấn luyện chuyên nghiệp thì không ai làm được. Họ được rèn luyện kỹ năng ngừng thở tạm thời, cùng các kỹ năng khác để chống lại việc hít phải các Khí độc trong chiến tranh....

Lời nói của bác sĩ Nguyễn không ngừng vang bên tai anh. Cao Trình tin, có một ngày mình sẽ điều tra được thân phận thật sự của Trình Ngạn Thâm nhưng không phải bây giờ. Ở thời điểm này, có quá nhiều việc phải làm. Hung thủ là ai? Và còn việc mất tích của Chương Hiểu nữa? Bây giờ cô đang ở đâu, còn sống hay đã chết?

" Ác quỷ xuất hiện

Xóa sạch mọi thứ"

Hắn muốn xóa sạch thứ gì? Người? Vật? Hay thứ gì đó? Trong ba giờ, Cao Trình luôn vây mình trong những câu hỏi, hàng ngàn nghi vấn, tưởng như nút thắt đã sắp được mở nay lại càng mở, càng rối. Bỗng có người vỗ vào vai anh, đưa cho anh một ly socola nóng:

- Tổ trưởng. Anh uống đi. Hôm nay anh đã có gì vào bụng đâu

Cao Trình mỉm cười, nụ cười đầu tiên trong ngày. Nhưng nụ cười ấy vẫn không thể nào xua đi sự mệt mỏi, căng thẳng trên gương mặt anh.

- Diệp Như này, cô làm cảnh sát bao nhiêu năm rồi?
- Gần một năm rưỡi rồi ạ

- Vậy cô thấy sao?

- Nói thật, càng làm cảnh sát lâu, em càng cảm thấy hoảng sợ. Hình như cuộc sống này có quá nhiều bức màn đen tối. Em không muốn bước vào, em sợ sau khi vén nó lên, em sẽ không chấp nhận được. Những lúc ấy, em luôn nhớ đến câu nói của bác sĩ Chương: Bức màn nào thì ẩn sau nó cũng là sự đen tối. Nếu sợ hãi vậy thì cầm ngay con dao và kết liễu đi.

Cao Trình bật cười, anh có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Chương Hiểu lúc nói câu ấy. Chắc chắn rất ngông cuồng, tự đại. Con bé này. Luôn luôn như thế.

- Tổ trưởng này, anh quen bác sĩ Chương bao lâu rồi.

- Rất lâu...rất lâu...Từ khi cô ấy còn rất nhỏ. Nhà tôi ở gần nhà cô ấy.

- Vậy là thanh mai trúc mã rồi?

- Gì chứ. Cô ấy đâu giống con gái. Thanh mai chứ chả trúc mã.

- Cười, cười rồi. Lần nào nhắc đến bác sĩ Chương anh cũng cười rất chân thành. Em rất thích anh như thế

Cao Trình không nói gì, tình cảm anh giành cho Chương Hiểu, không cần ai biết, ai cảm thông. Chỉ cần anh mãi là bóng cả trong lòng cô là đủ rồi. Quá đủ rồi.

- Cảm ơn em. Diệp Như.

Diệp Như biết, Cao Trình đã hiểu lầm. Anh nghĩ cô đang an ủi anh. Nhưng có lẽ, không ai biết, những lời nói ấy đều xuất phát từ đáy lòng. Ngay cả câu nói em rất thích anh cũng là thật. Cô biết, trái tim người con trai này không giành nơi cô và có lẽ, mãi mãi nó cũng không thuộc quyền sở hữu của cô. Nhưng yêu thì vẫn yêu. Cô là người như vậy.

- Bác sĩ ra rồi.

Diệp Như gọi Cao Trình, anh đang xem lại hình của vụ án.

- Sao rồi bác sĩ

- Xem như may mắn. Đã không sao rồi. Việc tăng áp suất não là do khi tim phục hồi, huyết áp tăng dần đến, hành não thực hiện chức năng giảm áp quá mức gây tăng áp suất đột ngột kết hợp với chấn thương ở đầu dẫn đến tình trạng nguy hiểm. Bây giờ đã trở lại bình thường.

- Vậy khi nào thì tỉnh

- Khoảng vài giờ đến vài ngày nữa. Bệnh nhân có ý chí sinh tồn rất lớn và khả năng phục hồi cũng rất nhanh nên chắc sẽ sớm thôi.

- Cảm ơn bác sĩ. Bác sĩ đã vất vả rồi.

- Trách nhiệm thôi. Hôn nữa, tôi cũng rất quý bác sĩ Trình.

Có thể, đây là tin vui đầu tiên trong ngày. Ở phương trời xa, những tia sáng đầu tiên của ngày mới đang dần dần tỏa ra, sưởi ấm, chiếu rọi nhân gian.

- Tổ trưởng, điện thoại anh reo

- ALO, tôi Cao Trình nghe.

- Tổ trưởng Cao, chúng tôi đã tiến hành xét nghiệm các vật chứng ở hiện trường, và thông qua kết quả mới nhất, đã xác định được hung thủ. Tôi sẽ gửi báo cáo qua di động cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bộ trưởng

Đọc bản báo cáo của pháp chứng gửi, Cao Trình dường như không tin vào mắt mình. Sao lại là hắn. Không thể nào.

- Tổ....tổ trưởng. Anhanh nhìn kia.

Đôi mắt Diệp Như mở to, tay cô run run, đến cả giọng cũng khàn đặc. Từ cửa sổ bệnh viện, trên một tòa nhà cao tầng, một vụ nổ xảy ra. Âm thanh vang vọng vào cả bệnh viện và hình như đó là,

- Sờ...sờ cảnh sát. Sao có thể. Là sờ cảnh sát

Cao Trình bàng hoàng quay đầu lại. Một ánh sáng chói mắt lóe lên rồi tắt ngấm. Những con rung chuyển....Bắt đầu

- Diệp Như, cô ở đây canh chừng bác sĩ TRình. Tuyệt đối không được đi đâu hết. Tôi đi xem sao

Cao Trình quay đi. Cánh tay anh được Diệp Như giữ lại. Đôi mắt cô đỏ quạch, hai tay vẫn không ngừng run rẩy

- Vì bác sĩ Chương, anh phải cẩn thận đó

Cao Trình mỉm cười rồi quay đi rất nhanh. Một giọt nước mắt rơi xuống má Diệp Như. Bỗng rất. Cô nhìn theo bóng anh đi xa, đến khi khuất hẳn. Trên gương mặt xanh xao, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Cao Trình, vì cả em nữa.

Cao Trình chạy nhanh về phía sở cảnh sát. Diệp Như nói không sai. Đó đúng là hướng sở cảnh sát. Vì bệnh viện khá gần nên mọi dư chấn cũng như âm thanh vô cùng rõ nét. Trên đường đi, đâu đâu cũng nghe thấy rõ âm thanh của sự hoảng sợ, la hét, các y tá và bác sĩ cố trấn an nạn nhân. Cảnh máu chảy, cảnh hoảng sợ đến sản hoang của tất cả, tiếng còi xe,...tất cả bao trùm không gian.

Nhưng Cao Trình không quan tâm những điều đó. Đối với anh, bây giờ chỉ có một ý nghĩ bằng mọi giá, không thể để hung thủ chạy thoát. Nếu hắn thoát khỏi thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Bao nhiêu người sẽ trở thành thủ tiêu khiến của tên bệnh hoạn ấy và hơn hết khả năng Chương Hiểu xảy ra chuyện càng cao.

Nhưng đã quá muộn, lúc Cao Trình chạy đến sở cảnh sát thì mọi thứ trước mắt anh chỉ có thể dùng hai từ hỗn loạn để diễn tả. Mọi người chạy tán loạn, cảnh sát không ngừng la hét, nhưng ai cũng cố sức chạy.

- Hắn đâu?

- AI?

- Mười người họ đâu?

- Tôi không biết nữa. Bây giờ mọi thứ đều hỗn loạn.

Người cảnh sát chưa kịp dứt lời thì một tiếng hét từ xa đã vang lên.

- Có bom. Mau nằm xuống.

ẦM....ẦM. Một âm thanh chọc trời, mọi thứ bị văng ra xa. Va đập rồi ngã xuống.

Cao Trình bị đẩy ra xa, anh va mạnh vào một chiếc xe hơi đậu gần đó. Vai đau nhói và tai gần như vô thanh. Ngực thì đau buốt và nặng trĩu như hàng ngàn quả tạ đè xuống. Anh biết, đó là do sức ép của bom. Cao Trình cố đứng dậy nhưng rồi lại ngã xuống. Anh không từ bỏ, nắm chặt lấy thành ô tô, dùng mọi sức lực gượng dậy.

Khi nhìn về phía đông của cửa ra vào, Cao Trình nhìn thấy hắn. Quay đầu nhìn anh và mỉm cười. Nụ cười khiêu chiến và mang đầy tính thách thức. Anh chạy đuổi theo nhưng đôi chân nặng trĩu, muốn nhấc chân lên mà dường như không thể. Anh đi được một bước, rồi ngã xuống. Đứng dậy rồi lại bị một đôi chân đè lên. Từng người, từng người xô vào anh, họ chạy đi, tán loạn. Những tiếng la hét, cảnh tượng thảm khốc và nụ cười đắc ý của hung thủ là những gì Cao Trình còn cảm thấy được trước khi ngất đi.

Năm giờ sau, tại bệnh viện trung ương. Ánh sáng của buổi chiều tàn soi rọi và căn phòng như nhuộm vàng cả không gian. Trình Ngạn Thâm mở mắt ra. Ánh nhìn mơ màng và những ý nghĩ vụn vặt qua đầu anh. Nhà kho, những hình nộm, Chương Hiểu và bóng tối. Mọi thứ ủa về và sau khoảng hai phút, anh biết mình đang ở đâu. Ý thức trở lại và mọi thứ dường như diễn ra trong đầu. Hơn ai hết, Trình Ngạn Thâm biết mình vừa đi từ cõi chết trở về. Anh với tay lấy chiếc điện thoại đặt ngay đầu giường. Khó khăn nhưng không làm khó được anh. Một dây số được nhập vào và đầu bên kia bắt máy rất nhanh:

- Tôi là Trình Ngạn Thâm. Tôi muốn nói chuyện với bộ trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Dấu nghề nghiệp

- Tôi là Trình Ngan Thâm, tôi muốn nói chuyện với bộ trưởng

- Được, xin chờ một chút

Cô gái nhanh chóng đi vào một căn phòng xa hoa, đến gần sát một người đàn ông trung niên và đưa điện thoại:

- Thưa bộ trưởng, bác sĩ Trình cần gặp

Người đàn ông với phong thái trác tuệ, thân hình rắn rỏi, khuôn mặt nghiêm nghị và đôi tay chai sạm theo thời gian ngẩn đầu lên từ mô hình chiến sự. Khác hẳn với vẻ nghiêm khắc hằng ngày, ông mỉm cười và nói:

- Được rồi. Cô đi ra đi

- Dạ.

Thư ký Kim nhanh chân ra khỏi phòng. Cô biết, trên đời này chỉ có hai người duy nhất có thể làm bộ trưởng vui vẻ đến vậy.

- Cha nghe đây.

Giọng nói trầm ấm vang lên, ông quay đầu nhìn vào khoảng thời bên ngoài cửa sổ và ngẫm nghĩ. Đã bao lâu rồi nó không gọi điện cho mình ?

- Con muốn biết kết cấu của tòa nhà chính phủ X, trên đại lộ Nam Kinh.

- Được rồi. Thư ký Kim sẽ gửi nó cho con. Ngan Thâm này, cha nghe nói...

Trình Ngan Thâm ngắt lời ông. Anh biết ông quan tâm mình nhưng thân phận khó xử giữa anh và ông ấy có lẽ mãi mãi cũng không sáng tỏ được. Nó như một nút thắt, càng cô tháo bỏ lại càng siết chặt thêm. Nếu đã vậy, chi bằng để mọi thứ tự nhiên như những gì nó vốn có.

- Con không sao.

- Cố gắng đừng làm mẹ con lo lắng.

- Con biết rồi.

Nói xong, anh không ngắt máy vội mà chờ đợi. Một phút, hai phút, rồi năm phút trôi qua, cả hai đều im lặng. Rất lâu sau, một giọng nói truyền vào điện thoại

- Cha rất lo cho con Ngan Thâm à.

Cuộc gọi kết thúc ở đó, Trình Ngan Thâm không đáp lại cũng không làm gì khác. Anh biết, ông chắc cũng hiểu rõ. Có những việc, không đơn giản như bề ngoài.

- Bác sĩ Trình, anh tỉnh lại rồi.

Tiếng nói của Diệp Như làm Trình Ngan Thâm sực tỉnh, anh mỉm cười nhẹ

- Đây là những gì anh cần. Trong thời gian anh ngắt đi, trong phòng cất giữ đã tìm thấy một cái xác, ngoài ra sở cảnh sát cũng bị đặt bom. Bên cạnh đó, pháp chứng cũng đã gửi kết quả qua và bước đầu đã có đối tượng tình nghi.

- Là Dương Nguyên

Diệp Như kinh ngạc. Không thể nào, anh làm sao biết được. Đến bây giờ, ngay cả cô còn không tin được hẳn là đối tượng tình nghi lớn nhất nữa là. Làm sao có thể?

- Không...không sai. Nhưng mà Dương Nguyên không phải là chuyên gia kinh tế sao? Hẳn làm sao có thể làm ra những điều đó.

- Hẳn có nói với cô hẳn không phải là bác sĩ sao?

- Không...nhưng mà theo tài liệu chúng tôi tìm kiếm được thì...

- Có rất nhiều thứ, muốn dấu đi không phải là khó khăn. Con người luôn có ẩn mình ở một nơi nào đó. Chuyên gia kinh tế hay bác sĩ chẳng qua chỉ là chức danh nhưng tài năng cũng như suy nghĩ của hẳn thì không thể nào thay đổi được. Hẳn đã cố gắng dấu đi nghề nghiệp của mình bằng lớp ngụy trang hoàn hảo nhưng chính đôi tay đã bán đứng hẳn.

- Đôi tay sao?

- Đôi bàn tay là điều quan trọng nhất đối với một bác sĩ giỏi đặc biệt là một bác sĩ ngoại khoa. Diệp Như, cô còn nhớ rõ lần đầu tôi bắt tay hẳn không?

- Có. Tôi nhớ, lúc đó, anh quay sang nhìn bác sĩ Chương nữa.
- Vậy, cô biết, tôi nhìn thấy điều gì trên đôi tay đó không?
- Em...
- Những dấu vết chai sần.
- Nhưng như vậy cũng không có gì đặc biệt. Em cũng có

Trình Ngạn Thâm lắc đầu, anh mỉm cười, nụ cười sắc lạnh.

- Làm sao có thể giống nhau được. Trên tay hân, những vết chai sần chỉ xuất hiện ở hai ngón tay cái và trỏ. Đó là đặc điểm của những người cầm dao mổ. Cũng giống như cảnh sát là ngón trỏ và ngón giữa vậy. Cái đó được gọi là dấu nghề nghiệp.
- Khoan đã, hình ảnh này là gì?

Trình Ngạn Thâm vừa giải thích cho Diệp Như, vừa xem lại hiện trường vụ án trong nhà cất giữ. Đến khi anh nhìn thấy tấm hình của người chết lúc treo lên trần nhà thì rất kinh ngạc.

- Đây là hình người chết
- Lúc các người phát hiện?
- Dạ.
- Đưa máy tính cho tôi. Đôi mắt anh lạnh lùng và giọng điệu thì nghiêm khắc. Sau một lúc trên mạng, anh quay màn hình về phía Diệp Như.
- Cô xem đi.

Ngạc nhiên, kinh hồn và lắp bắp. Đó là tất cả những gì cô cảm thấy lúc này.

- Đây, ...đây không phải là nạn nhân sao? Tấm hình này.....làm sao.....lại có trên mạng?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mananang

- Sai rồi. Đây không phải nạn nhân mà chính là tạo hình mà hung thủ hóa trang cho nạn nhân
- Tạo hình sao?

- Đúng vậy. Nó là Aswang hay còn gọi là ma cà rồng Mananangal. Trong tín ngưỡng của người Philippin, nó được xem như là người chiếm giữ linh hồn. Loài ma này có hình dạng rất giống một con dơi, nó sẽ đi lang thang khắp nơi giết chết và chiếm giữ linh hồn của những em bé sinh ra đời với khuôn mặt dị dạng. Mananangal sẽ dùng chiếc lưỡi dài của mình hút lấy máu cho đến khi cạn kiệt và rồi chiếm giữ linh hồn của những đứa trẻ. Ban ngày, nó sẽ chúng đội lốt trong hình dạng con người, rồi biến thành các hình dạng khác nhau vào ban đêm. Sau khi giải quyết xong nạn nhân, chúng có thể biến lại thành hình dạng của người đã chết và tiếp tục tìm kiếm kẻ thế mạng tiếp theo. Có thể nói, Mananangal là loài quỷ đáng sợ nhất trong đảo quốc Đông Nam Á này.

- Chú hề, búp bê, phán quan lần này lại là ma cà rồng, cuối cùng hung thủ muốn gì chứ?

- Hân muốn tất cả. Tuổi thơ, sự trưởng thành, tuổi già, niềm vui, nỗi lo sợ, rồi cả linh hồn. Chú hề gắn liền với tuổi thơ, cô gái tượng trưng cho sự trưởng thành, nạn nhân phau tích liền kết với tuổi già. Nạn nhân nhảy lầu gắn với niềm vui, cảnh sát trong kho hàng chết vì sợ hãi. Đến bây giờ, mananangal lại tượng trưng cho khao khát chiếm giữ linh hồn. Khi đã có thể ngự trị về thể xác, hỷ nộ ái ố của con người thì khát vọng duy nhất của hân chỉ có thể là tâm hồn.

- Vậy có phải là mọi thứ đã kết thúc rồi hay không?

- Cô nghĩ sao? Con người không bao giờ chịu bằng lòng ới mọi thứ mình đang có. Một công nhân mong muốn mình trở thành giám đốc, một giám đốc lại ước trở thành chủ tịch. Những người đứng đầu lại mong mình trở thành tỷ phú, những tỷ phú lại không ngừng muốn vươn đến quyền lực về chính trị. Cuộc sống là một vòng lẩn quẩn, con người không ngừng cố gắng để vươn lên nhưng rồi mãi mãi cũng không cảm thấy đủ. Hung thủ dù thông minh, tài giỏi đến nhường nào thì cô đừng quên, hân cũng chỉ là con người. Khát vọng là điều chắc chắn và hân đang sống bởi chính khát vọng của mình đó thôi.

Nếu được hỏi cảm xúc lúc này, Diệp Lan chỉ có thể nói ngưỡng mộ. Thì ra, bác sĩ Trình không phải không biết phân tích tâm lý nhân vật mà anh chỉ muốn chỉ muốn bác sĩ Chương tỏa sáng. Đối với Diệp Lan, đây chính là tình yêu. Nuông chiều vô hạn, chấp nhận tất cả mọi khó khăn nhường lại hào quang cho người mình yêu. Bác sĩ Chương rất giỏi nhưng cô tin, bác sĩ Trình cũng càng không thua kém. Có rất nhiều người có những cách yêu khác nhau nhưng đối với cô, tình yêu đôi khi chỉ đơn giản vậy thôi.

- Bác sĩ Trình, anh học tâm lý học sao?

Đến cuối cùng, cô vẫn không nhận được. Phân tích một cách khách quan và rõ nét như vậy thì...

- Cô ấy thích ngành này.

Thì ra, mọi thứ đều đơn giản như thế. Chỉ vì người mình yêu, người ta có thể không tiếc bỏ đi tất cả. Thời gian, niềm tin có là gì khi con người ta yêu thật sự. Cô còn nhớ rõ bác sĩ Trình từng nói rằng mình chỉ tin vào chứng cứ nhưng vì Chương Hiểu, anh chấp nhận tìm hiểu những gì mình vốn xem thường, vì người con gái ấy, điều gì anh cũng có thể làm. Đôi lúc, chúng ta theo đuổi tất cả mọi thứ chỉ vì những lý do mơ hồ và đơn giản như thế.

- Nhưng, anh làm sao biết được là Dương Nguyên. Anh chưa từng đọc kết quả của pháp chứng mà? Nếu chỉ dựa vào dấu nghề nghiệp thì các bác sĩ khác cũng có.

- Tôi không biết, Chương Hiểu tìm được dấu tay đó ở đâu nhưng tôi luôn tin vào cái mình nhìn thấy. Ngoài dấu nghề nghiệp trên tay, Dương Nguyên còn có một sơ hở nữa. Đó cũng là một hình thức của bản năng mà hẳn không tài dấu đi được. Trên thế giới, người ta thường dựa vào dấu vân tay để phân biệt người với người và khoa học sinh trắc dấu vân tay - Dermatoglyphics là một trong những công cụ phổ biến nhất để điều tra tội phạm. Nhưng ngoài nó ra, còn có một thứ cũng rất đặc biệt, nó cũng chính là linh hồn mới của FDI.

- Cái đó là gì vậy?

- Diệp Lan, có khi nào cô nghe nói đến dấu âm thanh chưa?

- Dấu...dấu gì? Diệp Lan lắp bắp. Cô cảm thấy, nói chuyện với Trình Ngạn Thâm như đang nói với người ngoài hành tinh vậy. Không biết có bao nhiêu định nghĩa mà cô chưa được nghe đến nữa?

- Tôi nói là Dấu âm thanh. Trình Ngạn Thâm nhấn mạnh lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giọng nói

Chương Hiểu tỉnh dậy. Đầu cô đau buốt, thân thể đau nhức, rã rời. Cố mở mắt ra nhưng rồi chỉ là những hình ảnh nhấp nhòa. Đôi tay muốn nhấc lên nhưng rồi mọi cố gắng cũng chỉ là vô ích. Chương Hiểu có cảm tưởng như bản thân đã chết đi, đứt lìa thành những phần rời rạc. Thân thể này vốn nào phải của cô.

Phải mất một khoảng thời gian khá dài, Chương Hiểu mới cảm thấy phần nào tỉnh táo. Những ký ức bắt đầu hiện về, tuy vụn vặt nhưng khá rõ nét. Sáu chuỗi mọi thứ lại với nhau, cô bàng hoàng nhận ra mình đang trong tình cảnh nào. Cố gắng ngồi dậy, nhìn rõ xung quanh nhưng mọi thứ hiện ra trước mắt chỉ là một màu đen - u tối và đáng sợ. Xung quanh tĩnh lặng, mọi thứ như chìm vào một không gian khác. Nhưng Chương Hiểu vẫn cảm nhận rất rõ một mùi hương quái dị. Cô chưa nhận ra được nó là thứ gì nhưng sự khó chịu mà nó đem lại là điều mà cô phải công nhận. Nó ngay ngáy, có một chút mùi tanh của máu và hình như...hình như còn mùi của cái gì đó thối rữa.

Mò mẫm xung quanh nhưng ngoài nền nhà lạnh ngắt ra thì không có thứ gì cả. Vậy mùi hương đó xuất phát từ đâu? Những câu hỏi liên tục được đặt ra nhưng đáp lại cô chỉ là một màn đêm đáng sợ.

Rất lâu, rất lâu, dù cố gắng cô vẫn không tìm thấy được manh mối nào. Quá mệt mỏi, cô ngồi tựa vào tường. Thân thể suy kiệt, không bao lâu, Chương Hiểu ngất đi.

Trở lại với Trình Ngạn Thâm, anh đang cố gắng phân tích cho Diệp Như hiểu thế nào là dấu âm thanh. Đây là một cụm từ chuyên ngành khá mới với hầu hết mọi người và tư liệu về nó cũng không được phổ biến rộng rãi nhưng với thân phận thực sự của mình, Trình Ngạn Thâm cũng từng sử dụng nó như là công cụ để truy tìm hung thủ.

- Dấu âm thanh hay còn gọi là dấu vân âm là một khái niệm bao gồm một phức hợp khái niệm. Giọng nói của con người được cấu thành từ nhiều yếu tố như tốc độ, cường độ, độ mạnh, ngữ điệu, chất lượng âm, sự rõ ràng và điều chế...Lời nói phát ra do luồng không khí thở ra từ phổi tác động lên các nếp thanh âm. Sự căng và vị trí của nếp thanh âm ảnh hưởng đến tần số âm thanh. Âm thanh thay đổi là do sự cộng hưởng của các xoang mũi, hốc mũi, miệng, hầu và sự trợ giúp của môi, lưỡi, cơ màng hầu. Ngoài ra, giọng nói của con người còn phụ thuộc vào yếu tố cảm xúc. Khi đó, xung động thần kinh trực tiếp dẫn truyền cảm xúc đến thanh quản. Ví dụ, khi bạn đang có cảm xúc mạnh mẽ, thanh quản thu hẹp lại, hạn chế việc hít thở, lúc này có thể tạo ra giọng “ngẹn ngào”. Tiến sĩ khoa học về hành vi Christophe Hang từng nói rằng: “Giọng nói cũng biểu cảm giống như biểu cảm của khuôn mặt.

Giọng nói có thể phản bội chính bạn, gây thu hút hoặc ác cảm, gây tổn thương hoặc có khả năng thuyết phục người khác”. Chính vì thế , mỗi người sẽ có một giọng nói khác nhau. Dựa vào sự khác biệt ấy, chúng ta sẽ tìm được những đặc điểm khác nhau giữa những người khác nhau.

-Anh đang nhắc đến đoạn băng mà hung thủ gửi đến phải không? Diệp Như hỏi

Trình Ngạn Thâm không trả lời ngay, anh trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

- Nhưng không phải tổ trưởng Cao đã nhờ chuyên gia phân tích rồi sao? Hình như báo cáo không có gì đáng nghi ngờ lắm?

-Đúng là vậy. Cho đến khi tôi gặp hân. Tuy qua máy xử lý âm thanh thì hầu hết những đặc điểm ấy sẽ bị tiêu trừ. Tuy nhiên, còn một vài thứ mà chúng ta có thể dựa vào.

- Ví dụ như?

- Ví dụ như cách ngắt, ngừng của câu. Và những từ thường dùng của hung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Quá khứ kinh hoàng

Chương Hiểu tỉnh lại lần nữa. Xung quanh cô, mọi thứ vẫn đen tối và mờ nhạt như vậy. Không khí ngày càng lạnh và thứ mùi kinh dị ấy thì cứ xộc vào mũi. Cô cố thu mình vào một góc, hai tay ôm chặt lấy đôi chân đang không ngừng run rẩy. Bóng tối làm con người ta yếu đuối. Bóng tối làm ta sống thật hơn với ta. Ánh sáng ngoài kia khiến chúng ta hư ảo, mộng tưởng rồi che giấu đi quá nhiều điều. Chỉ có bóng tối mới là nơi ta sống thật nhất với chính mình.

Nhưng đối với Chương Hiểu, cô đặc biệt sợ bóng tối. Nó khiến cô nhớ lại khoảng thời gian xấu xa nhất trong cuộc đời mình. Trong suốt khoảng thời gian đó, cô hằng ngày đối mặt với sinh tử, với những giới hạn về tinh thần. Từng tiếng la hét, tiếng rê rĩ rồi những cơn ác mộng.... Tất cả, tất cả...Suốt một khoảng thời gian. Bây giờ, mỗi khi nhớ lại, cô vẫn rất sợ, cực kỳ sợ. Cô sợ mọi thứ sẽ diễn ra lần nữa. Và lần này, cô tin mình không có dũng khí vượt qua được nữa. Không ai biết, Chương Hiểu hận Trình Ngạn Thâm còn bởi vì một lý do khác: trong suốt khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời cô, anh đang ở một nơi nào đấy, rất xa, rất xa.

Bây giờ, trong đầu Chương Hiểu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: nếu như có anh ở đây, chỉ cần nhìn thấy anh một chút thôi, cô sẵn sàng buông bỏ mọi thứ để chạy đến và ôm chặt người con trai ấy. Ngạn Thâm, Ngạn Thâm....trong lòng cô không ngừng gọi lên cái tên ấy. Chưa bao giờ, cô khao khát nhìn thấy anh hơn lúc này. Cảm giác cô đơn, nỗi sợ hãi từ trong tiềm thức, cái ranh giới giữa sống và chết này....Tất cả bủa vây cô. Nó làm cô sợ hãi. Cứng rần, về ngày trang bên ngoài có còn là gì. Bây giờ, cô mới biết, thì ra từ bao lâu nay, cô chưa từng hết yêu anh. Hận ư, phản bội ư...mọi thứ chẳng phải cũng là một cách để cô ghi nhớ hình ảnh của anh sao.

Bỗng có một tiếng nói vang lên. Trong căn phòng kín và cách âm như thế này lại vang vọng rõ nét:

- Chúc mừng cô đã tỉnh lại bác sĩ Chương?

Tiếng nói làm Chương Hiểu tỉnh lại. Thoát khỏi những hư ảo và suy nghĩ mơ hồ. Trước mặt người khác, cô mãi là cô. Một Chương Hiểu mạnh mẽ, một Chương Hiểu thành công và tài giỏi

- Tôi không ngờ anh cũng chơi trò chơi ảo tưởng này?

Không nói thì không biết, giọng cô khàn đặc đến như vậy. Nhưng khí thế và sự sắc lạnh trong giọng nói vẫn không thể nào ẩn dấu.

- Ảo tưởng sao?

Hân trầm tư một chút rồi bật cười

- Nhưng mà tôi thích, biết làm sao đây.

Hung thủ nói chuyện với cô bằng giọng thật của mình, không qua xử lý âm thanh. Như vậy, có nghĩa là:

- KHÔNG cần tỏ ra ngạc nhiên. Gia tạo quá bác sĩ Chương à. Không phải từ lâu cô đã nghi ngờ tôi rồi sao?

- Dương Nguyên. Không phải chính anh cũng muốn tôi biết là ai sao? Trong trò chơi này, ngay cả anh cũng giả tạo đấy thôi.

- Hahahaha....Tiếng cười vang lên. Có phần nào đắc ý và ghê rợn.

- Đúng là tri kỷ khó gặp. Chương Hiểu ơi, Chương Hiểu, tôi ngày càng thích cô đấy.

- Tôi thì... Chương Hiểu dừng lại một chút. Một trong những nghệ thuật nói chuyện và điều khiển tâm lý nhân vật chính là sử dụng những cách nói lấp lửng, hàm ý khiến đối phương không ngừng tò mò, không ngừng suy đoán ý nghĩ của mình

- Tôi thì... không có một chút hứng thú nào với anh cả.

- Vậy sao? Nhưng tôi lại đặc biệt hứng thú với lai lịch của cô. Hai mươi bốn tuổi từ Trung Quốc sang Mỹ học thạc sĩ chuyên ngành tâm lý hành vi. Hai mươi lăm tuổi công bố luận văn đầu tiên về việc phản ánh hành vi bằng tiềm thức. Hai mươi bảy tuổi, lấy bằng tiến sĩ tâm lý học tội phạm. Hai mươi tám tuổi trở về Trung Quốc, làm giảng viên đại học Q, chuyên gia phân tích tâm lý cho cảnh sát...Cầm bằng lai lịch của cô tôi cũng phần nào cảm thấy tự ti đó.

Chương Hiểu bật cười. Nụ cười của sự mỉa mai, chế giễu

- Anh mà cũng biết tự ti sao? Một người cuồng vọng đến phi nhân tính như anh mà cũng tự ti thì trên đời này làm gì còn hai chữ tự tin nữa hả?

- Đúng là sắc xảo. Nhưng Chương Hiểu này, tôi có một thắc mắc muốn hỏi cô. Trong suốt khoảng thời gian từ hai mươi sáu tuổi cô đã ở đâu và làm gì? Không biết sao, tôi tìm hoài mà vẫn không thấy tư liệu ấy?

Tim Chương Hiểu đập chậm một nhịp. Đôi tay cô bắt đầu run lên. Cổ kìm nén, nắm chặt lại nhưng làm sao vẫn không kiềm được sự sợ hãi.

- Lần cuối cùng có người nhìn thấy cô chính là bệnh viện tâm thần? Cô vào đó làm gì vậy?

Giọng hắn trở nên đặc biệt rõ ràng và khiêu khích.

- Hay là tôi đoán một chút nha.... Để xem, nếu vào nơi đấy thì một là bác sĩ hai là bệnh nhân tâm thần. Nhưng nếu là bác sĩ thì sao không ghi nhận được việc cô thực tập hay lâm sàng. Vậy thì...vậy thì...Cô là bệnh nhân tâm thần sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Căn phòng

- Cô là bệnh nhân tâm thần sao...?

Chương Hiểu nghe thấy tiếng gì đó vỡ. Rất nhẹ nhưng lại vô cùng đau đớn. Cô không biết đó là gì và cũng không muốn biết. Câu nói ấy đánh bật mọi thứ trong cô, nó làm nứt toác một quá khứ đau khổ mà suốt đời cô muốn che giấu.

- Dương Nguyên ơi, Dương Nguyên à. Anh đang chơi trò chơi tâm lý với tôi à? Bệnh nhân tâm thần sao? Anh có thấy nực cười không?

- Bác sĩ Chương tài cao học rộng không biết đã nghe đến câu nói này chưa : Mọi việc dù khó tin đến nhường nào nhưng nếu nó hợp lý thì cũng chính là sự thật.

- Sự thật? Tôi không nghĩ những người như anh tin vào hai chữ ấy.

- Nói cô hiểu tôi quá là không sai mà? Nhưng hình như cô chưa trả lời tôi thì phải. Cô có phải bệnh nhân tâm thần không? Nói thật, dù thế nào đi nữa , tôi vẫn hy vọng cô...chính là mắc bệnh tâm thần.

Tay Chương Hiểu không ngừng run lên. Sự run sợ lan tỏa khắp người cô. Có những giới hạn bạn không thể nào chịu đựng được. Chương Hiểu chưa bao giờ suy nghĩ đến nếu mọi việc được công bố cô sẽ ra sao? Sẽ sống như thế nào? Cô chưa bao giờ suy nghĩ đến?

- Cô biết vì sao không?

Dương Nguyên không ngừng ở đó. Hắn thấy rõ sự run sợ trên gương mặt cô, thấy rõ sự áp chế trong con người cô. Điều đó làm hắn cực kỳ hứng thú. Giết người giờ đây không còn gọi cho hắn quá nhiều khoái cảm. Dần dần, hắn nhận ra hành hạ tinh thần một người cho đến khi người đó héo mòn và chết đi, đó mới là sự chiêm đoạt thật sự. Và Chương Hiểu chính là người mà hắn muốn.

- Bác sĩ Chương cao cao tại thượng như vậy thì ra cũng là một bệnh nhân tâm thần. Chương Hiểu à, cô có khác gì với tôi sao?

Chương Hiểu tức giận. Sự giận dữ sinh ra từ nỗi sợ hãi. Nhưng cô biết bây giờ phải bình tĩnh. Cuộc chiến tâm lý còn rất dài. Người mất kiểm soát đầu tiên chính là kẻ thua cuộc.

- Anh muốn biến tôi thành vị cảnh sát thứ hai chết trong lo lắng sợ hãi sao? Anh nghĩ những lời anh nói ai sẽ tin? Có chứng cứ gì không? Một kẻ cuồng

loạn như anh dù có nói sự thật đến nhường nào thì chỉ cần một bản báo cáo của tôi ghi vài chữ: bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng cùng tâm thần phân liệt thì mọi thứ chẳng phải là công cốc rồi sao?

- Cô nói ai mắc bệnh hoang tưởng hả? Hấn tức giận, quát mạnh vào bộ đàm. Tiếng rống giận cùng với tiếng rè rè vang lại tạo nên một âm thanh khó chịu.
- Dương Nguyên, tôi khuyên anh không nên chơi trò chơi tâm lý với tôi đâu. Anh còn quá non trẻ để đấu tâm lý với một tiến sĩ tâm lý đó.
- Vậy sao? Được, vậy tôi xem cô có thể chịu đựng đến chừng nào? Bác sĩ Chương, cô cố mà thưởng thức món quà tôi tặng cô đi.

Vừa dứt lời, ánh đèn trong phòng bật sáng. Sau một khoảng thời gian dài trong bóng tối nay lại tiếp xúc đột ngột với ánh sáng ở cường độ cao khiến mắt Chương Hiểu đau đốn. Nhưng rồi, so với những gì cô nhìn thấy trước mắt thì đau đốn có là gì.

Trước mắt cô, không ngay trên đầu cô, một thi thể được cắt rời ra. Đầu, thân, tay, chân... Tất cả đều được treo ngay ngắn lần lượt ở các góc phòng. Chương Hiểu còn thấy rõ những giọt máu không ngừng chảy xuống từ những bộ phận ấy.

Những bộ phận ấy, hoàn toàn trần trụi. Chỉ vài giây thôi nhưng Chương Hiểu biết, những bộ phận ấy không hoàn toàn là thật. Chân, bộ phận sinh dục, và đầu là thật. Còn hai tay và thân người là silicon. Cuối cùng cô cũng biết được hình người còn lại dùng cho việc gì. Không ngờ, hấn biến thái đến mức này.

Cô không la lên, không hét toán mà im lặng. Sự im lặng đến đáng sợ. Cô biết, hấn vẫn còn đấy, đang theo dõi mọi cảm xúc cũng như hoạt động của cô. Chính vì thế, cô không ngừng nhắc nhở mình bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Nhưng ngay đến cả Chương Hiểu cũng không biết, cô có thể chịu được đến bao giờ.

- Anh nghĩ có thể làm tôi hoảng sợ bằng những thứ này sao? Giọng cô lạnh đến cực điểm, đôi mắt thì nhìn chằm chằm về phía trước
- Sợ hay không trong lòng cô tự hiểu. Nhưng nói cho cô biết, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Hahaha

Nói rồi, đèn trong phòng vụt tắt. Tất cả lại chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Kết cấu

Trình Ngan Thâm thấy được sự ngạc nhiên cùng bất ngờ trong mắt Diệp Như. Không khó để nhận ra điều đó và cũng dễ hiểu thôi vì đây là những kiến thức khá hàn lâm.

- Thật ra, mỗi người khi nói đều có một thói quen dùng từ và ngắt câu. Ví dụ, khi căng thẳng, một số người thường dùng những chữ như à, ừ... thể hiện sự lúng túng trước khi nói sang vấn đề khác. Một số người cũng thường dùng những từ ngữ quen thuộc như khi bắt đầu một câu thường nói một vài chữ thiếu lịch sự hay sử dụng lẫn lộn tiếng Anh và tiếng Trung trong lời nói... Tất cả đều được hình thành trong một thời gian dài và dần dần nó trở thành thói quen hay đúng hơn gọi là cách nói. Mỗi người sẽ có một cách nói khác nhau. Dựa theo cách nói ấy ta có thể phân biệt được đại đa số người.

- Đại đa số sao?
- Nếu hấn cố tình bắt chước.
- Vậy sao anh chắc được hung thủ không bắt chước?

Diệp Như vừa dứt lời thì điện thoại của Trình Ngan Thâm cũng reo lên. Anh vội vã mở điện thoại ra. Khuôn mặt anh sắt lạnh, đôi tay thì nắm chặt lấy chiếc điện thoại. Sau một hồi cau mày, anh quay lên nhìn Diệp Như, ánh mắt lúc đấy của anh làm cô hoảng sợ:

- Nhanh chóng triệu tập mọi người, tôi biết Chương Hiểu đang ở đâu.
- Sao cơ?
- Tôi nói là nhanh đi. Trình Ngan Thâm quát lớn. Diệp Như nhanh chóng chạy đi, cô thấy rõ được tính nghiêm trọng của vấn đề và cũng nhìn thấy rất rõ sự mất bình tĩnh trong con người Trình Ngan Thâm.

Khoảng mười phút sau, Diệp Như quay lại. Nhưng những gì cô nhìn thấy khiến cô nảy sinh một mối nghi ngờ.

Căn phòng của Trình Ngan Thâm đóng kín, khóa trái. Bác sĩ đang tiêm gì đó vào người anh. Về mặt của cô ấy khá khó xử và miễn cưỡng. Còn Trình Ngan Thâm, sự đau đốn hiện rõ trên gương mặt anh. Cô không biết đó là gì bởi nếu cô nhớ không nhầm khoảng hai giờ nữa anh mới đến thời gian tiêm mũi tiếp theo. Sau đó, bác sĩ nói gì đó, anh chỉ cười và rồi cô ấy khá tức giận, quay mặt bỏ đi.

Khoảng năm phút sau, anh ra khỏi phòng, mang theo sự lạnh lẽo và trầm tĩnh khác thường.

- Bác sĩ Trình, anh vừa mới phẫu thuật xong đó. Anh yên tâm giao cho chúng tôi đi

- Tôi tuyệt đối không bỏ cô ấy. Nói xong, anh quay đi, trên tay nắm chặt chiếc điện thoại.

- Được rồi, theo chỉ thị của cấp trên, do tổ trưởng Cao bị thương nên tôi sẽ là tổng chỉ huy ở đây, từ bây giờ, lời của tôi là mệnh lệnh. Mọi người nghe rõ chưa.

Giọng anh đồng đặc, đầy khí khái và nội hàm. Diệp Lan cảm thấy, hình như anh ở trong vai trò này phù hợp hơn cả, ngày đến Cao Trình chắc cũng không có được khả năng lãnh đạo trời sinh như vậy. Đôi lúc, có những người chỉ một câu nói thôi nhưng hoàn toàn có thể khiến người khác bán mạng vì mình. Và cô tin Trình Ngạn Thâm chính là người như thế.

Sau khi lên xe, anh bắt đầu vẽ một bản đồ kết cấu của tòa nhà nơi xảy ra vụ án. Từng khu vực một hiện ra rõ ràng trên từng nét vẽ của anh khiến mọi người kinh ngạc.

- Bác sĩ Trình, anh làm sao biết những thứ này. Chúng tôi dù cố gắng vẫn không lấy được bản vẽ kết cấu của tòa nhà.

- Bây giờ, hỏi những điều này quan trọng sau. Anh vừa vẽ, vừa trả lời. Ngay cả quay đầu cũng không có.

Diệp Như biết, điều này rất quan trọng nhưng không phải bây giờ. Mọi thứ đều là vô ích nếu không cứu được bác sĩ Chương.

- Mọi người nhìn vào đây. Dựa trên kết cấu này, đây là phòng giam các nghi phạm. Bên trái là một căn phòng trống. Tiếp theo là phòng cất giữ đồ cũng là nơi chúng ta phát hiện ra cái xác thứ hai và bác sĩ Chương cũng mất tích từ đây. Kế bên đó là một căn phòng trống khác. Vậy nghĩa là, nếu hung thủ là một trong mười người bọn họ thì nếu hắn muốn qua đến phòng lưu trữ tập kích Chương Hiểu phải thông qua gian phòng trống này.

- Đúng vậy. Nhưng tôi nhớ lúc đó khi mất điện, hiện trường rất hỗn loạn nhưng chắc chắn không có ai ra khỏi cửa chính.

- Vậy nếu tất cả các căn phòng trong tòa nhà này đều thông với nhau thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Mụ phù thủy của tâm hồn

Ánh sáng bất ngờ đến rồi cũng vụt tắt đi rất nhanh. Sau một cuộc đấu trí với Dương Nguyên, Chương Hiểu chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy. Cô biết, đây mới chỉ là bắt đầu. Cô biết mình phải kiên cường, phải chiến đấu bởi sự gục ngã của cô chính là thành công của tên biến thái đó. Hắn sẽ không ngừng cuồng dại sức mạnh của bản thân và tiếp theo, không biết sẽ có bao nhiêu người lại trở thành nạn nhân cho trò chơi sinh tử này.

Nhưng biết thì đã sao. Hiểu rõ thì như thế nào? Cô dù mạnh mẽ đến đâu, dù kiên cường đến nhường nào thì cũng là con người, là một người con gái. Cô cũng có mơ mộng, cũng có tình yêu, lý tưởng và đương nhiên cũng có sự sợ hãi. Những hào quang bên ngoài chỉ là phù phiếm, trái tim nóng bỏng, nhỏ bé bên trong mới là thực tại.

Cô biết, với cá tính của mình sẽ không có nhiều người thương nếu không nói rằng rất ghét. Và cô cũng biết, mình càng không thích hợp đóng vai chính trong cuộc đời mơ mộng của truyện cổ tích. Bởi lẽ, nếu có thì phải chăng cô chỉ là mụ phù thủy xấu xa, độc ác. Và trên đời này, có mấy ai yêu thích một con người như vậy.

Ngồi trong không gian này. Một căn phòng kín, đen ngòm, xung quanh là những bộ phận người đang treo lủng lẳng, không biết khi nào sẽ rơi xuống. Không khí thì ngập tràn thứ mùi kinh dị của máu và dung dịch xử lý xác. Trong đầu thì bị nỗi sợ hãi về một quá khứ đen tối sẽ phơi bày. Chương Hiểu giờ đây không còn hoảng sợ, không còn nghi ngờ cùng sợ hãi. Cô của bây giờ im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ. Trong cô, bây giờ chỉ còn lại những câu hỏi. Những câu hỏi chưa chút về hai mươi tám năm đã qua. Cô có thực sự đang sống hay đã chết?

Trên đời này, sợ hãi không phải điều tồi tệ nhất, khủng hoảng không phải thứ đáng sợ nhất, trong tâm lý học, việc ai đó nghi ngờ về những gimmick đã làm, chối bỏ mọi thứ của hiện tại là thứ kinh hoàng nhất. Bởi lẽ, họ nghi ngờ thực tại, từ tâm lý chối bỏ đó, lâu dần sẽ dẫn đến từ bỏ bản thân, từ bỏ tất cả. Khi con người bắt đầu hoài nghi về mục đích sống của mình cũng là lúc người đó bắt đầu trên con đường tha hóa bản thân, trên chặng đường bóp nát tâm hồn. Và điều đó mới thực sự đáng sợ. Chương Hiểu của bây giờ, chính là một con người như thế.

Và khi Trình Ngạn Thâm thấy được cuộn băng này trong hồ sơ tan chứng thì lần đầu tiên trong đời anh đã rối loạn. Sự bắt lực của Chương Hiểu, những chuyển biến trong tâm hồn của cô nhưng một con dao đâm thẳng vào tim anh, khứa từng nhát. Và đây cũng là lần đầu tiên, anh cảm thấy mình nhỏ bé đến như vậy. Trong cuộc đời mình, anh đã giúp vô vàn những người lên tiếng, kêu oan giúp họ, trả lại công lý cho những gia đình bất hạnh. Nhưng anh của bây giờ thì sao? Anh chỉ biết đứng nhìn người mình yêu thương nhất giằng xé trong nỗi đau. Còn gì chưa chút hơn thế?

Còn Dương Nguyên, khi đứng trước hình ảnh Chương Hiểu của bây giờ cũng có những cảm xúc rất khác. Hẳn nhớ về mình của nhiều năm trước cũng quanh hiu như vậy, cũng lẻ loi và cô độc. Lần đầu tiên, hẳn không tìm được sự vui vẻ, khoái cảm của chinh phục. Có gì đó rất lạ, rất khác này nó trong tâm trí hẳn. Dù cố gắng chối bỏ đi nhưng hình ảnh ấy, nó khắc sâu và không ngừng ám ảnh tâm trí hẳn. Nhưng rồi cũng rất nhanh, hẳn trở lại với chính bản chất của mình. Tất máy thu hình và lạnh lùng quay đi. Có lẽ, đối với hẳn, những cảm xúc ấy đã là quá đủ cho một con người. Một con người mà theo hẳn là đáng ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kết thúc

Trên đường đi, Trình Ngạn Thâm không ngừng giải thích về kết cấu tòa nhà cho mọi người cùng hiểu, đồng thời bố trí lực lượng mai phục ở khắp các ngõ ra vào sao cho phù hợp. Vì đây là tòa nhà chính phủ được thừa hưởng từ chế độ cũ để lại, tuy có sửa chữa, trang bị thêm các thiết bị hiện đại cho phù hợp với mục đích công việc sau này nhưng nền tảng kiến trúc xét về bản chất vẫn được giữ nguyên.

Vì được xây dựng với mục đích phục vụ cho chiến tranh nên hầu hết các phòng đều thông nhau và khoảng giữa một số phòng còn có một khu vực trống nhỏ, cách biệt với bên ngoài. Ở mỗi phòng, sẽ có bố trí một cơ quan bí mật để thuận lợi cho việc di chuyển, trốn chạy khi có quân địch. Chính vì thế, Dương Nguyên đã lợi dụng điều này để phục vụ cho trò chơi sinh tử mà hẳn bày ra. Đầu tiên là ăn cắp hai hình nộm người bằng silicon thần không biết, quỷ không hay, sau đó là vận chuyển thi thể nạn nhân phẫu tích, cuối cùng là bắt giữ Chương Hiểu.

Có thể nói, đây là kế hoạch khá hoàn chỉnh. Nếu không biết kết cấu thực sự của tòa nhà thì còn lâu cảnh sát mới tìm hiểu được bí mật này. Nhưng đến bây giờ Trình Ngạn Thâm vẫn không hiểu làm sao hẳn biết được kết cấu đặc biệt đó? Ngay cả cảnh sát cũng không lấy được bản thiết kế, nếu không nhờ người ấy thì đến bây giờ, anh vẫn không tin chắc với suy nghĩ ban đầu của mình.

Lần đầu tiên bước vào phòng cất giữ, khi phát hiện cả hai hình người silicon bị mất đều nằm cạnh sát tường đã khiến anh phần nào nghi ngờ. Cửa phòng không hề có dấu hiệu bị cạy khóa, camera cũng không ghi nhận được hình ảnh của việc đi lại, ra vào phòng. Duy chỉ có trong phòng này, là không có camera. Để bảo mật cũng như phần nào tôn trọng những hình người này nên Trương Thạch đã đặc biệt đề nghị không lắp camera giám sát mà chỉ thông qua kiểm tra hàng tuần. Và đây cũng chính là kẻ hở cho hung thủ. Nhưng tại sao Ngạn Bân lại yêu cầu đưa chìa khóa phòng cất giữ cho các thành viên khác? Đó cũng là điều trăn trở của Trình Ngạn Thâm. Anh nghĩ, mọi thứ chắc sẽ không đơn giản như bề ngoài. Dương Nguyên chưa chắc là hung thủ duy nhất của vụ án này. Còn rất nhiều bí mật chưa được vén màn. Nhưng anh tin sẽ sớm thôi, mọi thứ sẽ phơi bày.

Rất nhanh, tiểu đội đã đến trụ sở. Theo sự sắp xếp sẵn có, tất cả đều phân tán đến vị trí đã chỉ định. Trước khi bắt đầu, Trình Ngạn Thâm nói lớn vào bộ đàm:

- Nhớ rõ mục đích của hành động này. Giải cứu con tin và bảo vệ an toàn cho mọi người mới là điều quan trọng nhất. Nghe rõ chưa.

- Rõ.

- Hành động.

Trình Ngạn Thâm dẫn đầu một nhóm người tiến vào phòng lưu trữ. Anh đi đến vị trí cuối góc tường, nơi cách góc ba bước chân, di chuyển nhẹ nhàng đôi chân, gõ lần lượt ba tiếng vào đất. Một phút sau, bức tường từ từ mở ra, một căn phòng nhỏ từ từ xuất hiện.

Bỗng, một tiếng thét vọng lại.

- Nằm xuống, có bom.

- Ầm.... Mọi thứ kết thúc.

Lâm nhảm: chết hết rồi sao?###

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người lạ mặt

Mỉm cười.

Dương Nguyên nhìn những gì diễn ra trên màn hình vi tính. Lửa cháy khắp nơi. Ngọn lửa thiêu rụi mọi thứ, ngọn lửa của sự đau thương và tàn khốc. Mọi người không ngừng la hét, máu chảy thành sông và cảnh sát thì gần như chết hết. Một khung cảnh hỗn loạn và chết chóc. Đây cũng là món quà mà hắn muốn gửi đến đám cảnh sát.

- Đúng là một lũ vô dụng. Muốn đấu với tao à, tụi bây còn non nớt lắm. Hahaha...

Tiếng cười vang lên, man rợ và phần nào kinh tởm. Trong một căn phòng tối mịch, tiếng cười ấy càng thêm phần kinh dị, khiến người nghe sởn da gà.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Có phải tôi nên chúc mừng anh không Dương Nguyên. Bên đầu bên kia, một giọng nói trầm ấm, có phần nào tử tốn nhưng vẫn không che giấu được sự tàn nhẫn và độc ác trong giọng nói.

- Chút chuyện này còn phải nói đến à. Đối phó với lũ cảnh sát ấy chỉ cần một vài thủ thuật nhỏ mà thôi.

- Vậy anh định xử lý thế nào với con nhò bác sĩ đó?

- Nó sao?

Hắn dừng lại, không trả lời vội mà liếc nhìn sang màn hình bên phía góc bên kia- nơi Chương Hiểu vẫn bị giam giữ ở đấy. Cô đã duy trì trạng thái này rất lâu rồi, không phản kháng, càng không tỏ ra sợ hãi. Tất cả chỉ là im lặng- một hình ảnh thật lạ, ít nhất là đối với hắn. Lạ đến nỗi, bây giờ hắn bắt đầu nghi ngờ về hành vi này. Có phải chăng đây chính là cái bẫy mà Chương Hiểu đã bày ra hay không.

- Con nhò bác sĩ đó bây giờ đang ngây dại như người điên, ngồi im không làm gì?

- Thật sao? Nói thật tôi không tin lắm- Giọng nói mỉa mai vang lên bên đầu dây bên kia.

- Thật hay giả thì nhanh thôi, chúng ta sẽ biết.

- Anh định làm gì nó ?

- Tôi nghĩ anh không có tư cách biết đến chuyện này. Công việc của anh là gì e rằng anh rõ hơn tôi. Đừng vượt quá bốn phận của mình.

Nói xong, hắn nhanh chóng cúp máy. Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

- Chương Hiểu ơi, làm sao bây giờ tôi lại mong cô không bị điên nhỉ? Tôi chơi chưa đã mà.

Vài giờ sau, tin tức tòa nhà chính phủ bị tấn công lan tràn khắp các trang mạng xã hội. Đến bây giờ vẫn chưa thống kê được con số thương vong thật sự nhưng theo thông tin được cung cấp từ cảnh sát thì số người chết và bị thương do bom nổ không ngừng tăng lên, trong đó có cả quân lý cấp cao.

19h, sở cảnh sát.

- Báo cáo, phóng viên đang vây chặt bên ngoài, họ không ngừng đòi mở cuộc họp báo. Theo sở trưởng, chúng ta có nên...

- Nên gì hả. Mở họp báo. Cậu tưởng dễ lắm sao? Mở rồi nói cái gì hả.

Tiếng càu nhàu của sở trưởng lấn át mọi tiếng ồn. Ông vừa họp ở cấp trên về, đã không biết chịu bao nhiêu áp lực, bây giờ lại đến sức ép của công chúng. Chắc ông điên sớm.

- Đã có tung tích gì của nhóm bác sĩ Trình chưa?

- Vẫn đang tìm kiếm ạ. Do lúc xảy ra vụ nổ, hiện trường khá hỗn loạn nên bây giờ rất khó xác minh được những cái xác tìm thấy hiện trường là của ai, phải thông qua đối chiếu ADN mới xác định được. Bên pháp chứng đang tiến hành, khi có báo cáo họ sẽ gửi qua cho chúng ta. Nhưng mà...nhưng mà

Nói đến đây giọng cậu nhò dần, đôi mắt còn hơi ươn ướt

- Nhưng mà cái gì? Đàn ông con trai gì mà nói chuyện cũng chẳng rõ ràng?

- Nhưng mà chính họ đã mở căn phòng đó ra thì quả bom ấy... xác suất sống là vô cùng thấp

- Được rồi. Chưa tìm được xem như còn hy vọng. Bây giờ, chỉ biết nghĩ như thế thôi.

Nói xong, sở trưởng vỗ vai cậu cảnh sát. Đôi mắt ông cũng mờ đi vì hơi nước. Có những việc không cần nói ra nhưng trong lòng mọi người đều đã mặc định kết quả.

- Còn căn phòng đó, có tìm thấy gì không?

- Dạ không.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ptsd

- Sao? Không tìm thấy gì?

- Báo cáo sở trưởng, sau khi lục soát tất cả đều không tìm thấy gì. Hơn nữa, vụ nổ xảy ra quá đột ngột, hiện trường gần như bị thiêu rụi hết nên việc tìm dấu vết là rất khó khăn.

- Khó khăn. Cậu nói từ đây với tôi à. Còn sếp cậu Cao Trình đâu?

Giọng sở trưởng bắt đầu thiếu kiên nhẫn, hơn ai hết ông hiểu được áp lực cũng như tâm trạng của họ bây giờ. Nhưng còn áp lực của ông, những điều tiếng mà ông đang gánh chịu, ai sẽ hiểu đây. Đúng thật là

- Báo cáo, do chấn thương lần trước, anh ấy hiện giờ vẫn nằm phòng cách ly đặc biệt.

- Được rồi, tôi sẽ điều thêm một tổ qua đây phụ giúp các cậu. Nhớ, sang mai, tôi muốn thấy kết quả khám nghiệm với tình hình triển khai vụ án trên bàn của tôi.

- Mai sao?

- Đúng. Ngay sáng mai. Nhớ đó.

Nói rồi ông quay đi, để lại một căn phòng với những ánh mắt thù địch.

- Tưởng chúng ta là gì? Người sắt hay robot, mai sao, tôi khinh, ông ấy làm được không?

Một cảnh sát trẻ bất bình lên tiếng. Lâu nay anh vẫn nghe nói sở trưởng Từ là người hẹp hòi, nhỏ nhen. Công lao thì mình hưởng, trách nhiệm và công việc thì giao hết cho đám nhân viên. Bây giờ được thấy tận mắt quả là mở rộng tầm nhìn.

- Không phải đâu, ông ấy xem chúng ta là x-men.

- Tôi lại nghĩ là superwomen

- Cậu là women

- À, em lộn, superman

- Tiểu Trương à, tôi nói bao nhiêu lần rồi, phải đi học Tiếng Anh, trau dồi thêm ngoại ngữ.

Cậu cảnh sát tiểu Trương gầy gầy đầu. Không phải anh lười biếng mà công việc ở tổ trọng án thật sự rất nhiều. Chỉ nói riêng vụ án này thôi, trong một tháng nay, không biết có bao nhiêu đêm anh thức trắng đêm rồi. Học tiếng Anh, trau dồi ngoại ngữ, dù muốn cũng cần có thời gian chứ.

- Em biết rồi. Đợi xong vụ án này đi. Mà giờ, không biết bác sĩ TRình cùng bọn Diệp Như ra sao rồi. Tổ trưởng Cao mà khỏe lại biết tin này không biết sẽ sốc đến đâu nữa. Haihai....

Cậu nói của cậu đem đến sự im lặng và làm không gian trầm xuống hẳn. Chưa bao giờ, tổ trọng án lại thế thảm như thế này. Vừa bị nổ, vừa chết người, bây giờ còn...Đúng là nghịch cảnh.

Dù đau buồn, dù mất mát và bất mãn nhưng mọi người vẫn nỗ lực hết sức, cố gắng vì họ tin, dù chỉ một hy vọng nhỏ thôi, họ vẫn tin, may mắn sẽ mỉm cười với tổ trọng án.

Cũng trong thời gian này, ở một nơi khác, u ám và tĩnh mịch khác hẳn. Chương Hiểu vẫn duy trì trạng thái ấy, yên tĩnh như một cái xác không hồn. Nhưng Dương Nguyên vẫn không tin rằng một con người mạnh mẽ như cô lại có thể trở nên như thế này trong một thời gian ngắn như thế. Chính vì thế, anh càng phải làm nhiều việc để kiểm chứng xem cô đang giờ trở mụ quý gì.

Căn phòng im lặng và tối đen bỗng bật sáng. Chương Hiểu vẫn không có mấy may gì. Trên loa vang lên giọng nói có phần tục tĩu của Dương NGuyên:

- Sao rồi, ở chung với những thứ ấy khiến cô sợ đến phát điên rồi sao?

Đáp lại anh vẫn là sự yên tĩnh.

- Được, bây giờ tôi cho cô xem đoạn băng này, ghi hình trực tiếp. Nghe nói cô từng yêu sâu đậm, đến bây giờ vẫn chưa quên bác sĩ pháp y Trình Ngan Thâm. KHÔNG biết xem xong cô sẽ có suy nghĩ gì nữa. Thật làm tôi tò mò. NHưng nói trước, cô nên chuẩn bị tâm lý. CHÚc vui vẻ và hẹn gặp lại cô gái của tôi.

Nói xong, ánh đèn cũng vụt tắt. Đây là một trong những hành động có tác động lớn đến tâm lý con người. KHI một người ở trong bóng tối hay ánh sáng một thời gian dài, thì cơ thể sẽ thích nghi với cường độ ánh sáng ở thời điểm đó. Nhưng khi đột ngột bật lên hay tắt đèn đi, đầu tiên, cơ thể sẽ sinh ra phản ứng sinh lý ở mắt. Sau đó đi kèm theo là một số phản ứng về tâm lý. Nếu ở hoàn cảnh thông thường, chúng ta khó có thể nhận thấy điều đó. Nhưng ở đây, Dương NGuyên đang dần hình thành trong Chương HIếu một thói quen đáng sợ. Hẳn cho cô ở trong tối trong một thời gian dài với tâm trạng lo sợ, mỗi khi bắt điện lên nghĩa lại là một lần cô đối mặt với những thứ mới kinh khủng và đáng sợ hơn. Từ từ, Chương HIếu sẽ sợ hãi ánh đèn hay nói đúng hơn là sợ hãi với việc tiếp xúc đột ngột với ánh sáng. Và hậu quả nặng nhất của việc này chính là hội chứng PTSD- rối loạn stress sau sang chấn.

- Chương HIếu, dù cô giả bệnh thì tôi vẫn muốn cô bị bệnh. Suốt đời mắc bệnh tâm thần....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nguyên nhân chết

PTSD- rối loạn căng thẳng sau chấn thương có thể nói là nỗi ám ảnh kinh hoàng với hàng triệu người trên thế giới. Nếu thời gian xảy ra biến cố đối với người bệnh là sự khủng hoảng thì PTSD chính là cơn ác mộng đau đớn và dai dẳng. Những tổn thương về tâm lý cũng như sinh lý mà PTSD mang đến người bệnh là vô cùng nặng nề. Rối loạn căng thẳng sau chấn thương là một rối loạn tâm lý phức tạp, một trong những biểu hiện của các căn bệnh liên quan đến stress. Một trong những triệu chứng lâm sàng của PTSD chính là lo âu, sợ hãi kéo dài trong một thời gian sau khi xảy ra biến cố về tâm lý cũng như sinh lý. Quá trình này kéo dài trong một khoảng thời gian vô định, nó ám ảnh người bệnh với những hình ảnh không ngừng lặp đi, lặp lại về một quá khứ đau thương, nó dằn vò tinh thần bệnh nhân bởi những cơn ác mộng giữa đêm hay đơn giản là bóp chết đi ý chí sinh tồn, khát vọng sống... dần dần nó bào mòn, nó giết chết sự sống người bệnh. Trầm cảm hay rối loạn nhân cách cũng là một trong những biến chứng nặng nề của PTSD. Chính vì thế, có thể nói, giây phút bạn đối mặt với kinh hoàng vẫn chưa phải là điều kinh hoàng nhất mà bạn sẽ gặp phải.

Và cũng vì thế, Dương NGuyên càng muốn hành hạ Chương HIếu. Bởi nếu bây giờ cô đã hóa điên thì tốt, còn nếu không thì sớm muộn gì cũng hóa điên mà thôi.

Trở lại với căn phòng đen tối ấy. Chương HIếu vẫn ngồi yên đó, không phản ứng gì từ khi Dương NGuyên phát đoạn băng. Trong căn phòng u tối, chút ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc ti vi cũ. Trên màn hình đã lấm vết xước, những hình ảnh đau thương và đẫm máu của một vụ nổ kinh hoàng đang xảy ra. Giây phút Trình Ngan Thâm cùng cảnh sát bước vào căn phòng, lúc anh mở cơ quan và rồi vụ nổ xảy ra... Những hình ảnh không ngừng lặp lại, một cô gái không ngừng nhìn vào khoảng không vô định phía trước, những bộ phận người vẫn treo lủng lẳng trên đầu... tất cả đem đến một khung cảnh kinh dị và gọn người.

Dương NGuyên vẫn không ngừng quang sát, đôi mày hằn cau chặt lại, đôi tay không ngừng nắm chặt. Chương HIếu vẫn thế, không phản ứng gì cả cứ như mọi việc trước mắt không liên quan đến cô. Đúng là cứng đầu.

Trên màn hình bỗng xuất hiện một đoạn băng khác. Hình ảnh cũng là trong một căn phòng, một người con trai rần rờ, mặc cảnh phục đang bị còng tay chân. Ánh mắt vị cảnh sát trẻ không ngừng nhìn về phía trước, miệng không ngừng la hét, tay chân thì vùng vẫy dữ dội.

- KHÔNG...không. Thả tao ra...thả ra...có nghe không...có ai không. Không thể...

Ông kính máy quay lệch đi, màn hình chuyển cảnh khác. Trong đó, một con chó to và dữ với bộ răng sắc, nhọn đang xé xát một thi thể. Đầu, tay, chân... Từng lớp da, từng miếng, từng miếng... Máu chảy đầy cả khoảng sân, thấm hết cả hàm răng sắc nhọn. Tiếng la hét vẫn không ngừng.

Sau khi xử lý xong một người, con chó nằm im, một mồi ngủ đi. Màn hình chuyển màu đen. Rất nhanh sau đó, màn hình bật sáng, vẫn là căn phòng đó, vẫn là con chó hung dữ và người cảnh sát kia. Nhưng bây giờ, tiếng la hét đã biến thành tiếng gào thét kinh khủng.

- Không được qua đây...Súc sinh...không được...không được qua đây...A... không được...cứu tôi...cứu tôi...

Tiếng gào vang vọng khắp không gian. Con chó không ngừng tiến đến, từng bước, từng bước. Và rồi như có cái gì kích thích, nó chạy nhanh đến người đàn ông và một tiếng hét thất thanh.

Màn hình vụt tắt. Căn phòng lại trở về với không gian u tối.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Lật mặt

Cuối cùng thì cũng khám phá được cái chết bí ẩn của người cảnh sát kia. Một phòng giam, một con chó dữ và một nạn nhân. Hắn coi con người là gì? Súc vật hay thậm chí không bằng súc vật?

Một thú vui chỉ để thỏa mãn lòng tự cuồng mà không biết bao nhiêu người đã hy sinh. Có những người chết trong êm đềm, có những người chết mà mãi mãi ám ảnh bởi hai từ sợ hãi, thậm chí có những người ngay cả chết cũng bị lãng nhục về tinh thần. Còn cô? Chương Hiểu không biết mình đang là ai trong mắt hắn? Cô càng không biết sự hành hạ này đến bao giờ? Có những thứ đôi khi kết thúc sớm một chút chính là may mắn. Sống trong biển khổ này thì chẳng bằng chết đi. Cái chết đôi khi là một sự giải thoát, đôi khi là một sự luân đày.

Dương Nguyên thực sự tức giận. Hắn nắm chặt hai tay, gân xanh không ngừng nổi lên, ngay cả mạch máu ngay cánh tay cũng đang dần thấy rõ. Chưa bao giờ trong đời hắn lại tức giận như vậy. Nếu lúc đầu hắn có chút cảm thương thậm chí là bất ngờ với biểu hiện của Chương Hiểu thì bây giờ, hơn ai hết hắn cảm thấy rõ cô không phải điên mà là cố tình bỏ mặc hắn, không quan tâm đến những việc hắn làm. Và đối với hắn đây là điều không chấp nhận được.

Dương Nguyên mở cửa căn phòng ra. Tiếng cọt két vang lên mang đến một sự chói tai, bức bối. Hắn xuất hiện, đến gần Chương Hiểu. Trong bóng tối, đôi mắt ánh sáng đến kinh hồn. Cô đang nhìn về một khoảng không vô định, ngay cả sự có mặt của hắn cũng không làm cô mảy may quan tâm

- Chương Hiểu, tôi không nghĩ cô lại điên giỏi như vậy. Gia vờ không quan tâm sao? Cô đang chơi tôi à.

Những chữ cuối gần như nguyền rủa. Giọng hắn sắc bén và lạnh lùng khác thường. Tiến đến gần cô, hai tay hắn nâng cằm cô lên, đôi mắt xòng xộc nhìn vào khuôn mặt vô hồn ấy.

- Đến bây giờ vẫn còn diễn sau. Được, tôi xem cô cảm cự được bao lâu.

Nói rồi, hắn quay đi, tiếng đóng cửa rất mạnh. Chương Hiểu vẫn không phản ứng gì. Hơn ai hết, cô biết, mình đã chạm vào giới hạn của hắn. Một người ngông cuồng, tự đại đến nỗi tâm thần như hắn làm sao có thể để một người lạ đi sự có mặt của mình. Và có lẽ, những gì diễn ra tiếp sau đây mới thực sự là địa ngục.

Không lâu sau, cánh cửa lại được mở ra. Dương Nguyên đi vào và kéo theo là một xe đẩy thuốc. Tiếng ma sát của những bánh xe với sàn nhà khô cứng làm không gian thêm phần kinh dị. Càng ngày, tiếng động ấy càng tiến đến gần, một bước, hai bước và giờ đây, nó cách Chương Hiểu chưa đến một mét.

- Chương Hiểu ơi, tôi để dành món quà này rất lâu rồi đó. Cô có biết thứ này là gì không?

Nói rồi, đèn được bật lên, hắn đưa lọ thuốc đến gần cô. Và dòng chữ trên đó khiến trái tim Chương Hiểu thực sự vỡ nát. Sao cô không biết được chứ. Thứ đó, làm sao cô không biết.

- Tôi nghĩ chắc cô không biết. Điện rồi làm sao nhận thức được chứ. Vậy để tôi nói cô nghe nha, đây là steroids androgen đồng hóa- một loại hormone của nam giới. Tuy cô là nữ, nhưng tôi chắc rằng cảm giác cũng sẽ rất tuyệt. Rất nhanh thôi, khi chất lỏng sẽ chảy vào cơ thể cô, hòa vào máu của cô. Lúc đó, sự kích thích, hoang tưởng, trạng thái hưng phấn tột độ sẽ giúp cô quên đi mọi ưu phiền. Ma túy ư, tôi e rằng nó cũng sẽ không tuyệt vời như thế này. Yên tâm, tôi pha thuốc vô cùng chuẩn, chắc chắn không có pha loãng hay giảm nhẹ nồng độ đâu. Còn có, kỹ thuật tiêm của tôi là số một đấy. Cùng tận hưởng, cùng đắm mình trong cơn cuồng dại steroids nào.

Và rồi, hắn tiến lại gần cô. Một, hai, ba

Một con dao đâm thẳng vào tim hắn. Đau đớn bất ngờ làm Dương Nguyên quỵ ngã. Hắn nhìn chăm chăm vào Chương Hiểu. Đôi mắt cô lúc này chẳng khác nào dã thú. Hung hãn và dữ tợn.

- Tao đợi cơ hội này lâu rồi. Sao không đứng dậy đi chứ. Giết tao đi.

Nói rồi, Chương Hiểu lấy ngay kim tiêm còn nằm trong khay, đứng dậy tiến về phía hắn.

- Con cuồng dại steroids sao? Tại sao mày không tận hưởng hả Dương Nguyên? Bây giờ thì nào, xuống địa ngục đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Địa ngục

Địa ngục có xa không? Không ai biết, cũng chẳng ai trả lời được. Sống đau khổ như địa ngục chẳng qua là một cách nói của con người. Còn Dương Nguyên, hẳn đang ở đâu trong cõi đời này.

Bạn đã bao giờ trải qua sự hưng phấn cực độ đến nỗi quên đi mọi thứ xung quanh, quên đi vết thương không ngừng chảy máu ở trên ngực, tận hưởng những hư ảo của thuốc chưa? Chắc hẳn điều đó rất khó quên. Nhưng rồi, bạn cũng trải qua cảm giác sau những giây phút sướng như điên như dại để rồi lâm vào trạng thái trầm cảm cực độ thậm chí còn nảy sinh ý định tự tử chưa? Nếu chưa, có thể bạn mãi mãi cũng không hiểu được cảm giác của Dương Nguyên lúc này. Vậy đó có phải địa ngục mà con người vẫn thường nói?

Chương Hiểu đứng đó và quan sát tất thấy mọi biểu cảm trên gương mặt thống khổ ấy. Sung sướng qua đi rất nhanh, chỉ để lại sau đó một mảnh tro tàn. Đây là những gì mà hắn dành cho cô nhưng đáng thương thay chính thứ này lại hủy hoại hoàn toàn con người hắn. Nhưng bao nhiêu đó có là đủ cho một con người như vậy, với những tội ác mà hắn đã gây ra? Và đối với Chương Hiểu, tất cả vẫn chưa dừng ở đây. Cô tiến lại gần con dao, rút nó ra. Dương Nguyên la hét thảm thiết. Ánh mắt hắn nhìn cô đầy bất lực cùng giận dữ nhưng thuốc đang khống chế con người hắn.

Con dao trong tay Chương Hiểu lạnh ngắt, cô cầm nó, tiến lại gần, mũi dao kề sát vào da. Máu đang không ngừng chảy xuống.

- Chết ư? Quá dễ dàng với loại người như mày. Tao sẽ khiến mày sống còn đau khổ hơn là chết.

Mỗi câu nói, con dao càng đâm sâu thêm vào da. Máu không ngừng chảy xuống, ánh mắt hắn vẫn cứ ngây dại.

- Không phải mày là người giỏi nhất sao? Chẳng phải bây giờ cũng bị thứ thuốc này khống chế. Dương Nguyên ơi, tao càng muốn nhìn thấy mày bị thứ thuốc này hủy hoại đến từng thớ thịt. Tao muốn nhìn thấy mày đau khổ, vật vờ khi lên cơn thèm. Chẳng phải mày nói ma túy là đồ bỏ đi sao, bây giờ, tao cho mày trải nghiệm thứ gọi là thật sự.

Nói xong, Chương Hiểu đi đến bên đồng thuốc. Cô bắt đầu pha thuốc, bơm thuốc vào kim. Mọi thao tác thành thạo đến bất ngờ và dần dần tiến lại phía hắn. Để kim tiêm gần đó rồi quay đi. Cô còn một việc cần làm, vô cùng quan trọng- thứ khiến cho hắn mãi mãi không siêu thoát.

Sau một thời gian, Chương Hiểu quay lại, cô đi đến bên Dương Nguyên, kim tiêm đã trống rỗng và hắn đang lên cơn hoang dại. Vẻ mặt đó méo sẹo, trông vô cùng kinh tởm. Ánh mắt hắn nhìn lên trên nhà và vô thần.

Bỗng ngoài cửa có tiếng đập phá, Chương Hiểu ngay lập tức lấy phần thuốc thừa còn lại, tiêm nhanh vào cơ thể mình, rồi lấy khúc gỗ gần đó đập mạnh vào đầu.

Lúc cảnh sát tiến vào, những gì họ thấy trước mắt thực sự khiến mọi người hoảng sợ. Trong căn phòng nhỏ xíu, u tối và lạnh ngắt, Dương Nguyên và Chương Hiểu đang nằm bất tỉnh ở hai góc. Trên người cả hai có đầy máu và vết thương khác nhau. Hình ảnh ấy ám ảnh Trình Ngạn Thâm. Chưa bao giờ anh cảm thấy mình vô dụng hơn lúc này. Cô nằm đấy, đơn độc và đáng thương. Không gian này làm anh cảm thấy rõ hơn bao giờ hết nỗi sợ hãi trong tâm hồn mình. Anh sợ, thật sự rất sợ sẽ mất đi cô lần nữa. Anh không dám chạy lại đó, không dám đối mặt với sự thật này. Nhưng lý trí buộc Trình Ngạn Thâm không được yếu mềm, tiến về phía Chương Hiểu, anh tiến hành kiểm tra tuần hoàn và hô hấp cho cô:

- Chương Hiểu, Chương Hiểu, em nghe thấy không, tôi là Trình Ngạn Thâm...Chương Hiểu.

Cô vẫn bất tỉnh, nhịp thở và mạch đập tuy chậm nhưng vẫn duy trì khá tốt. Còn Dương Nguyên, trên người hắn những vết thương chi chít nhau, hai mắt thì đại diện như trạng thái của người phê thuốc, gần đó có rất nhiều kim tiêm.

- Mau, kêu xe cấp cứu.

Cả hai nhanh chóng được đưa đến bệnh viện. Trình Ngạn Thâm luôn luôn ở bên cạnh, nắm chặt tay cô, không ngừng nói vào tai Chương Hiểu những lời động viên. Đó cũng là một cách giúp bệnh nhân có thêm ý chí sinh tồn.

- Chương Hiểu, mau tỉnh lại. Em không được có chuyện gì đó. Em nghe thấy không. Em muốn chết cũng phải được tôi cho phép. Nếu không thì ngay cả Diêm Vương cũng vô dụng thôi. Tỉnh lại đi.

Trong lúc đó, Những người khác tiếp tục ở lại và khám xét hiện trường. Sau một hồi kiểm tra và thu hồi vật chứng, Diệp Lan chạy đến và nói:

- Báo cáo, chúng tôi đã kiểm tra băng ghi hình nhưng tất cả đã bị phá hủy.

- Sao cơ?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình yêu

Trích lời tác giả: “Tình yêu không phải lời nói mà là hành động. Tình yêu càng không phải bạn nhận được gì mà phải nói đến bạn đã hy sinh cho người ấy

bao nhiêu. Ai nói tình yêu không toan tính. Thật ra sự tính toán chẳng qua chỉ là một hình thức để xem bạn có thực sự yêu chưa mà thôi. Nếu tình yêu không có sự hy sinh chẳng qua cũng là đồ bỏ đi.”

#####

- Đoạn băng ghi hình bị ngoại lực tác động mạnh nên phần lớn đã hư hỏng. Chúng tôi sẽ đem về và giao cho chuyên gia xử lý, hy vọng có thể phục hồi được.

- Được rồi. Còn bác sĩ Trình đâu?

- Cậu ấy theo đến bệnh viện rồi.

- Được rồi, tôi cũng đến đó xem thử, các cậu ở đây tiếp tục làm việc đi.

- Dạ.

Nói rồi, cảnh sát trưởng quay đi. Về mặt ông hiện lên vẻ khó chịu. Đúng là nơi nào không biết, thật kinh khủng. Chưa kể còn mấy thứ treo trên trần, ở đây thêm chắc ông chết quá.

- Không phải là hoảng sợ sao? Còn nói cái gì đến bệnh viện xem thử, tôi khinh.

Diệp Lan đi qua vỗ vai vị cảnh sát trẻ.

- Thôi, ai biểu chúng ta là dân thường. Khi nào cậu làm lãnh đạo cũng thế thôi?

- Tôi mà như ông già đó à.

- (Mọi người)....

Chương Hiểu và Dương Nguyên được đưa vào bệnh viện. Tình hình cả hai không tính là nguy kịch nhưng cũng không thể nói là an toàn.

Trình Ngạn Thâm đứng trước phòng phẫu thuật, dời mắt vào ngọn đèn đỏ trước mặt. Anh ngồi đó, im lặng và cô độc. Đó là những gì Tần Du cảm nhận được từ người đàn ông này. Trong suy nghĩ của cô, anh từng là thầy, là thần tượng, là một người cao không với tới được. Dù cho có tưởng tượng đến đâu cô cũng không nghĩ được người mà cô cho là hoàn hảo ấy lại có lúc cũng yếu đuối, cô độc đến vậy. Nếu anh là người đàn ông của cô, cô tình nguyện dùng mọi thứ mình có được để đánh đổi. Tất cả. Nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi.

Cô đi lại và đưa cho anh một chai nước.

- Không cần lo đâu, cô ấy chắc chắn sẽ không sao đâu?

- Tôi biết.

Câu trả lời của anh làm cô bất ngờ. Cô tưởng anh không biết, cô tưởng..

- À, sao tôi có thể quên, anh cũng là bác sĩ cơ chứ.

Anh không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn vào ngọn đèn chói mắt đó. Cô nhìn anh, cũng chính là gương mặt này, cũng chính con người này và cũng chính tình yêu này. Cô chưa bao giờ quên ngày hôm ấy, ngày mà cô biết được thì ra trên đời này cũng còn có tình yêu thật sự. Làm ở bệnh viện nhiều năm, từ một cô bé tuyệt đối hóa tình yêu đến bây giờ cô đã xem mọi thứ là hư vô. Chính anh đã nói cho cô biết, tình yêu không phải lời nói mà là hành động. Tình yêu càng không phải bạn nhận được gì mà phải nói đến bạn đã hy sinh cho người ấy bao nhiêu. Ai nói tình yêu không toan tính. Thật ra sự tính toán chẳng qua chỉ là một hình thức để xem bạn có thật sự yêu không mà thôi. Nếu tình yêu không có sự hy sinh chẳng qua cũng là đồ bỏ đi.

- Anh đã hy sinh rất nhiều cho cô ấy, có bao giờ anh cảm thấy mình thiệt thòi không?

Đây cũng là những gì cô trăn trở mãi. Chuyện anh đã làm trên đời này có bao nhiêu chàng trai có can đảm nghĩ đến? E là một người cũng không.

- Những việc ấy không gọi là hy sinh. Trên đời này, chuyện tôi không muốn làm thì không ai có thể ép buộc được.

- Tôi hiểu rồi.

Có những tình yêu cao đẹp là thế đấy. Nhưng cô có thể gặp được không? Lần đầu tiên trong đời Tần Du cảm thấy thật ra mình cũng rất thất bại. Thành công của cô là thứ mọi người khao khát, công việc của cô là giấc mơ của biết bao người nhưng sự cô độc của cô lại là bất hạnh. Nỗi bất hạnh chỉ mình cô biết. Ngồi đó cùng anh, cô trân trọng những giây phút này. Bởi lẽ, ít ra cô cũng từng gặp một người như anh. Dù chỉ bước đi chung một đoạn đường nhỏ nhưng có sao đâu, cô vui vì nó là được.

- Bác sĩ ra rồi.

- Ai là người nhà của Chương Hiểu?

- Tôi là bạn trai cô ấy.

- Không có gì đáng ngại. Vết thương va đập ở đầu không gây tổn thương ở não, lượng steroid tiêm vào cơ thể cũng không cao. Vài giờ nữa có thể tỉnh rồi.

- Cảm ơn bác sĩ.

Tần Du định quay qua nói gì đó thì chỉ thấy một dáng người cao ngất quỳ ngã ngay bên cạnh,

- Trình Ngạn Thâm...bác sĩ Trình...Người đâu, cấp cứu.

muốn biết Trình Ngạn Thâm đã làm gì cho Chương Hiểu mới đón đọc ngoại truyện. Còn khi nào có, nói thật tôi cũng không biết####

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Sự trỗi dậy của tình yêu

Tình yêu vẫn ở đâu đó trong trái tim bạn, chỉ là đôi khi có quá nhiều thứ khiến bạn tưởng rằng nó đã mất đi nhưng thật ra nó vẫn vẹn nguyên như buổi ban đầu.

#####

Mười giờ sau, bệnh viện Trung ương:

Chương Hiểu tỉnh dậy. Mở mắt ra, hiện rõ trước mặt là không gian trắng tinh của bệnh viện, là mùi thuốc khử trùng đặc trưng nhưng vô cùng ấm áp. Không còn là không gian u tối, chết chóc của căn phòng giam đáng sợ, không còn là những đôn cân não giữa ranh giới của thiên đường và địa ngục. Tất cả bây giờ tĩnh lặng và thanh bình đến lạ.

Việc đầu tiên còn tỉnh dậy là sờ vào cổ mình. Sợi dây chuyền vẫn nằm ấy, những dòng chữ ấy vẫn in hắc trên đây. Sao khi kiểm tra, Chương Hiểu nở nụ cười rất tươi. Nụ cười của sự hạnh phúc.

Người đầu tiên Chương Hiểu nhìn thấy là Diệp Như. Cô ngồi bên giường bệnh, không ngừng gục lên, gục xuống, gương mặt hiện lên vẻ mệt mỏi rõ rệt.

Vội tay vào khoảng không, định cất tiếng gọi nhưng giọng khàn đặc đến lạ. Rất nhanh, Diệp Như đã tỉnh.

- Bác sĩ Chương, ơn trời, cuối cùng cô đã tỉnh.

- Anh ấy đâu?

- À? À, bác sĩ Trình hả, anh ấy cũng đang ở trong bệnh viện này.

Chương Hiểu cố ngồi dậy, rút kim truyền nước biển ra, đặt chân xuống giường. Do nóng lòng nên động tác có hơi mạnh, nơi đầu kim máu bắt đầu xuất hiện.

- Cô, cô làm gì vậy. Cô mới tỉnh lại mà. Mau ... mau nằm xuống đi....

- Dẫn tôi đi gặp anh ấy, tôi xin cô đó Diệp Như.... dẫn tôi đi gặp anh ấy.

Chương Hiểu nắm chặt tay Diệp Như và bật khóc. Lần đầu tiên Diệp Như thấy cô khóc. Giữa mưa bom bão đạn, đối mặt với những tên tội phạm nguy hiểm, giằng giũa giữa ranh giới của sự sống và cái chết,...cô gái này chưa bao giờ khuất phục nhưng vì người con trai ấy, cô đã khóc, tiếng khóc thực thương tâm và bất lực.

- Được, tôi dẫn cô đi.Đừng khóc nữa. Tôi dẫn cô đi. Bác sĩ Trình,anh ấy khi tỉnh lại nhìn thấy cô chắc chắn sẽ rất vui,rất vui... Thật đó, đừng khóc nữa.

Thế là Diệp Như đưa Chương Hiểu đến phòng bệnh của Trình Ngạn Thâm. Anh nằm đấy, yên tĩnh và thanh bình đến lạ. Nó khác hoàn toàn với hình ảnh của anh trước đây. Cũng căn phòng này, cũng con người này nhưng có lẽ đã ít đi rất nhiều gánh nặng.

Đẩy Chương Hiểu vào trong, Diệp Như nhìn thấy vị bác sĩ nữ đã từng tiêm thuốc cho Trình Ngạn Thâm. Chương Hiểu và cô ấy nói gì đó xong rồi cô ấy quay đi, còn Chương Hiểu thì nức nở.

- Cô là Chương Hiểu hả.

Đang quan sát Trình Ngạn Thâm, phía sau lưng bỗng có tiếng gọi làm Chương Hiểu giật mình. Quay lưng lại, trước mặt cô là một cô gái trẻ, khoảng hai mươi mấy tuổi, rất đẹp và trông vô cùng phúc hậu.

- Chúng ta đã gặp nhau rồi à?

- Chưa từng. Nhưng câu chuyện giữa cô và bác sĩ Trình khiến tôi rất cảm động.

- Câu chuyện? Tôi không hiểu ý cô lắm.

- Cô không cần hiểu. Tôi đến đây chỉ muốn nói cho cô biết rằng nếu trên đời này có người vì tôi mà tìm Nikethamid đâu biết sẽ có thể chết bất cứ lúc nào vì loại thuốc kích thích thần kinh này mà vẫn tự nguyện, không một lời than thở hay nhủ mảy may thì dù có chết, tôi vẫn muốn nắm chặt tay người ấy. Chương Hiểu, tôi không biết giữa hai người từng có chuyện gì nhưng nếu cô không nắm chặt tình yêu này thì chắc chắn cô sẽ hối hận.

Tần Du nói chuyện rất nhẹ nhàng, giọng nói cô ấy đặc biệt cũng rất êm tai nhưng không biết tại sao mỗi câu chữ ấy như con dao ghim vào tim cô. Đau đớn gấp trăm ngàn lần những vết thương ngoài da. Nikethamid là gì, cô hiểu hơn ai hết. Và cô cũng càng biết, anh đã đánh đổi bao nhiêu khi yêu cầu tiêm thứ thuốc ấy vào người mình.

Cô nhìn Tần Du, trong mắt cô ấy có một loại si mê đặc biệt với Trình Ngạn Thâm. Dù cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng ánh mắt khát khao ấy làm sao cô có thể không hiểu.

- Cô đến đây và nói những lời này với mục đích gì?

- Mục đích sao? Tôi cũng không biết, chỉ là nhìn thấy cô nên muốn nói mà thôi. Bác sĩ Chương, trên đời này đã có quá nhiều đau thương, sao không giành lấy hạnh phúc về mình.

Nói xong, Tần Du quay đi, trước khi ra khỏi phòng, cô ấy quay lại nhìn Trình Ngạn Thâm:

- Tôi thực sự rất hâm mộ cô. Thật sự.

Chương Hiểu không nhìn cô ấy mà quay lại với Trình Ngạn Thâm. Gương mặt anh tuy hơi xanh xao nhưng vẻ đẹp trời phú vẫn hằn rõ trên từng đường nét. Cô đưa tay ra, muốn chạm nhẹ vào gương mặt ấy nhưng lại sợ hãi, muốn nắm bắt tình yêu ấy nhưng lại kiên dè. Cô biết mình đang sợ điều gì. Cùng một loại tổn thương, không ai muốn chết hai lần dưới một lưỡi dao nhưng vì anh là Trình Ngạn Thâm, vì anh là niềm tin của cô, vì anh là tất cả những gì cô có được, nên Chương Hiểu chấp nhận đánh đổi. Tương lai ư, dù có ra sao, cô không quan tâm nhưng ít nhất bây giờ, cô không hối hận về việc mình đang làm.

Nắm chặt đôi tay ấy, đôi tay mà năm năm nay cô vẫn không ngừng khao khát. Khoảnh khắc chạm vào tay anh, Chương Hiểu biết mình thua rồi, thua hoàn toàn:

- Trình Ngạn Thâm này, anh biết không, em đã từng thực sự sụp đổ. Dương Nguyên đã từng làm em cảm thấy hoang mang và gần như đánh mất tất cả nhưng ngay lúc ấy, chính sợi dây chằng này đã cho em sức mạnh. Anh còn nhớ nó không, chính anh đã tặng em, đến bây giờ, em vẫn còn giữ. Rất nhiều lần cảm thấy hận anh, em đã muốn vứt bỏ nó nhưng tháo ra rồi lại không nỡ. Lúc đấy, em cảm thấy mình rất ngu ngốc, cảm thấy mình thật ảm hại. Nhưng không ai ngờ, khi em gần như buông xuôi, chính nó đã kéo em dậy từ địa ngục. Em nhìn thấy anh trong căn phòng cất giữ, em nhìn thấy vụ nổ xảy ra, em nhìn thấy cảnh tượng điêu tàn trước mắt. Lúc đó, em thấy mình trống rỗng, có cái gì đó vỡ nát trong em. Không biết là gì nữa nhưng trái tim rất đau, rất đau. Rồi khi ấy, em nắm chặt sợi dây chằng trong tay. Nó khiến em cảm thấy mình gần anh hơn, nó khiến em tin Trình Ngạn Thâm chưa bao giờ, chưa bao giờ rời xa Chương Hiểu. Trong phòng giam ấy nó u tối và lạnh lẽo. Em có thể nói là không sợ, em có thể tỏ ra kiên cường nhưng anh biết không, em cũng biết sợ và cũng rất sợ. Lúc ấy, em ước gì có anh xuất hiện, nắm chặt tay em thì có chết em cũng cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tình yêu là gì?

Những tia nắng cuối ngày chiếu rọi vào căn phòng, mang theo một chút ấm áp, một chút nồng nàn, và cả một chút tự tình. Chương Hiểu vẫn ngồi đó, nắm chặt tay anh, nhìn vào người con trai ấy. Cô nói rất nhiều, kể cũng rất nhiều. Những gì cô đã từng trải qua, cảm giác sợ hãi nơi xứ lạ, cảm giác đơn độc và cả những lo sợ về một tương lai mịt mờ phía trước. Những kỷ ức, những xúc cảm,...mọi thứ lần đầu tiên cô chia sẻ cùng một người- là anh.

Có thể đối với Chương Hiểu đây cũng là một cơ hội tốt. Anh im lặng nằm đó, sẽ không ai phán xét hành động của cô, không ai ngăn cản, càng không điều gì có thể ngăn trái tim cô hòa chung nhịp đập với anh. Nếu như không phải bây giờ, không phải hoàn cảnh này, cô chắc rằng mình cũng không có đủ dũng khí làm điều này. Bởi lẽ, con người sống với quá nhiều sợ hãi, quá nhiều những mặt nạ.

Cuộc sống làm chúng ta gồng mình lên chiến đấu với những khó khăn rồi càng chiến đấu, chúng ta càng sợ hãi, càng trẫm mình trong vực sâu ấy, ta càng không là ta của ngày xưa nữa. Trên những nẻo đường xa lạ, ta thấy mọi thứ xa lạ và ta cũng nhận ra mình đổi thay. Đó là quy luật cuộc đời, dù rằng

không ai trong chúng ta muốn thừa nhận nó.

Một không gian và rất nhiều câu chuyện. Đến rất muộn, rất muộn, Chương Hiểu chìm vào giấc mộng ngay bên cạnh Trình Ngạn Thâm. Nhịp thở của cô đều đặn, khuôn mặt chìm vào ánh trắng ngoài kia làm trái tim Trình Ngạn Thâm xao xuyến. Khoảnh khắc Chương Hiểu nhắm mắt lại cũng là giây phút ánh mắt anh chạm đến gương mặt cô.

Thật ra, Trình Ngạn Thâm đã tỉnh dậy từ rất lâu rồi, từ lúc cô mới bước vào, anh đã tỉnh. Nhưng anh không muốn mở mắt ra, anh không muốn mình đối mặt với hiện thực này. Anh sợ, anh rất sợ, đây chỉ là giấc mơ. Một giấc mơ đẹp và càng là như thế anh càng sợ, sợ mọi thứ sẽ vỡ tan rồi biến mất. Hơn hết, anh cũng muốn biết mình là ai trong lòng cô. Năm năm rồi, có biết bao chuyện thay đổi trong năm năm đó mà anh không biết, có biết bao thứ cảm xúc đã không còn như xưa, nên anh càng sợ.

Người ta thường nói, thời gian chính là thuốc tốt nhất chữa lành mọi vết thương nhưng đã có ai từng nói, thời gian cũng chính là con dao sắc bén cắt lìa mọi tình cảm trên đời này chưa?

Anh giờ bàn tay ra, nhẹ nhàng xoa lên tóc cô. Cái nhìn ấm áp và nhẹ nhàng. Người ta có thể thấy trong ánh mắt ấy, chất chứa rất nhiều tình cảm, một chút xót xa và phần nhiều là lo lắng.

- Chương Hiểu à, đừng bao giờ biến mất nữa. Anh không biết mình còn có thể chịu đựng được đến bao giờ.

Không gian như nổi lên, như chìm đi bởi câu nói đó. Có những thứ tình cảm không phải oanh oanh liệt liệt, có những thứ tình cảm không phải trắng sao xa vời, tình yêu là gì? Một người lạnh lùng có thể đứng cùng một người con gái xa lạ trước bãi biển hàng giờ liền trong cơn mưa, có thể cùng cô vui buồn, có thể chờ cô suốt năm năm và cũng có thể rất nhiều năm sau nữa chỉ để nghe một câu nói, có thể hy sinh cuộc đời mình chỉ mong cô bình an... Tất cả những điều đó có gọi là yêu? Tôi không biết, chỉ biết rằng, nếu bao nhiêu đó vẫn chưa đủ để định nghĩa cụm từ ấy thì có lẽ, nó thực sự xa vời như người đời vẫn hay nói. Và có lẽ, tôi cũng không bao giờ đạt được.

Đứng dậy, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, in lên trán một nụ hôn rất nhẹ.

- Ngủ đi, anh sẽ trở lại nhanh thôi.

Anh biết, ngoài những chuyện này, anh còn rất nhiều điều cần xử lý. Dương NGuyên, đã đến lúc kết thúc mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Vụ nổ

Căn phòng mà Dương Nguyên đang ở nằm trong khu cách ly đặc biệt do cảnh sát kiểm soát. Trước cửa phòng, có hai người của đội đặc nhiệm ngày đêm canh giữ.

Khi đưa vào bệnh viện, Dương Nguyên đã được chẩn đoán là mất nhiều máu, sử dụng quá liều steroid khiến thần kinh bị kích thích nghiêm trọng, dẫn đến những hành vi quá khích mà người ta còn gọi là cơn “cuồng vọng steroid”.

Cho đến bây giờ, tuy đã được cấp cứu và điều trị kịp thời nhưng tinh thần hắn vẫn hết sức hoảng loạn và theo các chuyên gia thần kinh thì do não bị tổn hại lớn nên tinh thần không được minh mẫn.

Bước vào căn phòng, Dương Nguyên vẫn đang nằm đấy, hai mắt hướng lên trần nhà, đôi mắt vô hồn, không rõ tiêu cự. Trình Ngạn Thâm đi đến, đứng sát cạnh giường, nói rất nhỏ vào tai hắn:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi, Dương Nguyên

Hắn không đáp lại, gương mặt vẫn thẫn thờ như vậy.

- Bây giờ, đang chơi trò mèo vờn chuột sao? Tinh thần không minh mẫn, trạng thái tâm lý bất ổn, muốn dùng những thứ này kéo dài vụ án sao? Há? Thật không ngờ, một người cuồng đại như mày, đến cuối cùng để kéo dài sự sống mà ngay cả danh hiệu bệnh nhân tâm thần cũng muốn lấy.

Đôi mắt ấy vẫn vô hồn, nhưng nhịp tim không ngừng tăng lên, huyết áp cũng gia tăng nhanh chóng.

-Mày biết không, Chương Hiểu nói Dương Nguyên chỉ là đồ vô dụng, tự tin, kiêu ngạo để rồi bị thứ thuốc tằm thương này khống chế, kêu gào, mặc hạn chẳng khác nào một con chó qua đường.

Vừa nói xong, đôi mắt hắn lăm lăm lên, con ngươi lộ rõ, đồ mắt thì đỏ rực. Hai tay không ngừng nắm chặt, khuôn mặt thì tái lạnh và nham hiểm

- Đến bây giờ còn đóng kịch sao? Nói thật, vai diễn này của anh vô cùng tệ.

Hắn mỉm cười, nụ cười tàn bạo và hung hãn của dã thú. Từ từ ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào TRình Ngạn Thâm

- Sai lầm duy nhất của tao là đã đánh giá thấp mày. Bác sĩ Trình

- Cuối cùng cũng trở lại là Dương Nguyên rồi. Làm những trò này chỉ càng khiến tôi cảm thấy anh đồn hèn và thất bại thêm mà thôi.

Hắn bắt đầu mất bình tĩnh. Khuôn mặt tái xanh. Nhưng Dương NGuyên nhanh chóng che giấu, kìm nén nổi tức giận.

- Không phải mày đã chết rồi sao? Bây giờ có thể xuất hiện ở đây, quả khiến người ta khâm phục.

- Dương NGuyên ơi, Dương NGuyên à, có phải anh nghĩ mình là thần thông tuệ mọi thứ còn tất cả những người khác là kẻ ngu không. Chết ư? Anh nghĩ cảnh sát là gì?

Không gian trầm xuống. Hắn không nói gì, ngồi suy nghĩ rất lâu rồi bật cười tự giễu.

- Tao hiểu rồi, đoạn băng đó là giả, tất cả đều là giả. Vụ cháy, người chết, báo chí... Tất cả là giả. Tất cả là một cái bẫy...

- Vụ cháy là thật, báo chí cũng là thật, chỉ có người chết là giả. Nếu không làm sao anh lại tin chứ.

- Mày....

- Máy tính của anh đã bị xâm nhập, ngay khi tôi bước vào căn phòng đó, mọi thứ diễn ra mà anh nhìn thấy chẳng qua chỉ là một chút tiểu xảo mà các cảnh sát đã dựng sẵn mà thôi. Nhưng vụ nổ thực sự đã xảy ra chỉ là ở một tầng khác của tòa nhà mà thôi, nếu không như vậy, truyền thông sao có thể đưa tin, làm sao có thể khiến anh cam tâm tình nguyện nhảy vào cái bẫy này chứ.

- Mày, thứ khốn nạn...bọn cảnh sát tụi bây...

Hắn nhanh chóng ném cái ly đầu giường vào Trình NGạn Thâm. Tiếng vỡ nát của thủy tinh làm kinh động hai cảnh sát bên ngoài. Họ xông vào nhưng cửa phòng khóa trái. Cố sức nhưng không làm gì được. Một người đã nhanh chóng đi lấy chìa khóa.

Trình NGạn Thâm đi đến,giơ tay ra , nắm chặt cổ tay đang không ngừng dẩy dựa đó. Đôi tay anh như gọng kìm, siết chặt đến tái nhợt, càng làm khuôn mặt Dương NGuyên méo mó đến khủng khiếp.

- Khốn nạn sao? Anh mà cũng có tư cách nói chữ này à. Anh nghĩ mình là ai hả. Những người đã chết vì tham vọng của anh, những gia đình đã sụp đổ vì trò chơi của anh, còn cả thứ cuồng vọng phi nhân tính của anh... Tất cả những thứ đó mới gọi là khốn nạn. Còn anh, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ thất bại.

- Mày....Trình Ngạn Thâm

Hắn thét lên, giọng nói rít buốt và tức tưởi.

- Gào đi, gào càng lớn vào, tôi nghĩ anh không còn gào được bao lâu đâu. À mà quên nói cho anh biết, người giúp chúng tôi vào được máy tính của anh chính là người đồng sự tốt của anh- Tường Thạch.

Nghe đến đó, sự kích động trong hắn dâng lên đến cực điểm. Thân người không ngừng quằn quại,hai chân không ngừng ma sát vào thành giường. Nếu không có Trình Ngạn Thâm khống chế e là hắn đã lỏng lẻo như một người điên rồi.

- Thăng phản bội...thứ đồ mặc...Tường Thạch...

- Cảm giác bị phản bội thú vị không? Nhưng chắc là cảm giác thất bại, cảm giác của một kẻ thua cuộc càng thú vị hơn đó? Phải không?

Nói đến đây, hắn cười như điên dại. Đôi tay cũng thôi dẩy dựa, đôi mắt ánh lên vẻ sắc lạnh và gương mặt thì trầm tĩnh lạ thường

- Tao có chết cũng kéo con khốn Chương Hiểu đó chết theo. Đám người khác bị thương, cố ý tiêm chất kích thích vào người...tao nghĩ nhiều đó thôi cũng đủ cho nó ngồi tù mục xương rồi. Tao thì sao chứ, bất quá một phát súng thì kết thúc, còn nó sẽ sống khổ sở, sống không bằng chết trong nhà giam. Hahaha....

- Tôi chưa nói cho anh là mọi thứ ở phòng ghi hình đã bị phá hủy trước khi cảnh sát đến rồi sao. Anh nghĩ anh nói bao nhiêu người sẽ tin. Nếu tôi viết bản báo cáo chứng minh anh dùng steroid quá liều dẫn đến hành vi tự sát, tự tổn thương mình thì dù anh nói đến đâu thì cũng chỉ là thằng điên đang không ngừng gào thét mà thôi.

Nói rồi, Trình Ngạn Thâm buông tay hắn ra, xoay người bước đi ra khỏi cửa. Trước khi khuất hẳn, anh dừng lại

- Dương Nguyên, ngay từ giây phút mày làm hại Chương Hiểu thì nên biết được sẽ có kết cuộc này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Có những câu chuyện chưa bao giờ được kể

Trình Ngan Thâm đi rồi, căn phòng trở nên tĩnh lặng. Dương Nguyên nằm đấy, nhìn qua khung cửa sổ, nơi ánh trăng hiền hòa. Có thể cảnh đêm quá đẹp, có thể lòng người quá bình thản, có thể là vì trong hoàn cảnh này khiến con người ta hay suy nghĩ, hay nhớ về những gì đã qua.

Dương Nguyên vốn không phải tên của anh, Phạm Đình Nguyên mới là thân phận thực sự. Lúc nhỏ, Phạm Đình Nguyên thực sự là một cậu học sinh chăm ngoan, lúc cầm tấm bằng tốt nghiệp bác sĩ trên tay cũng từng có những mơ ước hết sức bình thường. Một ngôi nhà nhỏ và những đứa trẻ ngây thơ, trước nhà có thể trồng vài bụi hoa hồng vàng và những cây cải thảo. Một gia đình nhỏ và một hạnh phúc cũng rất nhỏ.

Nhưng sự đời đúng là treu người, cũng vào năm đấy, mọi hạnh phúc của anh bị phá hủy. Làm bác sĩ, anh phát hiện thuốc của công ty được có vấn đề, anh nhanh chóng báo lên cấp trên. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đáng sợ. Không một hồi đáp, không một lời giải thích. Chất lượng thuốc ngày càng giảm, càng có nhiều người có phản ứng sốc thuốc, và rồi cũng rất nhiều người ra đi mãi mãi. Và cũng từ đó, mọi tai họa bắt đầu đổ xuống người anh. Bị giám chức, bị khinh rẻ và rồi thậm chí bị truy sát. Trốn chạy, lẩn tránh như một con chó khắp hang cùng ngõ hẻm. Để rồi, đến mức phải tự nhảy xuống vực để tự sát.

Chưa bao giờ, nỗi oán hận trong con người Đình Nguyên lại lớn đến như thế. Vẫn biết rằng, xã hội luôn chứa đựng những mặt trái đau đớn nhưng sao sự thật lại phủ phàng đến vậy, mạng sống con người lại bị khinh rẻ đến thế. Mang nỗi oán hận nhảy xuống vực, anh thề nếu mình sống sót chắc chắn sẽ khiến cho tất cả cùng đau khổ.

Và quả là trời có mắt. Phạm Đình Nguyên chết rồi, nhưng lại xuất hiện một Dương Nguyên, tài năng và bản lĩnh không kém. Trải qua chấn thương nghiêm trọng, anh phải thực hiện rất nhiều giải phẫu để chỉnh sửa khuôn mặt. Có những ngày sau giải phẫu, gương mặt căng cứng và đau đớn, những lớp vải trắng bện chặt, che lấp đi mọi hình dáng...những ngày đó trôi qua thật dài, thật dài. Một ngày mà cứ ngỡ như là một năm. Để rồi, hai năm trôi qua, anh trở lại là một Dương Nguyên hoàn toàn mới, một chuyên gia kinh tế tài giỏi, một người thống trị đúng nghĩa.

Đáng tiếc thay, công ty dược đó đã phá sản từ lâu, những người truy sát anh không chết thì cũng bị bắt giam. Nhưng lòng thù hận vẫn chưa bao giờ tắt trong anh. Càng đứng trên đỉnh cao của danh vọng, anh càng cảm thấy cuộc đời này thật đen tối. Công lý là thứ gì chứ? Một giới hạn con người đặt ra để rồi có vô vàn người phá bỏ giới hạn đó. Từ rất lâu rồi, trong Dương Nguyên đã không có hai từ công lý và chính nghĩa nữa. Đối với anh chỉ có con người, chỉ có kẻ thống trị mới có quyền quyết định mọi thứ. Và chính thành công mà mình đạt được cho anh quyết định mọi thứ.

Định mệnh đã cho anh gặp được Trương Thạch- một người cũng luôn xem thường công lý. Cả hai luôn biết quan điểm của nhau và chính hấn cũng là người bày ra trò chơi này. Lúc đầu chỉ là một vài trò nhỏ lẻ như bắt cóc, đánh đập...nhưng rồi, càng làm, anh càng cảm thấy sáng khoái. Càng chiếm đoạt, anh càng cảm thấy thiếu, cần có một thứ gì đó cao hơn, nhiều hơn...Và rồi trò chơi càng đi càng xa. Một người rồi đến một người, tất cả đều chết dưới tay anh, dưới tài năng của anh. Họ lần lượt phản ánh khát vọng to lớn và bản lĩnh của Dương Nguyên này.

-Hahhhahahha....

Tiếng cười vang vọng trong căn phòng. Có chút gì đó thâm lương, có chút gì đó khổ sở và một chút buông bỏ.

Máu. Đỏ rực một góc trời. Dương Nguyên tự cắn lưỡi tự dẫn. Khi bác sĩ đến thì hô hấp đã tắt, tim đã ngừng đập. Bình thản và buông bỏ là những gì mà tất cả nhìn thấy được trên gương mặt ấy.

Ở đâu đó trên bầu trời đêm, một ánh sao vụt tắt. Đêm sắp tàn, ngày mới lại bắt đầu đến với những tia nắng đầu tiên nghiêng mình chiếu rọi khắp nhân gian.

Lúc Chương Hiểu nghe được tin đấy thì đã là hai ngày sau đó. Đối với cái chết của Dương Nguyên, cô đã từng lý giải rằng thật ra đối với tính cách của hấn, đó cũng là điều dễ hiểu. Một người tự cuồng đến mức phi lý như hấn thì chỉ có bản thân hấn mới có tư cách kết liễu mình. Pháp luật hay công lý từ lâu đã không còn ý nghĩa. Người tin tưởng vào chính nghĩa chỉ có Phạm Đình Nguyên và con người ấy đã chết từ rất lâu rồi.

Có những người luôn đổ lỗi cho số phận. Chính cuộc đời làm con người đổi thay hay chính con người tự biến mình trước định mệnh? Có ai sinh ra mà đã có tất cả, tất cả đều phải dựa trên rất nhiều sự đánh đổi. Và định mệnh đã đổi đi nhân sinh của con người? Tôi không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Âm mưu

Một ngày mới bắt đầu bằng một sự giải thoát? Đáng hay không? E là chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ?

Chương Hiểu tỉnh dậy trên chiếc giường với sự ấm áp lan tỏa khắp tâm hồn. Đã từ rất lâu rồi, cô mới cảm nhận được một ngày mới lại ý nghĩa như vậy. Có những điều vốn đã là quy luật, thay đổi hay không chỉ là lòng người.

Dùng một từ để hình dung mối quan hệ giữa cô và Trình Ngạn Thâm e là chỉ có “mờ ám” “mới phù hợp nhất. Cô và anh không ai nhắc đến quá khứ, không ai chạm đến nỗi đau đã qua, chỉ yên lặng nắm tay nhau đi trên con đường ngoài khuôn viên bệnh viện, cảm nhận những hạnh phúc của hiện tại. Gian dị và chân thành.

Mùa đông đang dần qua đi, sự giá lạnh của những ngày đầy tuyết cũng không còn nữa, Bắc Kinh bây giờ đắm mình trong sự biến chuyển nhẹ nhàng của khoảnh khắc giao mùa tuyệt đẹp. Những hàng ngân hạnh đã thô xơ xác, những nụ anh đào cũng e ấp trong ngọn gió đầu xuân. Trong không khí thoang thoảng mùi của hương hoa. Nhẹ nhàng nhưng tinh tế.

Mùa xuân, mùa của mơ ước, của tình yêu và của cả những hy vọng.

- Trình Ngạn Thâm này, làm sao anh biết là Dương Nguyên vậy?

- Em nghĩ bây giờ thích hợp để nói đến chuyện đó sao?

Anh nhướn mày lên, giọng nói trầm ấm và ấm áp. Nụ cười luôn nở trên đôi môi làm xua tan đi vẻ lạnh lùng trên gương mặt.

- Sao chứ, em thắc mắc mà.

- Vậy còn em, thứ em đưa cho pháp chứng là gì?

- Em hà,...

Cô nở một nụ cười thật tươi. Trong mắt ẩn chứa sự thông minh và lém lỉnh ...như một đứa trẻ.

- Một tờ giấy.

- Tờ giấy sao? Lần này đến lượt Trình Ngạn Thâm ngạc nhiên. Anh đã nghĩ ra rất nhiều đáp án nhưng chưa bao giờ là câu trả lời này.

- Đúng vậy, một tờ giấy ghi hai chữ Dương NGuyên. Có thể là linh tính, từ khi bước vào căn phòng, em cảm thấy rằng chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra nên đã viết suy nghĩ của mình ra.

- Vậy tại sao không nói cho anh hay Cao Trình biết?

- Như vậy, làm sao dự được hấn lộ diện. Dương Nguyên làm việc vô cùng cẩn thận, cảnh sát muốn tìm ra chứng cứ buộc tội hấn là rất khó. Ngoài cách dự răn ra khỏi hang em không nghĩ ra còn cách nào khác. Chỉ khi Duyên Nguyên ý thức được mình đã bị nghi ngờ thì sẽ bắt đầu bộc sắp xếp lại kế hoạch của mình, đồng thời cũng mang trong người tâm lý lo sợ và lẩn tránh. Tâm lý tự cường của hấn lớn như vậy chắc chắn sẽ nghĩ cách đối phó, khiêu chiến với cảnh sát và đây cũng là lúc hấn lộ ra những nhược điểm của mình. Và đúng như dự đoán, không những lộ cái đuôi cáo ra mà còn cung cấp những bằng chứng trực tiếp nhất cho cảnh sát.

Trình Ngạn Thâm không nói gì, chỉ mỉm cười lắng nghe cô nói. Càng nghe, ánh mắt anh càng sâu và rét lạnh. Đến khi cô dừng hấn thì giọng nói của anh cũng đầy nặng nề.

- Chương Hiểu,... Em nghĩ mình là siêu nhân hay chánh án, em coi cảnh sát là gì? Đồ bỏ đi sao?

Giọng anh mang theo một chút lo âu, một chút hoảng sợ và phần nhiều là tức giận. Không ai hiểu được cảm giác khi tay anh cố nắm chặt tay cô trong căn phòng ấy nhưng chỉ là vô vọng, không ai hiểu được cảm giác lo sợ từng giờ khi anh tỉnh dậy mà tin đầu tiên là nghe tin cô mất tích,...tất cả không ai hiểu. Còn cô...cho mình là người hùng sao. Không có cô thì Dương Nguyên không bị bắt sao? Đúng là...

- Trình Ngạn Thâm....Anh nói rõ cho em. Cái gì là siêu nhân? Cái gì là coi cảnh sát là đồ bỏ đi....Không có em thì còn lâu cảnh sát mới...

Chưa kịp dứt lời thì Chương Hiểu đã rơi vào một vòng tay ấm áp. Lồng ngực rắn chắc và rộng lớn, cái ôm nồng nàn và mạnh mẽ. Cánh tay anh siết chặt vai cô, rất chặt. Áp tai vào lồng ngực ấy, cô cảm nhận rõ những nhịp tim đều đặn và mãnh liệt.

- Sau này, đừng như vậy nữa...Được không...tất cả đã có anh ở đây rồi. Chương Hiểu à...

Tiếng nói nhẹ nhàng, như thổi vào tai, như chảy vào trong tâm hồn. Cô không trả lời, chỉ là đôi tay càng siết chặt vai anh, người càng nép vào thân hình cao lớn anh. Có cái gì đó tan ra, có cái gì đó nhẹ nhàng khuấy đảo trái tim cô. Thì ra cảm giác có người che chở tốt như vậy, áp áp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Âm thị tâm lý

Hôm nay Diệp Như đến thăm Chương Hiểu. Cô mang theo một bó hoa oải hương màu tím rất đẹp. Bước vào phòng, nhìn thấy Chương Hiểu đang nghiên cứu gì đó rất nhập tâm:

- Hôm nay nhìn cô có vẻ rất tốt đó bác sĩ Chương.

- Vậy sao?

Chương Hiểu mỉm cười, cô gấp quyển sách đang đọc trên tay lại, quay qua nhìn Diệp Như.

- Diệp Như này, sao dạo này tôi thấy cô có vẻ xanh xao vậy? Có phải là vì vụ án không?

- Ừ, tuy Dương Nguyên đã mất nhưng còn rất nhiều điều khác chưa được giải đáp và con cả Tường Thạch nữa. Nói chung là rất nhiều việc. Tôi muốn chết rồi đây nè.

Diệp Như làm mặt quỷ. Cô gái này trong ấn tượng của Chương Hiểu chính là một người vui vẻ, hòa đồng, tuy nhìn bề ngoài khá mỏng manh nhưng chắc chắn nội tâm rất kiên cường. Bởi lẽ, một cô gái bình thường, có trái tim yếu mềm sẽ không chọn ngành cảnh sát nhiều nguy hiểm này đâu.

- Vậy điều tra tới đâu rồi?

- Lúc đầu, thông qua đối tượng là Dương Nguyên, cảnh sát đã khoanh vùng điều tra những người xung quanh hắn. Và cuối cùng, trong những người có liên quan đến vụ án, Tường Thạch là người có quan hệ mật thiết nhất đối với hung thủ. Ngoài ra, chúng tôi còn điều tra được, Tường Thạch còn thường xuyên liên lạc với Dương Nguyên nhưng bằng một số điện thoại khác đứng tên con trai hắn. Nhưng đến bây giờ, vẫn chưa có những chứng cứ rõ ràng nào để kết tội cả? Hơn nữa, với địa vị của hắn trong xã hội, cảnh sát cũng rất khó làm việc.

- Tường Thạch sao? Con người này có phần khá giống Dương Nguyên ở sự thành công và khả năng lãnh đạo. Bề ngoài thâm trầm nhưng có thể thấy mọi suy nghĩ cùng hành động của ông ta ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý rất nhiều người, chẳng hạn như tám người khác có mặt trong phòng họp hôm đó. Từng câu nói của Tường Thạch chính là một mệnh lệnh, một sự chỉ huy tuyệt đối. Sự phục tùng này không đơn giản là hình thức mà còn là sự khuất phục về mặt tư tưởng. Và đây là điều mà tôi nghĩ là ngay đến Dương Nguyên vẫn chưa làm được.

- Nói vậy, Tường Thạch còn khó đối phó hơn Dương Nguyên sao?

- Nói một cách công tâm, tôi thấy Dương Nguyên chẳng qua chỉ là một con cò của Tường Thạch mà thôi?

- Con cò sao?

Diệp Như ngạc nhiên, đôi mày nhíu chặt lại. Do bất ngờ nên giọng nói có phần hơi cao.

- Theo suy đoán của lúc đầu của tôi thì mọi việc là do tính tự đại đến nỗi xem mình là thượng đế của Dương Nguyên nên mới dẫn tới mọi việc như ngày hôm nay. Nhưng khi xem lại hồ sơ đầy đủ của con người này, tôi cảm thấy điều đó đúng nhưng chưa đủ. Theo báo cáo tâm lý định kỳ hắn kiểm tra ở công ty cho thấy, tuy hắn có tự tin và căm thù công lý nhưng trạng thái tinh thần vô cùng hoàn toàn bình thường nhưng cho đến gần đây, trạng thái ấy bỗng thay đổi rất rõ rệt, bắt đầu có xu hướng tự ngược và bạo lực. Chắc chắn phải có thứ gì hay người nào đó kích thích đến hắn và tôi nghĩ người đó chính là Tường Thạch. Bây giờ tôi đưa ra một ví dụ nếu Tường Thạch đã sử dụng âm thị tâm lý đối với Dương Nguyên, biến Dương Nguyên trở thành một con robot thực hiện trò chơi giết người mà hắn mong muốn, trở thành con chốt trên bàn cờ này thì mọi việc sẽ hoàn toàn hợp lý.

- Cô nói cái âm thị cái gì? Âm thị tâm lý? Không phải nó chỉ có trong phim trinh thám Mỹ thôi sao?

Câu nói của Diệp Như làm Chương Hiểu bật cười. Xem ra cô này là fan trung thành công phim Mỹ rồi đây

- Bộ não con người là nơi tiếp nhận và xử lý các kích thích. Khi có một kích thích nào đó từ môi trường truyền tới não theo dây thần kinh hướng tâm, não sẽ tiếp nhận và truyền lại tín hiệu hồi đáp đến các cơ theo dây thần kinh ly tâm để tạo ra hành động đáp ứng kích thích đó. Nhưng không phải tất cả các kích thích đều trải qua quá trình trên. Trong tâm lý học có một khái niệm gọi là "Absolute Threshold" hay còn gọi là kích thích đến ngưỡng. Chỉ có kích thích nào vượt qua ngưỡng kích thích đó thì mới được xử lý theo quy trình chuẩn, còn tất cả những cái khác sẽ được lưu lại ở những bộ phận của não mà chúng ta vẫn thường hay gọi đó là tiềm thức. Nhưng khi có một kích thích nào đó liên quan đến những vấn đề phức tạp, não sẽ tự tổng hợp tất cả những gì có liên quan đến vấn đề đó để rồi đưa ra một cách giải quyết hay suy nghĩ được cho là hợp lý và hoàn thiện nhất. Và âm thị tâm lý cũng bắt đầu từ đây. Dương Nguyên có thể là người tự đại, hay thậm chí là tự kiêu quá mức, quá khứ cũng khiến hắn ghét thậm chí là căm thù công lý nhưng trong tâm trí hắn vốn không có ý nghĩ giết người, nếu có chẳng qua là trả thù những người nắm đó làm hắn đau khổ và hoàn toàn không liên lụy người vô tội. Chính vì thế, báo cáo tâm lý của hắn ở giai đoạn này hoàn toàn bình thường. Nhưng nếu có tác động bên ngoài mà tôi giả dụ là Tường Thạch, gợi ý hay có ý nói cho hắn nghe về trò chơi này, về những khoái cảm hay bất công của xã hội thì dần dần, hắn sẽ bị tiêm nhiễm, trong não sẽ hình thành những suy nghĩ cực đoan, phi nhân tính để rồi chỉ cần một kích thích bên ngoài nào đó thì mọi suy nghĩ này sẽ được bộc phát, bùng cháy dữ dội, cuối cùng dẫn đến sự chuyển biến đột ngột trong tâm lý. Và điều đó được minh chứng rõ nhất qua bản báo cáo tâm lý gần đây nhất của hắn.

- Nói vậy nghĩa là Tường Thạch... ông ta...

Chương Hiểu cười lạnh, đôi mắt cô sắc bén và buốt giá như loài quỷ dữ, giọng nói rõ ràng và âm lạnh đến nghẹt thở:

- Đúng vậy, Dương Nguyên chỉ là con cò, Tường Thạch mới là kẻ cuồng vọng phi nhân tính mà chúng ta luôn tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đột phá

- Phân tích rất hay. Nhưng mà vẫn còn thiếu.

Cánh cửa mở ra, Trình Ngạn Thâm bước vào, mang theo một chút khí lạnh của trời cuối đông, chút hơi thở của Bắc Kinh lúc giao mùa. Nhưng ánh mắt anh nhìn Chương Hiểu vô cùng ấm áp và chân thành. Ngoài trời, tuyết vẫn còn rơi, một số bông tuyết vương vào vai áo anh, làm nên một hình ảnh thật đẹp. Có một chút gì đó phong trần, một chút đĩnh đạc, trầm ổn cùng một chút ấm áp, dịu dàng... Tất cả chỉ được tổng kết bằng một từ” tuyệt“.

Có lẽ Diệp Như không bắt ngờ lắm với sự xuất hiện của anh, cô đứng lên chào hỏi một cách vô cùng tự nhiên:

- Bác sĩ Trình, anh từ ngoài về sao?

Trình Ngạn Thâm không trả lời, chỉ mỉm cười thật nhẹ. Nụ cười như gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, không quá nhiều nồng nhiệt, cũng không quá xa cách, tất cả trầm ổn và phần nào ôn hòa, đúng chuẩn mực như chính tính cách của anh. Đi đến đầu giường, vươn tay rót ly nước rồi nhẹ nhàng đưa cho Chương Hiểu:

- Em uống đi, không phải nói là nghỉ ngơi sao. Bây giờ lại nói về vụ án ?

Giọng nói trầm ấm, từ tốn, cách nói nhẹ nhàng, ánh mắt cũng rất đổi thân thiện. Từ con người anh, Diệp Như có thể nhìn thấy một Trình Ngạn Thâm rất khác. Không xa cách, lạnh lùng cùng lạnh nhạt. Có thể nói, bây giờ, vẻ đẹp của Trình Ngạn Thâm đúng là càng tuyệt mỹ. Nếu tính cách hồ hững, chừng chạc bình thường làm phải nữ điên đảo vì anh thì sự dịu dàng này càng như con dao chí mạng, đâm hạ vô vàn những con tim.

- Em sắp chán đến chết rồi đây. Ở bệnh viện vài ngày nữa chắc sẽ phát điên mất....Chán quá...Chán quá đi..

Hai tay Chương Hiểu vòng qua tay anh, nắm lấy, không ngừng giật giật. Gương mặt cô cũng trông vô cùng tội nghiệp, trong mắt còn có chút bất bình.

- Có chán thì cũng phải ở thêm vài ngày nữa. Khi hoàn toàn bình phục rồi mới được về nhà.

Giọng nói đầy cung chiều, nhỏ nhẹ và chân thành. Nếu không nhìn thấy chắc Diệp Như không bao giờ tin bác sĩ Trình lại ấm áp như thế. Bác sĩ Chương quả là hạnh phúc. Xem ra vụ án này không phải không có cái lợi, ít nhất cũng tác thành cho một mối tình.

- Bác sĩ Trình, lúc này anh nói như vậy là sao?

Dù không muốn nhưng biết phải làm sao, cô cũng không muốn làm bóng đèn tỏa sáng ở đây. Phải nhanh chóng giải đáp mọi nghi vấn đến lúc đó chạy đi thật nhanh mới được.

- Diệp Như này, Cao Trình nhờ tôi nói với cô là vụ án này đã được phá rồi, cô có thể về nghỉ ngơi.

- Sao cơ?

Cả Diệp Như cùng Chương Hiểu đồng loạt lên tiếng. Không phải chỉ mấy ngày sao, bây giờ đã phá án. Không thần kỳ đến thế chứ?

- Đúng vậy. Đã phá án rồi. Dương Nguyên là hung thủ, Tường Thạch là người đứng đằng sau sai khiến. Chương Hiểu, suy đoán của em hoàn toàn đúng nhưng mà chưa đủ.

Trình Ngạn Thâm lên tiếng. Giọng anh lạnh lùng và trầm tĩnh. Có thể thấy được sự nghiêm túc cũng như trân trọng công việc tỏa ra từ con người anh. Chương Hiểu biết, cái thói cuồng công việc của anh lại trở về rồi. Nói đến công việc, e rằng ngay cả cô rất sợ anh. Và điều này đã được minh chứng bằng rất nhiều lần xương rơi máu đổ rồi. Một người công tư phân minh, xem công việc trên hết như anh thì luôn luôn đặt hai từ “hoàn hảo” để xử lý mọi việc. Chính vì thế, dù chỉ một sơ ý của cô thôi thì cũng sẽ chết ngay dưới huyệt súng của anh.

- Đúng là Tường Thạch là người đã ám thị về mọi việc cho Dương Nguyên, từ ý tưởng giết người để thỏa ham muốn của dục vọng đến những cách thức thực hiện trò chơi. Nhưng hẳn ta không ngờ, Dương Nguyên là một con cò khó nắm bắt. Những việc làm của Dương Nguyên ngày càng đi quá xa, trò chơi này càng chơi càng lớn, đến nỗi, ngay cả Tường Thạch cũng không thể kiểm soát được. Dương Nguyên là con cò của ông ta nhưng mà thật sâu trong thâm tâm, ông ta cũng vô cùng sợ con cò này.

- Ông ta sợ bị Dương Nguyên giết?

- Đúng vậy. Ông ta cũng là một người tự kiêu đến mức phi nhân tính, ông ta sợ Dương Nguyên vượt qua mình, càng sợ Dương Nguyên không chế và

giết chết mình.

- Một người khi muốn chiếm hữu mọi thứ, hẳn sẽ bắt đầu từ những việc đơn giản nhất, dễ rồi, khi đứng trên đỉnh cao, hẳn sẽ bắt đầu quay ngược lại tấn công những đối tượng cao hơn nữa để đạt được sự khoái cảm tuyệt đối. Tường Thạch lo sợ như vậy là hoàn toàn có căn cứ. Đặc biệt là khi con cò Dương Nguyên đang ngày càng tỏ ra nguy hiểm.

- Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của chúng ta, muốn tìm ra chứng cứ để chứng minh Tường Thạch sử dụng ám thị tâm lý với Dương Nguyên là rất khó.

Nói đến đây, Trình Ngạn Thâm mỉm cười. Nụ cười rét buốt và hững hờ.

- Tường Thạch rất thông minh nhưng Dương Nguyên cũng không phải là người ngu. Ngay từ đầu, Dương Nguyên đã cất giấu chứng cứ chứng minh Tường Thạch mới chính là người đứng đầu, bày ra mọi thứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Khoái cảm (2)

- Không thể nào.

Ngay lập tức Chương Hiểu lên tiếng. Cô gần như không tin về những gì mình được nghe. Đối với một người bị ám thị tâm lý thì khả năng nhận thức về vấn đề bị ám thị là rất thấp. Bởi lẽ, những kích thích chưa đến ngưỡng ấy chưa từng qua xử lý của bộ não, chúng chỉ được lưu trữ như một cái máy. Chính vì thế, sự nguy hiểm của việc bị ám thị tâm lý không nằm ở cái mà bạn bị ám thị mà quan trọng chính là ở cách mà bạn tiếp nhận ám thị đó. Bởi lẽ, những thông tin đó chưa từng được bộ não nhận định đúng sai, chưa được trải qua một trình tự chất lọc nghiêm ngặt và một lẽ đương nhiên, ta tiếp nhận nó nhưng một phần tất đúng.

- Vậy sao? Nhưng Dương Nguyên thực tế đã làm như vậy. Không những thế, bằng chứng mà hắn để lại đáng giá gấp mấy lần cái cảnh sát kiếm được.

Giong Trình Ngạn Thâm lạnh như băng, gương mặt anh đanh lại, nghiêm khắc nhìn Chương Hiểu.

- Cuối cùng là thứ gì vậy? Không phải khi cảnh sát lục soát nhà Dương Nguyên không tìm thấy gì sao?

- Bây giờ là thời đại gì rồi, những thứ quan trọng có thể cất giấu ở nhà sao? Thông qua máy tính của hắn, cảnh sát đã tìm thấy tất cả đoạn phim ghi lại những cuộc nói chuyện giữa Dương Nguyên và Tường Thạch. Tất cả đều chưa qua chỉnh sửa nên hoàn toàn có thể là chứng cứ hợp pháp trước tòa.

- Tất cả luôn sao?

- Đúng vậy, từ cuộc gặp gỡ đầu tiên đến những cuộc đối thoại sau này. Quan trọng hơn hết, trong đó còn ghi lại những hình ảnh về việc tra tấn nạn nhân trước khi chết. Từng người, từng người. Mọi thứ đều được Dương Nguyên ghi lại. Rõ ràng và rành mạch.

- Và trong đó có cả sự tham gia của Tường Thạch?

Chương Hiểu lên tiếng, giọng cô hơi khàn, nếu nghe kỹ có một chút run rẩy.

- Khi bắt đầu trò chơi, Tường Thạch đã cố gắng thị phạm không ít những hành vi ngược đãi nghiêm trọng với các nạn nhân để tạo cảm hứng cho Dương Nguyên. Không những vậy, theo đoạn băng mà cảnh sát có được, Tường Thạch cũng chính là hung thủ đã trực tiếp đẩy nạn nhân nam từ trên sân thượng tòa nhà xuống.

- Không thể nào, lúc đó Tường Thạch có thể để Dương Nguyên chứng kiến quá trình hắn giết người nhưng chắc chắn không bao giờ cho Dương Nguyên quay đoạn clip.

Trình Ngạn Thâm quay sang nhìn Chương Hiểu. Cái nhìn nghiêm khắc và buốt giá. Nhìn sâu vào đôi mắt cô, anh lạnh lùng lên tiếng:

- Chương Hiểu, em không thể nhìn sự việc bằng suy nghĩ cá nhân một cách phiến diện như vậy.

Giọng anh không lớn nhưng sức mạnh của lời nói cũng như thái độ cứng rắn trong câu nói hoàn toàn khiến người nghe rung mình. Chương Hiểu quay phắt lên nhìn anh, ánh mắt ấy làm cô sợ, một sự sợ hãi mơ hồ khó diễn tả.

- Đứng trên cương vị một chuyên gia hỗ trợ cảnh sát, em phải suy nghĩ thật kỹ và chịu trách nhiệm trước lời nói của mình. Dương Nguyên thật sự không thể làm chuyện đó sao? Với trí thông minh của em đừng nói với tôi là em không thể nghĩ ra được?

Chương Hiểu suy nghĩ thật lâu rồi cũng cất tiếng nói:

- Có thể, nếu đứng ở tòa nhà đối diện, cũng chính là tòa nhà của hiện trường vụ án đầu tiên.

Nói đến đây, sắc mặt TRÌNH NGẠN THÂM có phần dịu lại, tuy không thể gọi là ôn hòa nhưng cũng không còn lạnh lùng nữa:

- Hắn đặt camera ở tòa nhà đối diện, còn mình và Tường Thạch đứng sau nạn nhân. Nhưng người thực sự đẩy nạn nhân rơi xuống chỉ có mình Tường Thạch.

- Nhưng mà tại sao Tường Thạch phải làm vậy? Theo như lý luận của bác sĩ Chương, trong vụ án này Tường Thạch đóng vai trò là người lãnh đạo tinh thần của Dương Nguyên, sự thật ông ta không cần ra tay. Không phải Dương NGUYÊN chính là robot giết người hay sao?

- Hắn không chịu được cám dỗ. Mượn tay Dương Nguyên để thực hiện trò chơi đó nhưng không có nghĩa là hắn không khoái lạc, không hưng phấn với trò chơi. Chính vì thế, hắn đã cảm lòng không đầu nhưng đáng tiếc thay chỉ một lần sơ sót cũng đẩy Tường Thạch vào vực sâu muôn trượng. Có lẽ, đến bây giờ, Tường Thạch vẫn không biết, Dương Nguyên trong một lúc vô ý đã bán đứng mình.

- Vô ý?

- Diệp NHƯ, chẳng lẽ, em nghĩ Dương NGUYÊN ghi lại đoạn băng đó là để đề phòng Tường Thạch sao? Sai rồi, hắn chỉ muốn ghi lại những khoảnh khắc được cho là tuyệt vời đó để rồi từ từ ôn lại mọi khoái cảm mà thôi. Đối với một tên cuồng sát thật sự, hứng thú khi giết người chỉ có một nhưng khoái cảm trong khi tưởng nhớ đến nạn nhân của mình lên đến một trăm, một triệu lần.

- Thật kinh khủng.

Diệp Như rùng mình. Có lẽ là may mắn khi cô không phải là nạn nhân của hắn nếu không e rằng dù chết cũng không siêu thoát.

- Nhưng dù thế nào, em cũng tin lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát. Làm việc ác chắc chắn gặp quả báo.

Cả Chương HIỂU và TRỊNH NGẠN THÂM đều không trả lời. Mỗi người trên đời này đều đang bước đi trên một con đường gập ghềnh và chông chênh. Chỉ cần một bước thôi cũng đủ đẩy bạn vào vực sâu của tội ác. Sống nghĩa là chấp nhận đối mặt với cám dỗ, đối mặt với những mặt trái nghiệt ngã của trò chơi sinh tồn. Chúng ta muốn chối bỏ nhưng liệu có chối bỏ được không khi mọi thứ đang diễn ra hằng ngày, khi tất cả bủa vây lấy con người ta? Nhưng còn đường này cũng có rất nhiều lối đi, rất nhiều cách để vượt qua. Điều quan trọng không phải là bạn dùng cách nào mà cái cốt yếu là bạn đã đối mặt ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Người tình trong mơ

Lúc nhìn vào những đoạn băng mà Dương Nguyên để lại, Tường Thạch chỉ cười điên dại. Trên tòa, hắn im lặng một cách lạ thường. Không mời luật sư cũng không đứng ra tố tụng, mọi việc diễn ra nhanh chóng và cuộc đời của hắn e là phải dùng hai từ “tử hình” để kết thúc mà thôi.

Có lẽ, có nằm mơ hắn cũng không ngờ chính dục vọng đen tối của mình đã đẩy hắn vào một con đường không lối thoát. Mọi vinh quang, hào nhoáng bên ngoài thì ra cũng là hư vô. . . Dương NGUYÊN chết rồi, nghĩa là mọi lên án, chỉ trích dư luận hướng vào Tường Thạch. Hơn nữa, với cương vị chính trị của mình, vụ án giết người hàng loạt này liên tục được dư luận quan tâm, đứng đầu bản xếp hạn các tin hot trong nhiều tuần liền. Bên cạnh hai nghi phạm, một vấn đề khác cũng rất được các độc giả ưa thích chính là lai lịch của người đã phá thành công vụ án này. Đương nhiên, đó không ai khác chính là bác sĩ TRỊNH của chúng ta- TRỊNH NGẠN THÂM. Hàng loạt mỹ từ được gắn với người này, nào là “chàng trai của thời đại”, “giáo sư tuyệt đỉnh”, “người tình trong mơ”... Thậm chí, trên mạng còn lập ra một trang web ghi rõ hoàn cảnh cũng như sở thích của anh. Đọc những thứ này mà Chương HIỂU chỉ cảm thấy sôi máu.

- Đây.

Chương HIỂU đặt quyển báo lên bàn, gơ tay lấy mạnh cánh tay anh, nói với vẻ đầy bất mãn:

- Người phá án đầu chỉ mình anh, nếu không có em hy sinh thân thể vàng ngọc này thì còn lâu mới phá được án.

TRỊNH NGẠN THÂM nghe đến đây thì nhũn chặt mày:

- Em nghĩ mình làm đúng sao?

Nhìn sắc mặt của anh, tiếng chuông báo động trong lòng Chương HIỂU vang lên mạnh mẽ. Cô biết, đến bây giờ, anh vẫn còn trách cô quá mạo hiểm, dùng tính mạng của mình để đánh cuộc mà không quan tâm đến cảm nhận của mọi người xung quanh. Mỗi lần nhắc đến chuyện này, anh lại âm trầm, đáng sợ. Nhưng tình yêu trong đó thì làm sao cô không hiểu. Chính vì thế, cô càng không ngăn mình được mình ngày càng yêu anh. Biết làm sao đây? E rằng, cô trúng độc quá nặng rồi.

- Em biết, em biết. Nhưng không có công lao cũng có khổ lao mà...Trình Ngạn Thâm...Bác sĩ Trình...Ngạn THâm...

Những tiếng gọi của cô làm tan chảy trái tim anh. Những tiếng gọi ngọt ngào, quá đỗi thân thuộc, quá đỗi yêu thương.

- Không có lần sau. Còn lần này,... xem như em làm khá tốt.

- Khá tốt thôi sao?

Chương Hiểu bắt mặn, nhăn mũi. Đúng là đồ keo kiệt. Trong lòng Chương Hiểu thăm thẳm hỏi mười tám đời tổ tông nhà anh.

Trình Ngạn Thâm bật cười, lắc đầu, tiếp tục đọc sách, còn Chương Hiểu thì lại bắt đầu chiến đấu với những tin lá cải tức chết người trong tờ báo. KHÔNG bao lâu sau, tiếng điện thoại reo vang đánh tan không khí an tĩnh của căn phòng.

- Chương Hiểu đáng chết, cậu giết người vứt xác hay lên sao hỏa tìm thiên thạch mà mắt tích bấy lâu nay vậy hả? Có biết bà cô đây tìm nhà người bao lâu rồi không?...

Tiếng hét đến mười tám nghìn dặm còn âm vang ấy khỏi nói cũng biết chính là Lâm Gia Tuệ. Đạo này quá bận vì vụ án, cô cũng không có liên lạc với cô ấy, nên là....

- Tuệ Tuệ này...

- Cái gì Tuệ Tuệ hả....Cậu đó Chương Hiểu, cậu lớn hơn mình bao nhiêu, sao lại nhăn tâm vậy hả....

Tiếng hét lớn đến cả người trầm tĩnh như Trình Ngạn Thâm đang đọc sách cũng quay lên nhìn thì các bạn biết thế nào rồi. Chương Hiểu nhìn anh đầy bất lực, hai tay đan lại không biết làm sao, đến khi không chịu nổi nữa, cô hét lên

- Lâm Gia Tuệ, cậu nghe mình nói được không.

- Được , bây giờ cậu ra đây ngay. Ra đây, bốn cung sẽ cho cung nữ nhà người bẩm báo khai rõ mọi việc.

Nói xong, không ngần ngại ngắt máy. Chương HIỂU nhìn điện thoại mà cảm thấy trên đầu mình có một đám quạ bay qua. Trời ơi, ai cứu tôi với?

Nhìn biểu cảm đau khổ, quẩn quaoi của cô, Trình NGẠN THÂM không nhìn được nữa, đứng dậy, lại gần sofa nâng cô dậy

- Đứng lên đi, tôi đưa em đi gặp cô ấy.

- Anh cũng định đi sao?

- Dù thế nào cũng phải ra mắt bạn em chứ? Em định để anh không danh không phận à?

Nghe câu nói của anh mà Chương HIỂU ngỡ sét đánh ngang tai. Đây là lời nói của Trình Ngạn Thâm sao? Danh phận cái quái gì ở đây? Cô điên mất thôi?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chưa bao giờ buông tay

Lúc Chương Hiểu cùng Trình Ngạn Thâm đến nơi đã là chuyện của một giờ sau đó. Bước đến cổng chính của nhà hàng, Chương Hiểu kéo tay anh lại:

- Trình Ngạn Thâm, không phải anh theo em vào thật đây chứ?

- Đương nhiên, em có ý kiến sao?

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt ấy làm Chương Hiểu hơi xấu hổ cùng e sợ. Không biết vì sao, Chương Hiểu có phần sợ khi giới thiệu Trình Ngạn Thâm với người khác. Có lẽ, mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi cô không kịp thích ứng với mọi thứ. Đến bây giờ, cô vẫn chưa hiểu hết trái tim mình muốn gì, cần gì. Cô sợ những chông chênh cuộc đời, cô sợ hạnh phúc đến quá nhanh rồi cũng vụt đi nhanh chóng.

TRÌNH Ngạn Thâm nhìn thấy hết mọi băng khuâng, đấu tranh trong con người Chương Hiểu. Chính vì thấy rõ, anh càng quyết tâm bắt cô lựa chọn. Có những con đường biết là không có lối thoát nhưng anh vẫn muốn một lần đi trên nó dẫu chông gai thì sao chứ, dẫu biết là trắc trở thì như thế nào? Từ chối mọi khó khăn để rồi sống như những cái xác không hồn, cô đơn, lạc lõng giữa vạn người? Anh không phải con người như vậy và anh cũng quá sợ khi phải sống những ngày tháng như thế rồi.

- Đi thôi, phía trước có gì anh cũng cùng em chịu đựng. Hiểu Hiểu, tin anh đi được không?

Tay anh siết chặt vai cô, ánh mắt kiên định quan sát mọi biểu cảm trên gương mặt ấy. Không ai biết, bây giờ đây, anh rất sợ, sợ đáp án từ chối từ phía cô.

- Được, em tin anh.

Sau một hồi đấu tranh, cô mỉm cười, ôm lấy đôi vai cho cô sức mạnh ấy, nói khẽ bên tai anh.

- Ngạn Thâm, em không sợ, thật đó.

- Ừ.

Trình Ngạn Thâm không nói gì nhiều, chỉ là vòng tay anh siết chặt hơn, ánh mắt nhìn cô kiên định và ấm áp hơn. Trên đời này có rất nhiều thứ không phải để nói ra mà là để thời gian minh chứng.

Khi Chương Hiểu tay trong tay cùng Trình Ngạn Thâm bước vào, phản ứng đầu tiên của Lâm Gia Tuệ chính là bật dậy khỏi ghế, mở mắt thật to để rồi choáng váng toàn tập.

- Trời ơi, chuyện quái gì xảy ra thế?

Những phản ứng của Lâm Gia Tuệ, Chương Hiểu cũng phần nào đoán được. Bởi lẽ, không lâu trước đây, cô đã đồng ý tuyên bố rằng: dù có chết thì cô và ba chữ Trình Ngạn Thâm cũng không liên quan đến nhau. Còn bây giờ thì....

- Xin chào, Tôi là Trình Ngạn Thâm, hy vọng em vẫn nhớ.

Trình Ngạn Thâm mỉm cười, nói chuyện từ tốn, trầm tĩnh nhưng đầy bản lĩnh, hoàn toàn đúng với hai từ chuẩn mực. Có rất nhiều lần Chương Hiểu nghĩ nếu đem anh đi bán chắc sẽ được giá rất cao. Với gương mặt này, phong thái này cùng tài năng này, e là gặt được không ít người mà hình như trong đó có cô. Để rồi, lúc ấy cô cũng sẽ nhận ngay một cái lườm sâu sắc.

- Chào...chào...Em tên Lâm Gia Tuệ....

Cả buổi nói chuyện đều mang theo không khí gượng gạo, Trình Ngạn Thâm ngồi một lúc rồi cũng từ chối khéo ra về. Trước khi đi, anh xoa nhẹ đầu cô, ôn tồn nói:

- Sau khi xong gọi điện cho anh.

- Em có thể tự về mà?

- Ngoan, nghe lời.

Nói xong, anh quay lại, khoai thai đi về phía cổng. Đến lúc này, mưa bão mới thực sự bắt đầu.

- Chương Hiểu à, cậu ăn gan hùm hay sao mà dám dấu mình chuyện hệ trọng như vậy?

Lâm Gia Tuệ thu lại vẻ tươi cười, hỏi thẳng vào trọng tâm sự việc.

- Nếu hôm nay mình không gọi cho cậu, cậu còn định giấu mình bao lâu nữa hả?

Chương Hiểu im lặng, cô đưa tay khuấy nhẹ ly nước trên bàn. Bên ngoài cửa sổ, một Bắc Kinh hào hoa và rực rỡ, một Bắc Kinh đang bước vào những ngày đầu xuân ấm áp và hạnh phúc.

- Đã lâu rồi, mình chưa từng ngắm cảnh đêm Bắc Kinh đẹp như vậy. Tuệ Tuệ à, mình không hề muốn giấu cậu, chỉ là...Đến bây giờ, mình vẫn chưa xác định được phải làm sao nữa. Quá khứ qua đi nhưng không có nghĩa là nó chưa từng xảy ra, vết thương sâu nào cũng thành sẹo, trái gió trở trời lại nhức nhối đau. Mình và anh ấy không ai nhắc về quá khứ nhưng mà trong lòng mình có một nút thắt, mình tin anh ấy cũng vậy.

Giọng Chương Hiểu hơi trầm, cô nhìn vào màn bên qua khung cửa sổ, nhẹ nhàng nói ra những gì trong lòng mình. Có lẽ, trên đời này, người đáng để cô chia sẻ mọi thứ không nhiều nhưng Lâm Gia Tuệ chính là một người trong số người cô rất tin tưởng.

- Hiểu Hiểu à, có lẽ cậu không biết nhưng bao lâu nay mình vẫn cảm thấy cậu rất yêu Trình Ngạn Thâm. Cậu đi Mỹ, cậu nỗ lực đến nỗi sống chết vì điều gì? Cậu trốn tránh Bắc Kinh vì điều gì? Cậu từ chối bao nhiêu người vây quanh vì ai? Cậu có thể gạt rất nhiều người, nhưng Hiểu Hiểu à, cậu gạt được chính bản thân mình sao? Đến bây giờ, mình luôn biết, cậu không buông tay được, mãi mãi không buông tay được.

- Có lẽ, đây là số mệnh.

- Mình lại nghĩ đây là duyên phận. Không phải đi một vòng cuối cùng cũng trở về nơi bắt đầu sao?

Chương Hiểu quay sang nhìn Lâm Gia Tuệ. Ánh mắt cô hoang mang và lo sợ. Có một chút bất lực, một chút cô đơn cùng lạc lõng ẩn sâu trong đôi mắt ấy.

- Cho mình một cơ hội đi. Nếu không được thì sau này cũng không hối hận vì hiện tại đã từ bỏ. Hơn nữa, mình nhìn thấy rất rõ Trình Ngạn Thâm đối với cậu rất tốt, rất chân tình. Tình cảm ấy, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Nhưng mà, nếu khi nào cậu mệt mỏi thì mình Lâm Gia Tuệ này mãi mãi ở bên cậu. Bốn cung sẽ dùng mười hai chiêu thức của mình bảo vệ nô tì nhà ngươi.

Nói rồi, cả hai cùng bật cười. Trong một nhà hàng cao cấp, có hai người con gái cùng cười, cùng khóc. Chương Hiểu luôn biết, thật ra mình rất may mắn. Bởi vì, cuộc đời đã cho cô có một tình bạn rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mình giết người rồi

Có thể nói, đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Chương Hiểu. Theo cách nói của Lâm Gia Tuệ thì chính là xuân phong đào đạt, tình cảm mặn nồng. Bởi lẽ, bây giờ, cô cùng Trình Ngạn Thâm đang tiến hành yêu đương vụng trộm.

Chính vì thế, mới có cảnh tượng sau đây:

Trong khuôn viên trường đại học. Chương Hiểu vừa bước vào trường, đang định bước đến chào hỏi các giáo viên khác thì thấy Trình Ngạn Thâm nổi bật, đứng giữa đám đông. Hôm nay, anh mặc một chiếc áo màu xám kết hợp với chiếc quần âu mà đen truyền thống trông vô cùng chỉnh tề, nghiêm chỉnh nhưng rất đẹp trai.

- Chào mọi người.

- Bác sĩ Chương cô mới đến sao?- Một đồng nghiệp hỏi.

- Chào bác sĩ Trình. Hôm nay hình như anh rất vui?

Trình Ngạn Thâm bật cười. Muốn tiến đến kéo cô vào lòng nhưng đành thôi:

- Tìm được người yêu đương nhiên phải vui rồi, phải không bác sĩ Chương?

Giương mặt anh khi nói những điều đó nhìn rất muốn đánh. Có ai ngờ, một giáo sư quyền quý, nổi tiếng khắt khe lại có thể nói ra những lời lưu manh đến vậy. Xem ra gương mặt đẹp trai này đã gục không ít người.

Chương Hiểu không trả lời anh, chỉ cố gắng đi thật nhanh để bớt xấu hổ mà thôi. Nhưng tiếng nói của thầy cô nào đó ở đằng sau cũng vô tình chui vào tai cô:

- Sao hôm nay bác sĩ Chương khác vậy? Hình như hơi lạ đó?

Cô chết mất thôi.

Không dừng ở đó, việc yêu đương “vụng trộm” này còn được thể hiện một cách rất công khai. Trong cuộc họp thường niên, khi hiệu trưởng đang thao thao bất tuyệt với bài diễn văn dài gần mười trang thì Chương Hiểu sắp chết vì chán, đôi mắt sắp híp lại một đường. Khi gần gục ngã, bỗng có một đôi tay vỗ nhẹ vào vai và rồi một viên kẹo được đưa đến trước mặt cô. Nhẹ nhàng và ấm áp. Quay lại nhìn Trình Ngạn Thâm thì anh đang chuyên chú vào buổi họp cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy viên kẹo, cô đưa mắt nhìn xung quanh khi chắc rằng không ai phát hiện thì mỉm cười thật tươi. Nếu cứ như vậy, e là...e là cô sẽ chết vì ngọt ngào thôi.

Người ta nói tình cảm quyết định mọi thứ quả là không sai. Lấy hoàn cảnh của Chương Hiểu bây giờ mà nói, tình yêu khiến cô nhẹ nhàng đi rất nhiều, ít nhất Trình Ngạn Thâm cũng không khắc khe với cô như trước:

- Trình Ngạn Thâm, em không viết nổi báo cáo nữa. Em mệt quá rồi. Tại sao phải viết những thứ này chứ. Một ngày em bận túi bụi với tội sinh viên đã mệt đến chết rồi, bây giờ, còn chiến đấu với đồng chữ nghĩa này. Em chết mất thôi.

Cô nằm ườn lên người anh, đôi tay thì không ngừng lắc mạnh gương mặt anh. Giọng điệu nũng nịu ấy chẳng khác nào trẻ con đòi quà

- Em gọi ai vậy?

- Ngạn Thâm....Anh à.....

Đến cuối cùng thì anh cũng đầu hàng. Một sự chấp nhận ngọt ngào.

- Được rồi, anh làm cho

- Thật sao? - Chương Hiểu bật dậy, hai mắt cô tỏa sáng như ngôi sao ngoài kia. Nói thật, nói vậy thôi chứ Chương Hiểu cũng không trông mong gì lắm ở anh. Bởi lẽ, đã không biết bao nhiêu lần cô chết dưới sự “công tư phân minh”

- Anh đúng là tuyệt vời đó bác sĩ Trình.

Nói rồi, cô nhào vào lòng anh, làm tổ ở đó.

- Đây là đặc quyền của người yêu phải không giáo sư Trình?

- Đương nhiên, yêu anh em sẽ có rất nhiều phúc lợi. Đây chỉ là một trong số đó thôi.

Anh nói rất tự nhiên như là điều đương nhiên. Cách nói ấy vô cùng, vô cùng lưu manh nhưng mà cô yêu chết về mặt anh bây giờ.

Bỗng điện thoại reo, là của Lâm Gia Tuệ

- Sao vậy Tuệ Tuệ

Đáp lại cô là một chuỗi âm thanh hỗn tạp, rất lâu sau, vang lên giọng nói run rẩy của một cô gái:

- Minh.....minh...minh giết ...giết người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Mình đi cùng cậu

- Cái gì? Gia Tuệ cậu vừa nói cái gì?

Chương Hiểu bật dậy, đôi mày nhíu chặt, ánh mắt bàng hoàng nhìn về phía trước. Đáp lại cô là những tiếng khóc nức nở, đau xé tâm can cùng giọng nói run rẩy của Lâm Gia Tuệ.

- Hiểu Hiểu, mình vừa....giết người...nó xông ra....máu....mình không biết....người chết ..

- Bây giờ cậu đang ở đâu?

- Mìnhmình không biết.. nơi đây tối lắm...mình...bây giờ mình không biết gì hết...

- Gia Tuệ cậu bình tĩnh lại, nhìn xung quanh đi, có cái gì đặc biệt không? Bệnh viện hay tên đường gì đó cũng được...

Đầu bê kia im lặng một lúc nhưng tiếng nức nở vẫn đều đặn vang vào tai Chương Hiểu. Chưa bao giờ cô cảm thấy lòng mình đau xé như vậy.

- Có, hình như tên đường là Tôn Đản...

- Được rồi, cậu ở ngay đó. Không được đi đâu cả, mình đến ngay. Nhớ không được đi đâu, không được chạm vào thứ gì.

- Mình...mình biết rồi.

Chương Hiểu lao nhanh ra khỏi nhà. Trước khi ra khỏi cửa, Trình Ngạn Thâm kéo cô lại, hai tay kiểm chặt vai cô:

- Chương Hiểu bình tĩnh đi. Nói cho anh biết có chuyện gì xảy ra...Lâm Gia Tuệ bị gì vậy?

Chương Hiểu thoáng chần chừ một lát. Cô không biết nên nói cho anh hay không. Hơn nữa, đến bây giờ cô cũng không biết tình hình cụ thể ra sao.

- Lâm Gia Tuệ bị trật chân, không đi được. Em phải đến với cô ấy.

Một sự thất vọng thoáng vụt qua đôi mắt Trình Ngạn Thâm. Thật ra, anh vẫn luôn hy vọng, luôn mong đợi cô sẽ chia sẻ những khó khăn của mình với anh, mở rộng lòng mình, cùng anh đối mặt. Nhưng câu trả lời là gì. Trật chân? Cô xem anh là con nít bốn tuổi sao. Lâm Gia Tuệ trật chân mà cô mặt xanh, môi tái, ngay cả đôi tay cầm điện thoại cũng run rẩy.

- Được rồi, cẩn thận đó. Có chuyện gì gọi ngay cho anh biết chưa?

- Ủ. Anh yên tâm đi.

Cô cố nở một nụ cười thật tươi rồi bước vội ra cửa. Nhưng Chương Hiểu không biết rằng, cô cười còn khó coi hơn cả khóc.

- Chương Hiểu, tôi sẽ đợi em mở lòng với tôi. Nhưng tôi sẽ đợi đến bao giờ đây?

Trình Ngan Thâm nói ra trong vô vọng. Chưa bao giờ, chưa một lần nào cô có ý nghĩ muốn cùng anh đối mặt. Chương Hiểu luôn gồng mình lên, chiến đấu với mọi thứ. Có bao giờ em thực sự tin tưởng tôi chưa Chương Hiểu? Năm năm trước cũng vậy, năm năm sau cũng vậy? Tôi phải làm gì với em đây?

Anh nhìn quanh căn phòng, đầu đó vẫn còn mùi hương của cô nhưng sao anh cảm thấy cô đơn như vậy. Có phải chăng, thiếu cô, trái đất sẽ không quay?

Chương Hiểu chạy nhanh như có thể đến đường Tôn Dân, suốt đường đi cô không ngừng nhìn ngó xung quanh hy vọng tìm được bóng dáng Lâm Gia Tuệ ở đâu đó giữa phố phường này. Đến khi cô chạy đến cuối đường Tôn Dân, một khúc cua vắng vẻ và tối mịt. Xung quanh là những hàng cây âm u, nhà cửa thưa thớt. Xa xa mới có vài ngọn đèn hắt ra từ những căn nhà thôn quê. Chương Hiểu chưa bao giờ đi đến đây và cô càng không hiểu tại sao Lâm Gia Tuệ lại đến khu vực này.

- Gia Tuệ...

Chương Hiểu chạy đến bên cô. Bây giờ, Chương Hiểu mới biết được sự sợ hãi thực sự trong con người Lâm Gia Tuệ đến mức này. Đôi vai cô không ngừng rung lên, hai tay thì liên tục xoa vào nhau đến đỏ rát. Đôi mắt đỏ quạch và gương mặt xanh đến đáng sợ.

- Đừng chà tay nữa. Mình nè, Chương Hiểu nè.

Như có một thứ gì đó bị phá vỡ, Lâm Gia Tuệ nhào vào lòng Chương Hiểu, cô òa lên như một đứa trẻ.

- Mình giết người rồi...mình là kẻ sát nhân...đôi tay này nhuộm đầy máu...Chương Hiểu à...mình thật sự không cố ý. Cậu hiểu không, mình không cố ý...không phải như vậy

- Mình tin cậu, Lâm Gia Tuệ, mình tin cậu không giết người.

Chương Hiểu nhìn sâu vào mắt Lâm Gia Tuệ. Đây là một trong những hành động có thể giúp cho người đối diện bình tĩnh. Và quả thật, cô đã lấy lại tinh thần hơn trước rất nhiều.

- Nói cho mình nghe, chuyện gì đã xảy ra được không?

- Mình...mình

Lâm Gia Tuệ bắt đầu mất bình tĩnh, hai tay lại bắt đầu chà xát vào nhau.

- Bình tĩnh đi Gia Tuệ. Cậu tin mình mà đúng không? Đúng không?

Một sự đáng đo thoát hiện ra trong đôi mắt cô. Một lúc khá lâu, Lâm Gia Tuệ mới bắt đầu run rẩy.

- Hôm nay, mình đi làm việc ở ngoại tỉnh, đến lúc về thì đi ngay đây. Lúc đấy...lúc đấy...

- Bình tĩnh. Hít thở sâu vào, hít vào, ... thở ra...tiếp tục hít vào...- Chương Hiểu siết chặt tay cô, không ngừng truyền năng lượng vào đôi tay ấy. Nhưng có ai biết, chính đôi tay Chương Hiểu cũng run lên bần bật.

- Chạy đến đây, trời rất tối, nhưng mà mình nhìn rất rõ, rất rõ đường...Bỗng đang chạy, có cái gì đó xông ra...Nó xông ra...Tông vào xe mình...rồi có máu trên kính xe...Nó chảy xuống...Mình sợ lắm...mình thật sự không biết làm thế nào.

Lâm Gia Tuệ cảm như rống lên ở cuối câu. Hai tay cô ôm chặt lấy đầu, đôi mắt giàn giụa nước mắt.

- Gia Tuệ, cậu có nhìn nạn nhân chưa?

- Mình không dám...nhưng mà máu rất nhiều...máu nhuộm đầy tay mình rồi.

- Vậy cậu ở đây đi, để mình ra xem.

- Đừng bỏ mình ở đây...Mình sợ lắm.

Lâm Gia Tuệ nắm chặt tay Chương Hiểu, đôi mắt cô toát lên sự yếu đuối như bầu vịu vào chút hy vọng cuối cùng, như chiếc lá chơi vơi giữa cơn bão lớn.

- Nhưng mà mình phải xem xét để giải quyết vấn đề Gia Tuệ à, cậu hiểu không?

Gồng mình lên, hít vào thật sâu, Lâm Gia Tuệ cất tiếng.

- Mình đi cùng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ác quỷ của tâm hồn

Chuong Hiểu ngớ ngàng nhìn Lâm Gia Tuệ. Nhìn sâu vào đôi mắt ấy, cô vẫn thấy rất nhiều sự hoảng loạn và sợ sệt.

- Cậu ở đây đi, mình đi là được rồi.

Giọng Chuong Hiểu khàn đặc, hai tay cô vỗ nhẹ vào vai Lâm Gia Tuệ. Là một bác sĩ tâm lý, hơn ai hết cô biết rõ trạng thái tâm lý của Gia Tuệ lúc này. Và bây giờ, nếu để cô ấy đối mặt với sự thật này thì quá tàn nhẫn. Cô sợ, Lâm Gia Tuệ không chịu đựng được.

- Nhưng mà...mình...mình không muốn ở một mình...mình sợ lắm...mình muốn đi...

- Không sao, mình đi rất nhanh, rất nhanh sẽ quay lại. Gia Tuệ, cậu ở yên đây...được không?

Sau khoảng hai phút, khi Lâm Gia Tuệ bắt đầu bình tĩnh lại, Chuong Hiểu đứng lên, quay nhanh về phía đầu xe. Hai tay cô nắm chặt lại với nhau, nhịp tim thì tăng lên liên tục. Thật ra Chuong Hiểu cũng rất sợ nhưng bây giờ nếu cô cũng lùi bước thì Lâm Gia Tuệ phải làm sao? Sự việc này còn đi đến đâu nữa?

Trước đầu xe là hình ảnh một bé trai, nằm ngay cạnh vũng máu lớn, hai mắt trợn lên và mở to. Đúng là máu rất nhiều, nó loang rộng ra xung quanh và nhỏ từng giọt từng giọt. Cậu bé nắm đấm tro tro và lạnh ngắt. Chuong Hiểu muốn bước đến nhưng chân cô run lên, muốn tiến về phía trước nhưng không thể. Phía xa xa, có một chiếc xe đẩy nhỏ đang nằm chổng chơ bên vệ đường.

Chuong Hiểu tiến lại gần cậu bé hơn, cô muốn nhìn rõ hiện trường thêm một chút. Cô nhẹ nhàng đưa tay lên mũi cậu bé. Đôi tay cô run rẩy một cách mất kiểm soát. Và rồi...

- Đã tắt thở.

Dẫu đã biết trước sự thật này nhưng khi thật sự phải đối mặt với nó, Chuong Hiểu cũng không tài nào chấp nhận. Cô cảm thấy như bóng tối đang từng bước, từng bước nuốt chửng mình. Từng chút, từng chút một. Người cô lạnh ngắt nhưng rơi vào hầm băng, nước mắt thì không kiềm được rơi xuống.

Đó là một bé trai khoảng bảy, tám tuổi, trên người mặc một bộ đồ khá cũ, chiếc áo đã bạc màu và có đôi chỗ sờn rách. Trên người cậu cũng có khá nhiều vết thương, đặc biệt là hai tay bầm tím. Xét về màu sắc cũng như sự hồi phục, không khó để nhận thấy đây là vết thương cũ, khoảng vài tuần trước.

- Khoang đã, tại sao máu lại chảy nhiều như vậy?

Chuong Hiểu bàng hoàng nhận ra vấn đề đó. Bởi lẽ, xét theo mức độ vết thương cũng như trạng thái nằm của cậu bé so với chiếc xe thì nguyên nhân chết có thể là xuất huyết não hay xương sườn đâm vào phổi, dẫn đến xuất huyết rồi tử vong. Chắc chắn sẽ có máu chảy, nhưng không nhiều như thế. Hơn nữa, cậu bé đã chết khá lâu rồi sao máu còn chảy nhiều như vậy?

- A.....A.....

Chuong Hiểu quay phắt lại, cô thấy nét mặt kinh hoàng của Lâm Gia Tuệ. Hai tay cô ôm lấy miệng mình, đôi mắt trừng lớn, hai chân thì khụy xuống.

- Gia Tuệ, sao cậu lại ra đây...Gia Tuệ...

Chuong Hiểu kéo cô ra vệ đường, tránh đi hình ảnh kinh khủng ấy. Sự thật quá khủng khiếp và Lâm Gia Tuệ chắc cũng chưa bao giờ nghĩ con ác mộng này lại xảy đến với mình.

- Bình tĩnh lại, có mình ở đây...Không sao cả...

- Là đứa bé đó,...là nó...đúng là nó...

- Cậu nói gì vậy? Đứa bé nào...? Gia Tuệ, nó là ai?

- Là nó...đúng rồi,là mười đứa bé...là đứa thứ hai...

Lâm Gia Tuệ không ngừng lặp lại những câu nói không đầu, không cuối. Hai tay cô bấu chặt vào đôi tay Chương Hiểu, không ngừng run rẩy. Chương Hiểu vô cùng lo sợ nhưng lý trí cho cô biết, có thể Lâm Gia Tuệ biết đứa trẻ ấy là ai.

- Nói cho mình biết, cậu biết nó đúng không? Gia Tuệ, nói cho mình biết?

- Là nó...đứa trẻ trong đoạn clip...

- Đoạn clip nào...

- Đoạn ác quỷ...ác quỷ của tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Mưu sát

- Ác quỷ của tâm hồn...? Đoạn clip trên mạng...?

Hàng loạt ý nghĩ vụt qua đầu Chương Hiểu. Vết máu bất thường, đoạn clip với không rõ. Cùng một người, sao lại có nhiều trùng hợp đến vậy? Bỗng cô có linh cảm mãnh liệt rằng có lẽ, đây không phải một tai nạn bình thường. Hoặc nó chính là...

- Gia Tuệ, mình nghĩ phải báo cảnh sát thôi.

Đang hoảng loạn trước cảnh tượng kinh khủng ấy, sau khi nghe lời nói của Chương Hiểu, sự kích động hiện rõ trên gương mặt hốc hác của Lâm Gia Tuệ. Đôi mắt cô ấy trừng lớn, hai tay không ngừng lay mạnh người Chương Hiểu.

- Không, không được...mình không muốn ngồi tù...tuyệt đối không được...Chương Hiểu xem như mình xin cậu..đừng báo cảnh sát...mình không phải cố ý...đừng báo cảnh sát mà...

Nói rồi cô ấy bật khóc, những tiếng nấc vang lên trong đêm tối lạnh lẽo và buốt giá. Có lẽ, đây chính là một trong những cảnh tượng mà cả đời Chương Hiểu không bao giờ quên được. Lâm Gia Tuệ, cô gái cứng rắn, mạnh mẽ, cô ấy của nắng ấm và hạnh phúc. Còn bây giờ thì sao? Thì ra, một khi con người ta đối mặt với khó khăn thì tất cả đều vô tình hay cố ý chối bỏ mọi thứ.

- Cậu bình tĩnh lại đi, nghe mình nói...

-Cậu nói mình sao bình tĩnh được chứ... Dù sao người ngồi tù cũng đâu phải là cậu.

Tiếng hét vang lên như phóng thích tất cả cảm xúc dồn nén trong con người Lâm Gia Tuệ. Chương Hiểu ngỡ ngàng trước những lời nói ấy. Có cái gì đó vỡ nát trong cô. Nó đau như dao cứa, nó rất như dùng muối xát vào. Chưa bao giờ, chưa bao giờ, cô tin những lời nói ấy có thể xuất phát từ Lâm Gia Tuệ. Cô biết, mình không có quyền trách cô ấy trong lúc này, càng không có tư cách ghét bỏ cô ấy vì những lời nói đó. Nhưng trái tim sao vẫn đau đến thế?

Nói rồi, Lâm Gia Tuệ đứng dậy, vụt chạy đi. Những bước chân run rẩy và khập khiễng, những lần suýt ngã rồi cố đứng lên. Đầu gối và hai tay vương đầy bùn đất, máu vẫn chảy không ngừng từ đôi tay ấy. Chương Hiểu nhìn mà tim đau buốt. Nước mắt cô rơi, mặn đắng.

Chương Hiểu cũng chạy đến, giật mạnh tay cô ấy và kéo cô ấy vào lòng siết chặt.

- Cậu nghe mình nói đi mà...Lâm Gia Tuệ, cậu nghe mình một lần thôi..Mình nghi ngờ đây không phải một tai nạn giao thông bình thường mà chính là một vụ mưu sát..Chính vì thế, Gia Tuệ à, mình phải báo cảnh sát.

- Mưu sát gì chứ?

Lâm Gia Tuệ nghe như sét đánh ngang tai. Mưu sát? Đây là ý gì?

Cô ấy nhìn Chương Hiểu, ánh nhìn bất lực và hoài nghi. Rồi từ từ quy xuống, gục mặt và nức khề.

- Cậu báo đi, mình biết không trốn tránh được bao lâu.

Giọng nói chứa đầy sự bất lực và cam chịu. Còn đâu một cô gái kiên cường và mạnh mẽ, còn đâu một người vì chính nghĩa mà sẵn sàng quên đi tất cả kể cả bản thân. Con người vốn dĩ là một động vật yếu mềm, sống trong sự sợ hãi giữa cuộc đời vương đầy sợ hãi.

Chương Hiểu nâng cằm cô lên, mắt nhìn thẳng vào mắt Lâm Gia Tuệ, giọng nói đồng dạng như một lời tuyên thệ:

- Lâm Gia Tuệ, Chương Hiểu mình tuyệt đối không để cậu ngồi tù. Tuyệt đối không. Tin mình đi, được không?

Rất lâu, rất lâu sau, một tiếng nói rất khẽ vang lên

- Ừ.

Giọng nói hòa lẫn vào không gian. Nó như chìm đi trước bóng đêm rộng lớn, như tan đi trước máu và nước mắt của nghịch cảnh. Nhưng lại nổi rõ trong tâm trí hai con người hoảng loạn ngồi đây.

Chương Hiểu biết, đó là một quyết định khó khăn và mạo hiểm. Nhưng cô tin mình, cô càng tin tưởng vào Lâm Gia Tuệ.

- Cao Trình, em là Chương Hiểu, có thể em vừa phát hiện một vụ án mưu sát, anh đến ngay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Hiện trường vụ án

Cao Trình cùng cảnh sát đến ngay hiện trường vụ án. Trong lúc ấy, Chương Hiểu không ngừng trấn an tinh thần Lâm Gia Tuệ. Cô luôn siết chặt đôi vai gầy yếu ấy, tiết thêm cho nó chút sức mạnh dầu biết là mong manh, yếu ớt.

Chương Hiểu cũng run rẩy và suy tư. Bởi lẽ, hơn ai hết cô biết những gì mình sắp đối diện. Có thể là sự thẩm tra gay gắt, hoặc loại bỏ thân phận chuyên gia của cô hay thậm chí là kiểm tra toàn diện về tâm lý... Một loạt hệ lụy sau đó không cần nghĩ cũng biết có bao nhiêu phức tạp và rắc rối. Nhưng bao nhiêu đó có là gì so với những gì Lâm Gia Tuệ- cô gái bé nhỏ này gánh chịu.

Cảnh sát đến, bắt đầu tiến hành một loạt những thủ tục cần thiết như phong tỏa hiện trường hay lấy chứng cứ. Một cảnh sát trẻ tuổi tiến lại:

- Xin chào, bây giờ tôi sẽ lấy lời khai của hai cô. Xin hỏi ai là người điều khiển chiếc xe mang bản số GM-3038 đang đậu ở đó?

- Là tôi- Lâm Gia Tuệ bình tĩnh lên tiếng.

- Vậy cô có thể tường thuật lại hiện trường vụ án một lần nữa không?

- Được. ...

Lâm Gia Tuệ bắt đầu tường thuật lại sự việc một cách khá rành mạch. Tuy sự run rẩy vẫn hiện rõ trong từng lời nói nhưng có thể thấy tâm trạng của cô ấy bây giờ khá thoải mái so với lúc ban đầu.

- Vậy, cho hỏi cô đây là ai? Cô đến đây làm gì?

- Cô ấy là bác sĩ tâm lý được tôi cử đến hiện trường vụ án- Chưa kịp lên tiếng, từ đằng xa giọng nói trầm ấm của Cao Trình đã vang lên. Anh bước đến gần cô, trao cho cô một cái nhìn thấu hiểu và chia sẻ, rồi nhìn khẽ sang Lâm Gia Tuệ.

- À, xin lỗi bác sĩ Chương...Lúc này tôi chỉ làm theo trình tự.

Chương Hiểu cố nặn ra một nụ cười tiêu chuẩn nhưng cơ mặt căng cứng đến khó chịu và mắt thì đau rát :

- Không có gì. Cậu cũng làm theo chức phận thôi.

- Bác sĩ Chương, cô qua đây giúp tôi một lát.

- Vâng, tổ trưởng Cao.

Chương Hiểu cùng Cao Trình tiến lại gần hiện trường. Cô muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu:

- Trình Ngạn Thâm đã bao cho anh mọi việc. Em yên tâm đi, anh hiểu mà. Nhưng Chương Hiểu, em qua lại với cậu ta thật sao?

Chương Hiểu nhìn rõ sự đau lòng cùng rất nhiều nỗi thất vọng ẩn chứa trong lời nói đó. Hơn ai hết, cô biết Cao Trình sẽ giận mình, sẽ thất vọng nhưng biết làm sao đây, ngay cả cô cũng không hiểu được những gì xảy ra gần đây hướng chỉ là ai khác.

- Tôi nghĩ có thể bắt đầu được rồi phải không tổ trưởng Cao?

Trình Ngan Thâm đi đến. Anh mặc một chiếc áo màu đen cùng chiếc quần cũng đen nốt. Trong đêm tối, nó đặc biệt lạnh lùng cùng buốt giá. Không biết tại sao, Chương Hiểu cảm thấy có một chút tức giận cùng lạnh nhạt toát ra từ người anh.

- Được, tôi đến đó trước. Anh nói chuyện với Chương Hiểu đi.

Chương Hiểu quay sang nhìn anh, ánh mắt cô long lanh, khuôn mặt thì lem luot đến đáng thương. Có thể nhìn thấy sự mệt mỏi cùng bất lực hiện hữu trong đó.

- Ngan Thâm à...

- Tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu thôi bác sĩ Chương.

Nói rồi, anh quay đi. Lạnh lùng như cơn gió ngoài kia. Chương Hiểu biết anh giận rồi, e rằng lần này không đơn giản chỉ là trách móc nữa.

Trình Ngan Thâm bước đến gần thì thể hơn. Anh quan sát tỉ mỉ từng bộ phận trên người nạn nhân.

- Nạn nhân nam. Trên người có rất nhiều vết thương có thể là do ngược đãi lâu ngày tạo thành. Trên tay và chân có vết thương còn chưa lành hẳn chắc là được tạo ra từ tuần trước. Vùng đầu nạn nhân có vết nứt lớn, xét theo hình thái vết thương chắc là do một vật sắc, nhọn gây ra. Nguyên nhân tử vong cũng chính là do vật này đâm mạnh vào não gây tổn thương vỏ não, dẫn đến xuất huyết nghiêm trọng rồi tử vong.

- Nhưng lượng máu này có phải hơi nhiều không?- Cao Trình hỏi. Từ hiện trường cho thấy, lượng máu ở đây chắc cũng khoảng bảy, tám lít gì đó. Như thế là quá nhiều?

- Đúng vậy. Trung bình, máu sẽ chiếm khoảng 1/13 thể trọng của cơ thể. Xét theo cân nặng của nạn nhân tầm khoảng ba mươi hai đến ba lăm cân thì lượng máu nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai lít rưỡi không nhiều như ở hiện trường này.

- Vậy nghĩa là?

- Hiện trường không chỉ có máu của nạn nhân. Mà có thể có máu của rất nhiều người hay thậm chí không phải máu người.

- Còn một điều nữa, thời gian tử vong của nạn nhân. - Chương Hiểu đứng im lặng cuối cùng cũng lên tiếng. Điều cô muốn biết cũng chỉ có vậy, cô muốn chứng minh Lâm Gia Tuệ không phải hung thủ, chỉ có vậy thôi.

- Thời gian tử vong từ 23 đến 24 giờ trước. Điều đó cũng có nghĩa là đây không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đêm kì lạ của hai người

- Không những vậy... Lâm Gia Tuệ từng nói cô ấy đã từng gặp nạn nhân. Dù cách nói của cô ấy rất hỗn loạn nhưng tôi tin việc này hoàn toàn có thể.

- Ở đâu?- Cao Trình quay phắt sang Chương Hiểu

- Trong một đoạn clip trên mạng. Hình như có tên là Ác quỷ của tâm hồn.

- Xem ra, chúng ta ngày càng bước vào một trò chơi mới rồi đây. Tôi nghĩ nó thú vị không kém đâu- Trình Ngan Thâm đứng dậy tháo bao tay ra, từ tốn nói. Anh liếc nhìn Chương Hiểu rồi quay đi, bỏ mặc cô ở lại một mình. .

- Em làm gì sai sao? - Chương Hiểu nhìn Cao Trình khó hiểu.

- Vậy, em nghĩ mình đúng sao?

Cao Trình cau mày. Nói rồi, anh cũng quay đi rất nhanh.

Đến lúc này, Chương Hiểu cũng bó tay. Cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Diệp Như nhưng rồi cô ấy cũng bất lực.

- Đúng là phiền thật.

Hai giờ sau, sở cảnh sát.

Tất cả mọi người cùng tập trung nhìn vào chiếc màn hình nhỏ mà không ngừng khiếp sợ. Trình Ngan Thâm thì tay nắm chặt thành từng nắm đấm, đôi mày cau chặt lại đầy suy tư. Còn Chương Hiểu thì im lặng mà nhìn mọi thứ lần lượt diễn ra.

Một đoạn clip hai mươi bảy phút nhưng lại khiến người xem rùng mình sợ hãi. Mười đứa trẻ, trai có , gái có , lần lượt được đưa vào một ngôi nhà. Đường đi rất tối, hai bên đen như mực, không thấy rõ được đường đi phía trước. Một người che kín mặt dẫn lần lượt từng người vào căn nhà.

Cánh cửa mở ra và mọi thứ bắt đầu. Ngôi nhà hay nói đúng hơn là một nhà giam thu nhỏ. Từng căn phòng như một trại biệt giam nằm liền kề nhau. Mỗi đứa trẻ được đưa vào những căn phòng khác nhau. Một tiếng động lớn vang lên. Khung cửa sắt đóng lại và cánh cửa địa ngục cũng mở ra.

Không còn tối nữa, mọi thứ bây giờ sang lên, thứ ánh sáng đang sợ. Trên màn hình hiện lên hình ảnh một căn phòng với tất cả mọi thứ đều trắng toát. Trần nhà, sàn nhà, đèn hay thậm chí là thức ăn hằng ngày cũng trắng nốt. Nhưng điều đáng sợ hơn hết chính là bốn chiếc đèn treo trên trần. Nó được bật hai mươi bốn trên hai mươi bốn và đương nhiên, ánh sáng tỏa ra từ đây cũng là màu trắng. Chưa bao giờ, chưa khi nào, màu trắng lại hiện ra đáng sợ và kinh khủng như thế.

Ngày đầu tiên, hầu như tất cả đều bình thường dù một vài người tỏ ra khá sợ hãi. Nhưng đến ngày thứ mười thì mọi thứ đã khác. Những tiếng kêu gào bắt đầu xuất hiện. Từ căn phòng này, nó lan sang đến căn phòng khác và vọng ra khắp cả ngôi nhà. Đầu tiên là vài cá thể đơn lẻ nhưng rồi chỉ trong ít giờ sau, hàng loạt những đứa trẻ cùng nhau gào lớn. Chúng bắt đầu kích động, bắt đầu túng quần và mọi thứ cũng bắt đầu khó kiểm soát. Vặt vãi, làm mọi cách để thoát khỏi căn phòng ấy, là tâm lý chung của mọi hành động diễn ra trong nhà giam ấy. Có đứa không ngừng đập đầu vào tường, có đứa lại không ngừng rung chiếc chuồng nhỏ để trong phòng, cũng có người ngồi im và sợ hãi.

Ngày thứ hai mươi, những đứa trẻ đều cởi hết quần áo và chúng cũng bắt đầu có những cử chỉ khác thường như đi bằng bốn chân, không ngừng gầm rú và ăn cả thịt sống đầy máu được đưa đến. Trước mắt người xem, bây giờ, những đứa trẻ ấy chính là những con thú đơn thuần và hoang dại nhất. Sống theo bản năng và mọi thứ đều theo thuộc tính của những loài vật.

Và rồi, đoạn clip cũng kết thúc ở đó với cái tên Ác quỷ của tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Biệt giam trắng (2)

Đoạn clip kết thúc trước sự bàng hoàng của tất cả mọi người. Im lặng và trầm mặc. Chưa bao giờ không khí lại căng thẳng và âm trầm đến như vậy. Bởi lẽ, trước kia dù hung thủ có bao nhiêu tàn nhẫn đi chăng nữa thì nạn nhân cũng là người trưởng thành, hoàn thiện về mọi mặt. Còn bây giờ thì...

- Đúng là khôn kiếp. Bọn chúng có phải là con người không vậy.- Một cảnh sát đá vào chiếc ghế ở trước mặt và hét lớn.

- Bình tĩnh đi Tiểu Tuấn, cậu bức xúc thì được gì. Làm cảnh sát không phải chỉ giỏi bắn súng là được, tinh thần cậu cũng phải cứng rắn và sắt đá. Nghe rõ chưa?

- Em biết nhưng mà

- Không có nhưng gì hết. Nếu không được thì rút khỏi đây ngay lập tức..- Cao Trình quát lớn.

- Được rồi...Đừng làm loạn nữa, Chương Hiểu, em thấy sao- Trình Ngạn Thâm nhìn cô từ tốn hỏi.

- Hung thủ khoảng từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, có trình độ học vấn cao, là thành phần tinh anh trong xã hội. Hắn có nhiều tiền và các bất động sản khác. Ngoài ra, hắn có một tuổi thơ bất hạnh, khả năng lớn từng là nạn nhân của bạo lực gia đình. Hắn có dã tâm chinh phục, đặc biệt là những gì đặc biệt mới mẻ và có độ khó cao. Điều này thể hiện rõ qua cách hành xử của hắn trong công việc cũng như cuộc sống. Hắn bị ám ảnh cường chế mức độ nhẹ và đương nhiên những việc hắn làm không phải do căn bệnh này gây ra mà xuất phát từ tính khiêu chiến cũng như bản chất tàn ác trong con người hắn.

Chương Hiểu bình tĩnh nói lên những suy nghĩ của mình. Khuôn mặt thì lạnh giá, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh cuối cùng lưu lại trên màn hình. Năm chữ : “ Ác quỷ của tâm hồn” như con dao sắc bén đâm thẳng vào mắt cô , đau rất.

- Em có thể nói rõ hơn suy nghĩ của mình được không? – Cao Trình hỏi.

- Biệt giam, sử dụng một không gian hoàn toàn từ màu trắng để tra tấn tinh thần nạn nhân, cách làm này chính là một trong những thủ đoạn tra tấn kinh hoàng nhất trên thế giới. Không một giọt máu rơi, không một hình phạt nào nhưng những di chứng nặng nề về tâm lý mà cách tra tấn này đem đến là vô cùng nghiêm trọng. Nghiên cứu cho thấy, màu trắng đem lại cho con người sự thư giãn về mặt tâm hồn cũng như thể hiện sự trong sáng, thanh khiết về mặt nhân cách. Nhưng biệt giam trong một không gian toàn màu trắng , ngay cả ánh đèn cũng trắng toát sẽ khiến con người nảy sinh những lo âu, những sợ hãi và nghiêm trọng hơn chính là sự khủng hoảng về nhận thức và hành vi. Một không gian biệt lập, tất cả đều sáng choang, con người sẽ không nhận thức được thời gian, không cảm nhận được cuộc sống. Ngày , đêm, nắng hay mưa, không khí hay sự vật...Tất cả hòa lẫn vào nhau. Nạn nhân bắt đầu có những hoang tưởng về thời gian, bắt đầu lo sợ về mọi thứ xung quanh cuối cùng là hoang sợ về sự tồn tại của chính mình. Con người mất đi bản năng của loài người, chỉ còn lại phần con hoang dại và hung tợn. Cách tra tấn này được áp dụng đặc biệt ở các nhà tù chuyên biệt ở Mỹ và Châu Âu giành cho các tội phạm khủng bố cũng như các gián điệp chính trị. Và nó được mang một cái tên vô cùng “tươi đẹp” chính là Biệt Giam Trắng.

Trình Ngạn Thâm cất tiếng, giọng nói anh vẫn thế nhưng từng chữ anh thốt ra khiến người nghe sồn da gà. Một cơn gió thoảng qua, lạnh buốt.

- Nhưng hung thủ của chúng ta còn tàn nhẫn hơn thế. Biệt giam trắng được dùng cho các đối tượng chủ yếu là người lớn, những tội phạm đặc biệt quan trọng, đến bây giờ, chưa có bất kỳ ghi chép nào chứng minh biệt giam trắng được sử dụng ở trẻ em. Mọi người thử tưởng tượng, ngay cả một người trưởng thành, hoàn thiện về nhân cách còn bị tâm thần phân liệt chỉ sau mười lăm ngày bị tra tấn thì trẻ em sẽ làm sao đây? Chúng ở trong đó hai mươi ngày, thậm chí hai mươi ngày. Đặc biệt, đối với đoạn clip này, điều kinh khủng không chỉ nằm ở cụm từ “biệt giam trắng” “mang đến mà nằm ngay cả kết cấu của căn nhà. Các vách tường không cách âm, bất cứ một tiếng động nào dù nhỏ nhất cũng có thể vang vọng khắp ngôi nhà. Tiếng la hét của một người sẽ ám ảnh tâm lý của tất cả những người còn lại. Từ đó gây nên một hiệu ứng dây chuyền về sợ hãi, và đây cũng chính là điều kinh khủng nhất, ám ảnh nhất đối với tâm lý con người.

- Nhưng có một người không sợ hãi, hay nói đúng hơn, có một người không bộc lộ sự sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chết

- Anh nói cậu bé đó? - Chương Hiểu bàng hoàng nhìn Trình Ngạn Thâm. Cô biết anh rất giỏi trong việc nhìn người nhưng đến mức thấu hiểu được sâu sắc những góc khuất trong tâm hồn là điều không phải ai cũng làm được. Từ khi anh là...

Chương Hiểu bỗng hoảng sợ với suy nghĩ của mình. Tim cô đập nhanh một nhịp. Bỗng, cô nhận thấy Trình Ngạn Thâm thật xa lạ. Hình như anh không đơn giản như những gì cô vốn được biết.

- Cao Trình, anh quay lại đoạn clip ở khoảng hai mươi giây đầu đi. - Trình Ngạn Thâm nhìn Cao Trình, khẽ nói.

- Có gì đặc biệt sao?

- Không những đặc biệt mà còn vô cùng thú vị.

Tất cả không ai bảo ai đều chăm chú nhìn vào màn hình trước mặt. Giấy thứ mười chín, căn phòng thứ nhất.

Giấy thứ hai mươi, căn phòng thứ hai.

Một cậu bé ngồi co rút trong một góc tường. Hai mắt cậu nhắm chặt, đôi tay buông lỏng theo thân người. Trong phòng, những tiếng rên la không ngừng vọng lại. Cứ sau vài phút, cậu lại nắm chặt tay rồi buông ra, hành động lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Về mặt cậu không có quá nhiều những hoảng sợ. Chỉ là một chút xao động rất nhỏ, rất khẽ mờ như thế giới đen tối ngoài kia vốn không chút ảnh hưởng đến con người nhỏ bé xanh xao này vậy.

- Chương Hiểu, hành động nắm chặt tay ấy có ý nghĩa gì đặc biệt không? - Cao Trình nhìn cô nghi hoặc.

- Khi con người cảm thấy căng thẳng, hồi hộp hay hoảng sợ trước một việc gì đó, não sẽ hoạt động đặc biệt mạnh mẽ. Ở não, có những vùng là trung tâm vận động và cảm giác. Nó sẽ chỉ phối cho mọi hoạt động của cơ thể con người.

Khi các trung khu này hoạt động mạnh, sẽ ức chế các vùng khác của cơ thể để tập trung tất cả năng lượng cho hoạt động mà nó xem là quan trọng. Ví dụ như nó ức chế trung tâm hô hấp, trung tâm vận mạch... Trong quá trình đó, nó đồng thời cũng chỉ phối một cơ quan nào đó làm ra một số hành động mang tính vô thức. Đó có thể là các hoạt động cơ học đơn giản như xoa tay, giậm chân hay liên tục nắm chặt tay. Ngoài ra còn có hoạt động bài tiết như chảy nhiều mồ hôi, tăng tiết dịch cơ thể...

Tất cả những hành vi ấy đều nhằm giảm tải những căng thẳng và áp lực của môi trường bên ngoài tác động lên hệ thần kinh trung ương. Đây là những hành động không qua xử lý nên ngay cả nạn nhân cũng không nhận thức được những gì mình đang làm.

- Nhưng mà... - Chương Hiểu ngừng một chút, ánh mắt cô sâu hút nhìn vào hình ảnh cậu bé đang hiện trên màn hình và gằn giọng:

- Những hành vi đó chỉ diễn tả sự lo sợ ở mức độ 1 và 2. Nghĩa là, đối với những tra tấn mà hung thủ đem lại chắc chắn nạn nhân phải có những biểu hiện mạnh mẽ hơn, không ngừng ở những phản xạ vô thức như thế này.

- Vậy cậu bé không sợ sao? - Diệp Như lên tiếng.

- Sợ, đương nhiên là sợ. Nhưng nỗi sợ này không lớn như những người còn lại. Và theo tôi, đây chính là nguyên nhân đưa đến cái chết của cậu bé. Hung thủ muốn thống trị tâm hồn con người, và hẳn chắc chắn không cho bất kỳ ai phá hủy khát vọng đó. Người nào làm trái việc đó chỉ có một con đường duy nhất, chính là chết.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Melatonin

Nhưng mà... tại sao cậu bé đó lại như vậy? Nói thật, nếu là em thì em cũng sẽ phát điên lên.

Diệp Như khó hiểu hỏi. Với những gì diễn ra trước mắt, cô tin rằng dù bất kỳ ai cũng không thể vượt qua. Nhưng nạn nhân thì... nỗi sợ hãi cơ bản sao? Đùa gì vậy?

- Thật ra, việc này cũng không có gì khó hiểu cả. Thật ra những hậu quả của Biệt giam trắng chẳng qua chỉ là những biến đổi nội tiết cơ bản trong cơ thể con người. Việc này gắn liền với một cụm từ mà mọi người được nghe hằng ngày chính là “đồng hồ sinh học”.

- Cái này thì tôi biết. “Đồng hồ sinh học” không phải chỉ những hoạt động theo thời gian của con người sao? Nó liên quan gì đến biệt giam trắng? - Cao Trình lưỡng lự, ánh mắt anh đây về bất lực cùng nghi ngờ.

- Thật ra, “đồng hồ sinh học” hay “biệt giam trắng” đều có cùng một cơ chế nội tiết do tuyến tùng điều khiển. Sở dĩ chúng ta có những hoạt động khác biệt giữa ngày và đêm là do hoạt động của một chất hóa học có tên là Melatonin. Các tế bào hạch võng mạc ở mắt của chúng ta sẽ có nhiệm vụ cảm nhận ánh sáng có bước sóng khoảng 480nm. Khi bị kích thích, chúng sẽ tiết ra một chất gọi là MELANOPSIN, sau đó chất này sẽ theo một đường truyền về não mà cụ thể là tuyến tùng.

Sự có mặt của melanopsin sẽ ức chế tuyến tùng tiết ra melatonin. Ngược lại, khi không có ánh sáng hay không có melanopsin thì tuyến tùng sẽ tiết ra melatonin. Chính melatonin sẽ tác động lên các cơ quan khác của cơ thể và gây buồn ngủ, các hoạt động nghỉ ngơi và nội tiết thích hợp.

Do tiếp xúc với ánh sáng có cường độ mạnh và liên tục nên các nạn nhân sẽ bị rối loạn quá trình trên. Cơ thể không thể tiết ra melatonin nên các hoạt động khác cũng bị rối loạn đặc biệt là hệ thần kinh. Và đây chính là nguyên nhân của mọi hành động mà mọi người được thấy.

Trình Ngan Thâm từ tốn trả lời. Anh phân tích một cách mạch lạc, cụ thể. Khuôn mặt ấy vẫn vậy, lạnh lùng và sắc bén. Nhưng từ đó lại tỏa ra những ánh sáng đặc biệt. Ánh sáng của trí tuệ và sự thông thái.

Không ai biết, Chương Hiểu yêu thích nhất về đẹp của anh lúc này. Nó quyền quý và đầy thu hút.

- Tôi hiểu rồi, nghĩa là cậu bé đó thường xuyên bị rối loạn đồng hồ sinh học đúng không? Do cơ thể đã quen với việc đó nên ảnh hưởng của cậu cũng ít nhất.

Cao Trình phấn khởi nói. Có thể nói đây là một phát hiện vô cùng quan trọng. Bởi lẽ, những người thường xuyên bắt phân ngày đêm chỉ có vài đối tượng nhất định”

- Tiểu Trương, cậu đi điều tra cho tôi những nơi nào nhận làm việc theo ca. Nạn nhân chưa đủ tuổi lao động nên chắc chắn không thể làm ở các cơ sở hợp pháp.

- Em rõ rồi.

- Được rồi, tôi cũng về trước đây. Còn phải đến bệnh viện thăm Lâm Gia Tuệ nữa. Có việc gì thì báo cho em nha.

Chương Hiểu nhìn Cao Trình, mặt mày nói. Bây giờ, điều cô lo lắng nhất chính là trạng thái tinh thần của Lâm Gia Tuệ. Không biết cô ấy sao rồi? Chương Hiểu ở đây mà lòng nóng như lửa đốt.

- Ủ. Có gì báo cho anh.

- Tôi đi cùng em – Trình Ngan Thâm nhìn Chương Hiểu. Anh chào mọi người rồi bước ra trước. Dù giận cô nhưng anh không thể nào để cô một mình đối mặt với những khó khăn này. Không ai hiểu tình bạn của hai người hơn anh. Lâm Gia Tuệ như vậy, Chương Hiểu chắc cũng không tốt hơn là bao.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Âm áp

Mùa xuân đang đến gần hơn với Bắc Kinh. Hơi thở của sự sống bắt đầu len lỏi vào từng ngọn cây, góc đường. Bắc Kinh mùa xuân mang một vẻ đẹp

riêng, khê khàng và e lệ như người con gái xuân thì.

Có thể mùa xuân năm nay không quá đẹp đối với Chương Hiểu nhưng cô đặc biệt cảm thấy ấm áp. Người ta vẫn thường nói ai rồi cũng cần một vòng tay giữa dòng đời náo nhức, đưa cho bạn ấm áp và niềm tin. Dù đó chỉ là một thoáng rất nhẹ, rất khẽ nhưng lại đặc biệt ấm áp.

Có lẽ, chỉ những người độc hành, cô đơn giữa dòng đời như Chương Hiểu, như Trình Ngạn Thâm mới đặc biệt hiểu được những cảm giác ấy. Cái cảm giác ấm áp của những trái tim hòa cùng nhịp đập, của những mảnh đời bị cuộc đời bỏ quên.

Chương Hiểu chạy nhanh, đuổi theo bước chân anh. Cô níu lấy đôi tay rộng lớn và vững chãi, ánh mắt đong đầy nhìn anh. Có những thứ không cần nói, có những tình cảm chỉ trái tim mới hiểu.

Trình Ngạn Thâm dang đôi tay rộng lớn, ôm chặt cô vào lòng. Anh không nói gì hết, chỉ lặng lẽ truyền cho cô hơi ấm và sức mạnh của mình. Chương Hiểu im lặng tựa vào bờ vai vững chắc ấy. Đôi vai cô run run, những giọt nước mắt dù cố kiềm nén cũng không tài nào ngăn được. Trên đời này, bạn có thể lướt qua rất nhiều mảnh đời, có thể cười với rất nhiều người nhưng chỉ cần một bờ vai để khóc.

Chương Hiểu không biết Trình Ngạn Thâm có phải là bến đỗ cuối cùng trong cuộc đời hay không. Nhưng điều đó vốn không quan trọng. Chỉ cần bây giờ, ngay khoảnh khắc này, hai con người, hai trái tim và một vòng tay là đủ.

- Đừng cố gắng chịu đựng...Em khóc đi...đừng cố gắng mạnh mẽ nữa...

Chương Hiểu không trả lời anh, chỉ là những tiếng nấc nghẹn ngào ngày càng nhiều, chỉ là đôi bờ vai ấy ngày càng dầm ướt.

Rất lâu, rất lâu sau đó, Chương Hiểu rời khỏi vòng tay anh. Hai mắt cô đỏ hoe, mặt mũi thì lem lút. Trình Ngạn Thâm bật cười, anh cũng cúi nói:

- Nhìn em kìa, chẳng khác nào con nít cả...

- Đây, Trình Ngạn Thâm...

- Được rồi, đi thôi, anh mời em ăn cái gì đó. Cả ngày nay vất vả rồi.

Chương Hiểu mỉm cười nhìn anh, hai tay cô nắm chặt bàn tay rộng lớn ấy. Có một thoáng, Chương Hiểu muốn mãi mãi giữ lấy đôi tay ấy, cô muốn níu chặt những hạnh phúc này. Nhưng có lẽ, những gì càng ấm áp thì càng dễ vụt mất, những gì càng hạnh phúc thì càng nhanh chóng rời xa ta. Chỉ là người trong cuộc mãi mãi u mê, mãi mãi dần thân mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Bình yên

Sau khi đưa Chương Hiểu về nhà, Trình Ngạn Thâm quay lại bệnh viện. Anh nghĩ, tối nay lại một đêm không ngủ nữa rồi:

- Chuẩn bị xong hết chưa? Trình Ngạn Thâm mở cửa căn phòng giải phẫu. Tiếng kim loại ma sát vào nhau vang lên trong đêm khuya nghe đặc biệt ghê rợn. Trong căn phòng âm u và lạnh người ấy, một chàng trai trẻ đang mặc đồ giải phẫu và chuẩn bị giấy bút.

- Dạ, xong tất cả rồi. Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu.

-Được rồi, bắt đầu thôi.

Nạn nhân là nam, có tình trạng suy dinh dưỡng nghiêm trọng. Trên đầu có vết thương lớn do vật sắc nhọn gây ra. Trên cánh tay nạn nhân có hiện tượng viêm và hoại tử nhẹ. Nhìn những vết thương trên thân thể, có thể suy đoán, cậu bé là nạn nhân của bạo lực gia đình. Ngoài ra trên bắp tay còn có hiện tượng viêm và hoại tử nhẹ. Suy đoán ban đầu nguyên nhân có thể là do tiêm chích trong một thời gian nhất định.

- Nhưng tiêm gì chứ? Nạn nhân còn trẻ như vậy, khả năng sử dụng ma túy không cao. Hơn nữa, xét theo hình thái của vết thương, hiện tượng này chỉ xảy ra gần đây, không phải kinh niên.

- Muốn biết sao? Cậu lấy máu cho pháp chứng xét nghiệm, tôi nghĩ nhanh chóng sẽ có kết quả thôi.

- Alie, cậu nói xem, trên thi thể này còn có hiện tượng nào nữa?

- Tôi cảm thấy nạn nhân có hiện tượng phù nề ở chân, viêm mắt và...Chẳng lẽ....- Alie ngạc nhiên với những gì mình vừa nói. Cậu nhìn chăm chăm Trình Ngạn Thâm.

- Đưa dao đây, tôi sẽ kiểm chứng những gì cậu nói.

Trình Ngan Thâm rạch nhẹ một đường thi thể nạn nhân. Ánh mắt anh chuyên chú và nghiêm túc, những cử động nhẹ nhàng mà dứt khoát. Từ cử chỉ của anh đều thể hiện sự tôn trọng và kính ngưỡng tuyệt đối với thân thể nạn nhân. Và đây cũng là một trong những quy tắc quan trọng của nghề pháp y.

- Thanh quản và nắp thanh môn có hiện tượng phù nề nghiêm trọng, phế quản thì co thắt. Đây là những biểu hiện của sự tắc nghẽn cơ học hô hấp, cuối cùng dẫn đến nghẹt thở. Ngoài ra, nạn nhân cũng có hiện tượng trụy tim. Mạch máu ngoại biên có hiện tượng dẫn và phù ở một số tổ chức.

Tất cả những triệu chứng trên đều đưa đến một kết luận, nạn nhân chết do shock phản vệ trong phản ứng quá mẫn.

- Vậy nghĩa là, nạn nhân có cả hai nguyên nhân dẫn đến cái chết. Một là vết thương ở đầu hai là shock phản vệ.

- Đúng vậy, một cái chết nhanh chóng và thanh thản. Shock phản vệ làm nạn nhân tử vong trong khoảng từ năm đến mười phút, cộng thêm vết thương ở đầu, tôi nghĩ hung thủ muốn đưa trẻ ra đi nhẹ nhàng và nhanh chóng nhất. Vài phút hay thậm chí chỉ vài giây.

Trình Ngan Thâm đưa tay lên vuốt nhẹ vào đôi mắt cậu bé. Người ta nói, đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, là linh hồn của con người. Lúc còn sống, cậu đã phải chịu quá nhiều đau khổ, hy vọng sang thế giới bên kia, ánh sáng của thượng đế sẽ chiếu soi vào tâm hồn ấy.

Bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Nghi vấn

Chương Hiểu về đến nhà, cô mỉm cười với mẹ, cô ăn với gia đình một buổi cơm ấm áp:

- Chương Hiểu này, ngày mai con sắp xếp thời gian đi xem mắt. Mẹ đã chọn cho con một người thích hợp, con của cô Trương. Chàng trai ấy rất chừng mực, công việc cũng ổn định, mẹ nghĩ...

- Khoan. Dừng lại, mẹ Diệp à, dạo này con thật sự rất bận, không có thời gian đâu.

- Mẹ không cần biết, quyết định vậy đi. Không được bàn cãi gì nữa cả.

Chương Hiểu ngao ngán nghĩ lại những gì mình phải đối mặt ngày mai mà cảm thấy mệt mỏi. Tấm lòng người mẹ sao cô không hiểu được chứ, nhưng chuyện tình cảm của cô còn chưa đủ rồi sao, bây giờ còn như thế, cô biết làm sao đây.

- Con biết rồi, con vào phòng trước đây.

Chương Hiểu tươi cười, chào tạm biệt mẹ Diệp. Cô vào phòng mình, khép cửa lại.

Và nước mắt tuôn rơi. Nó lạnh lẽ và ào ạt. Cô không cảm nhận được sự sống nữa. Chương Hiểu ngồi tựa vào cánh cửa, thu mình lại, mắt nhìn vào khoảng tối mà thần thờ.

Chuyện ngày hôm nay không phải chỉ là cú sốc với Lâm Gia Tuệ mà còn là một nỗi ám ảnh với Chương Hiểu. Hình ảnh đứa trẻ nằm im lìm, bất động giữa vũng máu ấy in hằn trong cô. Nó khiến cô nhớ lại khoảng thời gian tăm tối nhất của cuộc đời mình. Nhà tù và những con người chết trong oán hận...

Đưa tay đến gần miệng và máu tuôn rơi. Chương Hiểu cố nén tiếng khóc của mình, cố nén nỗi sợ hãi ngự trị trong cô.

Một phút, hai phút,...và qua rất lâu, rất lâu...đến lúc cô không còn biết đau là gì nữa. Chương Hiểu không phải là kiểu người mạnh mẽ, càng không phải là cô gái cứng cỏi, cá tính. Cô biết mình yếu mềm, cô biết mình cũng sợ, cũng đau. Nhưng trong cuộc đời này, ngoài mạnh mẽ đối mặt, ngoài gồng mình lên chiến đấu với cuộc đời cô có thể làm gì khác.

Không. Không còn con đường nào khác cả. Đau thì chỉ nên mình cô biết. Sóng gió thì cũng chỉ nên mình cô gánh chịu.

Chương Hiểu thật sự lo sợ. Cô không biết mình có thể mạnh mẽ đến bao giờ. Cô sợ, đến một ngày mình gục ngã thì những người xung quanh cô biết làm sao đây. Và cô lúc ấy làm sao đây.

Có những ngày trong cuộc đời này, chúng ta đi thật xa, thật xa. Có những ngày trong chuỗi ngày này, chúng ta biết mình thật sự yếu mềm.

Sở cảnh sát, 7h sáng.

Bắc Kinh rực rỡ với những ánh nắng nhẹ nhàng vờn quanh từng góc phố. Trình Ngan Thâm đang nghiên cứu những báo cáo mới nhất mà pháp y gửi

qua. Anh trầm ngâm thật lâu, hai tay đan chặt vào nhau, mắt chăm chú nhìn vào những tấm ảnh được chụp ở hiện trường. Anh luôn cảm thấy, tư thế nằm của nạn nhân rất lạ, dường như nó ám chỉ một điều gì đó trong suy nghĩ của hung thủ. Nhưng đó là gì thì tạm thời anh vẫn chưa có câu trả lời.

- Sao rồi, anh có ý kiến gì không? - Cao Trình kéo chiếc ghế bên cạnh, ngồi vào bàn cũng bắt đầu nghiên cứu những tài liệu này.

- Anh tìm được gia cảnh nạn nhân chưa?

- Tạm thời vẫn đang tìm kiếm nhưng chắc sẽ nhanh thôi. Nhưng anh cũng biết đó, đứa bé là nạn nhân của bạo lực gia đình cùng thể trạng như vậy nên chắc chắn gia đình sẽ không quan tâm quá nhiều đến cậu bé. Và như thế, xác suất đi báo án gần như bằng không.

- Tôi nghĩ đó là nhiệm vụ của cảnh sát. Tôi chỉ biết, hoàn cảnh gia đình chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý cũng như cái chết của nạn nhân. Nếu muốn phá vụ án này không chỉ dựa vào những thứ trên bàn này là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Được Xin Hãy Bền Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.